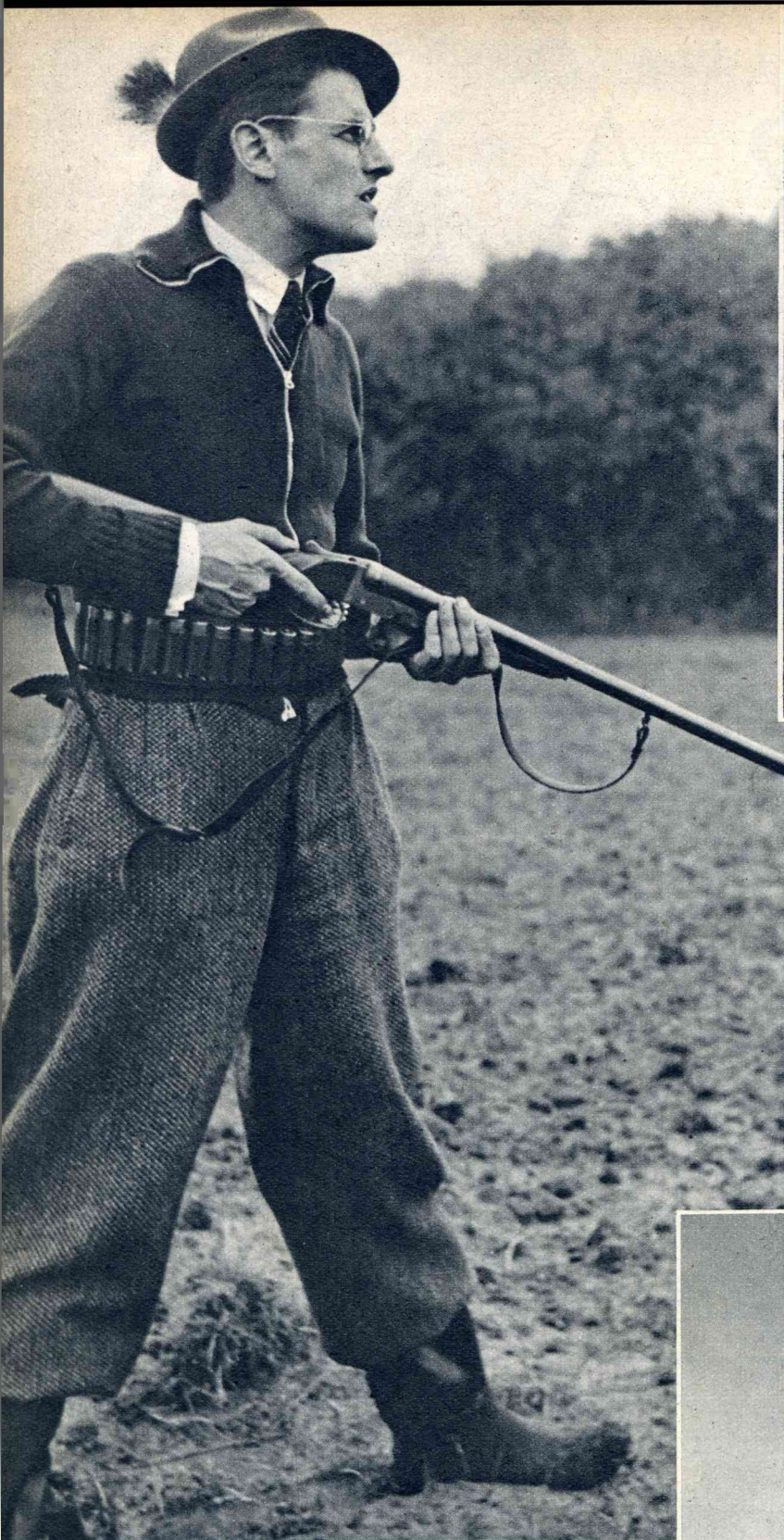

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

7 NOVEMBER 1940 — No. 45

LOSSE NUMMERS 15 CENT

Met scherp blik, het geweer in den aanslag, loopt de jager over de wijde vlakte, elk oogenblik gereed om een schot te lossen.

„Waar ik hem weet!”

Jagerslatijn in Gelderland

Van spiegels, lepels en loopers

Op 'n wijde vlakte, 'n knollenland bijvoorbeeld, loopt een aantal eenzame figuurtjes over het land. Zij zoeken iets wat ze nog nooit gezien en dus zeker niet verloren hebben en spreken onverstaanbare taal. Eén roept bijvoorbeeld: „Waar ik hem weet!”

Voor de jacht begint bespreken de jagers hun plannen met de eigenaren van het land.

Haastig schiet een bruin hoopje wol over de struiken, de man legt aan, maar Lampe is verdwenen. En dan houdt de jager den volgenden monoloog, ten minste als hij spraakzaam geworden is van zijn fiasco en tevens wil toonen, dat hij althans over de hazenjacht kan praten, al schiet hij ook geregeld mis: „Ik zag hem niet kegel maken, hij speurde niet met zijn spiegels, hij luisterde ook niet met zijn lepels, maar lag in zijn leger, ik moest hem dus wel opstooten.”

„Maar hij had nog net den tijd zijn pels te bergen zonder zweet achter te laten en toonde je zijn pluim, zoodat je hem niet kon omleggen,” merkt een ander schamper op.

Dit is je reinste jagerslatijn, maar met eenigen goeden wil komt ook een normaal mensch er uit, als hij weet, dat kegel maken rechttop zitten beteekent,

De jachttroep, in dezen de haas, wordt met kennersblikken gekeurd. De jagersgewoonte wil, dat de geschoten hazen achter aan de broek van den jager gebonden worden.

Even uitrusten op een hek in het veld en dan gaat de jacht verder.

jagerslatijn van dezen trant: „En toen zag ik er drie naast elkaar lopen, legde aan en met één schot legde ik er vijf om, de andere twee kwamen namelijk op het geluid van het schot aanhollen.”

Maar zúlk Latijn spreekt de serieuze jager toch niet?

De eigenaar van de boerderij op wiens landen gejaagd wordt houdt een praatje. „De hazen zijn me een plaag,” zoo zegt hij. „Ze vreten de knollen op en als je d'r één ziet zijn er den volgenden dag wel tien!”
(Foto's Ass. Corr.)

Dood en verderf voor de hazen, die zooveel schade in de vruchtbare knollenvelden aanrichten.

lepels ooren zijn, zweet hetzelfde is als bloed en een pluim in het dagelijksch leven staart genoemd wordt. De jager, die misschoot, moest het beest eerst opstooten, omdat het niet weidelijk, wij zouden zeggen: niet netjes is een haas in zijn leger dood te schieten, want het dier dient een kans te hebben om door list of snelheid te ontkomen. Ook mag 'n haas niet door honden doodgejaagd worden, een eend mag niet in het water geschoten worden en een patrijs niet op den akker.

Zoo is jagen dus, behalve dat men raak moet schieten, hetgeen lang niet eenvoudig is, een ingewikkeld bedrijf, waar veel taalkennis bij te pas komt, een vermoeiend bedrijf, omdat het loopen door het land een van de lastigste werkjes is, die men zichzelf op den hals kan halen en een sportief bedrijf, omdat de dieren volgens de regels der kunst gedood moeten worden.

De ware jacht is dus niet een „moordpartij op onschuldige beesten”, zooals de leek wel eens denkt, doch een spel, waarbij men zich aan een zekeren eerecode moet houden.

Het eenige, waarbij geen eerecode wordt toegepast, is het

Niet alleen hazen maar ook konijnen vormen 'n welkome buit. Een jachthond apportheert het beest, nadat het geschoten is.
(Archief-foto)

Met z'n drieën bekijken de jagers een versch hazenspoor. „Hier heeft hij gelegen,” zoo zegt er één, wijzend op het ingedrukte kuiltje in het grasland.

HANDEL IN MOESSONS

De geschiedenis van een goudmijn

DOOR A. E. WHARTON

Mooi weertje, meneer," zei de oude man, die tegenover me zat op het caféterras, met een leeg bierglas voor zich.

„Ja, heerlijk — zoo tot Kerstmis!" zei ik.

„Zoo is een mensch... als je 't goede hebt, verlan-
g je altijd naar meer," ging hij voort. „Een dag
mooi weer, en je wilt 't zoo houden; een goed boek,
en je wilt nog meer lezen; een lekker glas bier..."
Hij keek met goed geveinsde verwondering naar den
kellner, die op een wenk van mij zijn glas wegnam...

„Dank u wel," zei hij, toen hij een flinke teug
had gedronken, „ofschoon ik niet begrijp, hoe u wist,
dat ik er zin in had. Enfin, zooals ik zei, als je
iets goeds hebt wil je er méér van — en dat doet me
denken aan Jim Plummer, die 't gelukje had, een
paar mille in handen te krijgen waar hij niet voor had
hoeven werken. Verdient met een gokje. Hij kocht
er een heel aardig kroegje voor, maar hij zat altijd
te piekeren, of hij niet nóg zoo'n soort handeltje af
kon sluiten. Dat werd zooiets als een manie bij
hem, en hij begon op te hakken over groote beurslui,
die hij gekend had. Een van die lui was een boezem-
vriend van hem geweest, zei hij, een bekende
millionnaire, Harry Colb heette hij.

Hij kon achter zijn toonbank heele verhalen zitten
vertellen, hoe Harry en hij de markt hadden ge-
drukt en handen geld in de katoen hadden verdiend,
en toen had Harry hem een klap op zijn
schouder gegeven en gezegd: „Jim, kerel, wat heb
jij een neus voor beurszaken!" Maar op den duur
werden de jongens hem een beetje beu met zijn
verhalen.

De meesten geloofden maar een schijntje van
die vertelsels, maar ze hielden hun mond, want
Jim kon nog al opvliegen, en ze werden niet graag
de herberg uitgegooid, want 't was er gezellig.

Maar Ted Higgins en Toby Small konden hem niet
goed zetten, want daar had hij al eens ruzie tegen
gemaakt, en die zaten wel eens te grijnzen en mekaar
aan te kijken, als hij over Harry Colb begon.

„Ik snap niet, dat die meneer Colb je nooit eens op
komt zoeken," zei Ted op een keer, toen Jim weer
eens extra had uitgepakt, „als jullie zoo dik met
elkaar waren."

„Misschien is zijn tijd nog niet om," zei Toby
Small met een onschuldig gezicht.

Toen lachten er een paar, en Jim kreeg 't land.

„Hoor eens," zei hij, „'t is hier een fatsoenlijke
tent, en zolang als iemand z'n gemak houdt en or-
dentelijk praat kan hij zijn glaasje krijgen. Maar als
deze of gene zijn maat niet weet, met drinken of
met praten, dan vertel ik hem bij dezen, dat we hem
missen kunnen als kiespijn."

„Kom nou, Jim," zei er een, „is dat nou zoo erg,
dat we dien meneer Harry Colb wel eens willen zien,
waar je zooveel over verteld hebt?"

„Nee, da's heelemaal niet erg," zei Jim. „Maar
meneer Colb geeft zich nu eenmaal niet graag met
zatlappen af," en hij keek nijdig naar Ted Higgins en
Toby Small. „Ik zet er niet graag iemand uit, maar
dronken kerels kan ik niet in huis hebben."

„Da's klets," riep Ted. „Je weet heel goed, dat
ik en meneer Small den heelen avond niets hebben
gedronken dan limonade."

Dat was toevallig zoo — weer zoo'n mop van ze —
en Jim kreeg een kleur als een biet.

„Enfin," zei hij kribbig, „t zou me niets verwon-
deren als meneer Colb hier vandaag of morgen
binnen kwam stappen, en als 't gebeurt hoop ik alleen
maar, dat jullie je fatsoen een beetje houden."

Daar was 't voor dien avond mee uit, maar Jim
snapte best, dat er een stuk of wat waren die hem
niet geloofden, en toen hij er eens goed over gedacht
had, ging hij op een ochtend naar de stad.

Hij ging op visite bij een soort Manusje van alles,
dien hij kende — een zekeren Freddy Jones.

„Zeg, Freddy," zei hij, „heb jij zin om eens een
dagje millionnaire te zijn?"

„Absoluut niks op tegen," zei Freddy.

Toen vertelde Jim,
wat hij van hem wou,
en Freddy gaf hem
een knipoogje en zei:
„Goeie!"

„'t Zal alleen een
beetje geld kosten,"
zei hij.

„Dat kan me niet
schelen," zei Jim. „Als
je 't maar netjes doet.
Wat wou je hebben?"

„Nou, ten eerste
moet ik een sjiek pakje
hebben," zei Freddy.
„'n Jacquetje en 'n
streepbroek, 'n wit
vest en een gouden
ketting met horloge,
en een mooie das met
een diamanten speld.
Laten we zeggen twee
tientjes."

„Voor een tientje
kun je een heelen
winkel tooneelcostuums leeghuren," zei Jim een
beetje bijterig.

„Enfin, dat zien we nog wel," zei Freddy. „Maar
ik moet een auto hebben."

„Kan 't niet met een fiets?" vroeg Jim.

„Heb jij wel eens een millionnaire op een fiets
gezien?" zei Freddy. „Jij laat 't schip vergaan voor
een half mudje kolen."

„Goed," zei Jim. „Hier heb je drie tientjes. Huur
dan maar een auto ook. En dan had ik graag, dat je
een paar aandelen in je zak had van een van je
maatschappijen, en dat je die aan mij en mijn vrienden
voor een koopje aanbod. Dan lijkt 't echter."

„Da's een klein kunstje," zei Freddy. „Ik heb iets
heel geschikts — tweeduizend aandeleltjes in de
Moesson Goudmijn... die kun je krijgen voor zeven
stuivers per stuk!"

„Prachtig," zei Jim. „Die bied je dan aan voor
twee kwartjes. Als ze weten, dat je Harry Colb bent,
happen ze zóó."

Enfin, ze spraken nog een paar kleinigheden af,
en toen ging Jim terug naar 't dorp, en den volgende
avond vertelde hij een paar nieuwe daverende ver-
halen over zijn handel met Harry Colb.

En hij lachte alleen maar even fijntjes, toen Ted
Higgins en Toby Small hatelijke opmerkingen begon-
nen te maken.

En toen kwam er iemand binnen en die zei, dat er
een groote auto voor de deur stilstond.

„Daar zul je 'm hebben; Harry Colb!" zei Toby
Small, en hij knipoogde tegen de anderen, maar hij
schoot overeind, toen er een deftig gekleede heer
binnenkam met een wandelstok in zijn hand.

„Zoo, Jim, kerel, hoe gaat 't?" zei de meneer.

„Harry Colb! Wel allemachtig!" riep Jim, en toen
gingen ze mekaars handen staan schudden, alsof er
nooit meer een eind aan kwam.

„Ik dacht zoo: weet je wat, ik zal mijn wagen eens
nemen en je verrassen," zei de fijne meneer eindelijk.

„Gaaf u zitten, meneer Colb," zei Jim, en hij keek
triumfantelijk naar Ted en Toby. „'t Gezelschap is
natuurlijk niet precies wat u gewend bent, maar een
kastelein moet iedereen binnenlaten. Wilt u iets
drinken?"

„Ja, graag," zei de meneer. „Geef maar een beetje
champie, Jim — 't zelfde merk als bij Pim vroeger...
en misschien willen die heeren meedrinken!"

„Ja eh... ja, Colb," zei Jim, maar hij keek een
beetje twijfelachtig. „Zal ik meteen even wisselen?"

„Och, we rekenen strakjes wel af," zei meneer
Colb onverschillig.

Jim keek hem woedend aan, maar hij hield zich van
den domme, en toen kregen ze allemaal champagne.

„Heb je niets te rooken?" zei meneer Colb toen.

... de oude man, die tegenover me zat op het café-
terras, met een leeg bierglas voor zich.

„Sigaretten..." zei Jim
flauwtjes.

„Niks sigaretten," zei
meneer Colb. „Geef sigar-
ren... de beste die je in
huis hebt."

Jim gaf hem er een; maar
hij greep het kistje en gaf
't rond.

„Kalmpjes een beetje,"
fluisterde Jim nijdig. „Over-
drijven is altijd verkeerd."

Maar toen begon meneer
Colb over zaken te praten,
en toen trok Jim z'n gezicht
een beetje bij.

„Weet je nog van dat
handeltje in katoen?" zei
hij. „Dat was een leepe zet
van je."

„Van jou zul je bedoe-
len," zei meneer Colb edel-
moedig. „Van jou, kerel!
Jij hebt 't idee gehad.
Mooiste slag dien ik ooit
geslagen heb."

Jim grinnikte bescheiden,
en 't heele gezelschap keek
hem bewonderend aan.
Zelfs Ted Higgins en Toby
Small waren een beetje
onder den indruk.

„Op 't oogenblik nog
iets goeds aan de hand?"
vroeg Jim langs zijn neus
weg.

„Nou, da's te zeggen..."
antwoordde Colb met een
knipoogje. „'t Is toch zeker

allemaal vertrouwd volk hier, Jim?"

Jim knikte, en toen haalde meneer Colb een pak
papieren te voorschijn.

„Hier heb ik tweeduizend aandeleltjes in mijn
nieuwe maatschappij, de Moesson Goudmijn, en die
heb ik speciaal voor jou bewaard, Jim. Je hebt mij
zoo vaak een plezierig gedaan, nu kun je deze krijgen.
Ze zijn drie pop per stuk waard."

„O nee," zei Jim, „dat zal niet gaan, vrind! Ik wil
ze absoluut niet cadeau hebben."

„Nou goed, dan betaal je twee kwartjes per stuk,
om je geweten zoet te houden."

„Geef me er dan maar vijfhonderd," zei Jim, „en
geef de rest aan mijn vrienden tegen denzelfden prijs.
Ze hebben me niet willen gelooven, toen ik ze vertelde,
hoe bevriend ik met je was, maar ik ben niet haat-
dragend."

„Goed," zei meneer Colb. „Jouw vrinden zijn mijn
vrinden."

„Nou, da's ten minste royaal," zeiden er drie of vier
van de lui; en toen Jim zijn aandelen aangepakt en
betaald had, kwamen ze los. Ted Higgins en Toby
Small waren 't begeerigste — die namen er ieder
vijfhonderd.

„Gelooven jullie 't nou wél?" zei Jim sarcastisch,
toen ze hun aandelen in hun zak stopten. „Ik had
anders gedacht... zooals jullie gepraat hebben...
dat je je schamen zou, van meneer Colb z'n edel-
moedigheid gebruik te maken."

„Een vergissing is menscheijk," stond Ted
Higgins te mompelen, en Toby Small zei niets, maar
hij keek of hij geen tien kon tellen.

Enfin, meneer Colb liet nog meer champagne aan-
rukken, en ze hadden allemaal reuzen plezier met
elkaar, behalve Jim; die keek een beetje betrokken,
merkten er een paar. Eindelijk zei hij: „Ik wil je niet
haasten, Harry, maar 't wordt zachtjesaan tijd, dat
je weer naar stad gaat."

„Ik moet op 't oogenblik niets van de stad
hebben," zei de millionnaire gemoedelijk. „Ik heb
den wagen teruggestuurd. De dokter heeft gezegd,
dat ik een dag of veertien rust moet nemen, zie je,
en nou dacht ik: da's een mooie gelegenheid om Jim
weer eens op te zoeken. Hij heeft me zóó dikwijls
uitgenoodigd — nu ga ik meteen maar eens."

't Was de moeite waard om Jim z'n gezicht te zien,
toen hij dat hoorde, maar met sluitingstijd, toen hij
ze allemaal weg had gewerkt, gaf hij er Freddy van
langs.

„Hoor eens, kameraad," zei hij, „nou is 't welle-
tjes."

„Toe nou!" zei Freddy bedaard. „Wou je, dat ik
ze de waarheid vertelde! Dan kon je ze nooit meer
aankijken; en trouwens, ze kwakten je in 't kanaal

omdat je ze er tusschen genomen hebt met die aandelen."

Jim kreeg haast een beroerte. „Als je dan maar goed begrijpt," zei hij, „ik zal je veertien dagen houden, maar in geen geval langer; en denk er om — geen getracteert met mijn champagne meer!"

„Jim Jim," zei Freddy verwijtend, „dat had ik niet van je gedacht; terwijl ik zóóveel voor je gedaan heb. Zoo zie je — ondank is 's werelds loon." Hij probeerde een plechtig gezicht te trekken, maar 't ging niet, en toen waggelde hij naar bed.

Den volgenden morgen stuurde hij een boodschap, dat hij maar boven bleef, want hij was niet lekker; en Jim z'n vrouw — voorheen Betsy Jorkins — stuurde geregeld zijn eten naar boven; en ze ging 's middags naar boven om hem voor te lezen, en daar werd Jim nog doller om. Tot overmaat van ramp kwamen de lui aldoor naar hem informeerden en ze stuurden bloemen en zoo, tot Jim haast geen beenen meer over had van 't heen en weer loopen.

Hij bleef drie dagen onder de wol, en Jim moest zelf in de keuken eten, want zijn vrouw had 't te druk met ziekenoppassen om op hem te letten.

„Je moest je schamen, Jim," zei ze eens, toen hij durfde te klagen, „om met zoo'n zuur gezicht te loopen omdat je 't niet allemaal krijgt zooals je 't graag hebt, terwijl de man, waar je zooveel aan te danken hebt, op zijn ziekbed ligt. Ik heb nooit kunnen denken, dat je zoo'n egoïst was."

Enfin, Jim kon niets zeggen, maar zijn gemoed was zoo vol, dat hij haast barstte, en toen ze weg was, schopte hij den hond van de eene kamer naar de andere.

Den vierden dag 's morgens kwam Freddy naar beneden gesukkeld en ging op den besten stoel aan de ontbijttafel zitten, en Jim keek alsof hij zin had, om hem te vermoorden.

„Moet je niet eens vragen, hoe 't er mee is?" vroeg zijn vrouw vinnig. „Je hebt net zooveel manieren als een varken."

Jim ging naar hem toe en mompelde iets.

„Dank je, Jim," zei Freddy heel duidelijk. „Ik voel me een ietsje beter vanmorgen; maar ik moet erg oppassen. Ik ben nog erg slap."

Na 't ontbijt voelde Freddy zich aardig opgeknapt, zei hij, dus wou hij er wel even op uit om een paar boodschappen te doen, en Jim moest het mandewagentje inspannen van z'n vrouw.

„Ik heb geen klein geld bij me," zei Freddy, toen hij wegging. „Kun je me even twee tientjes leenen, Jim?"

„Ja, natuurlijk," zei juffrouw Plummer, net of ze niet hoorde, dat Jim stond te mopperen; en ze ging naar de la en haalde een paar briefjes en wat zilver.

Enfin, dacht Jim, vandaag ben ik hem ten minste kwijt; maar een paar uur later, net toen hij een beetje in den tuin wou gaan schutten, kwam er een jongen aan de deur met twee groote, kartonnen doozen.

„Woont hier Plummer?" zei hij met een verwaand gezicht.

„Ja," zei Jim kortaf.

De jongen zette de doozen neer. „Dan krijg ik twaalf veertig van u," zei hij.

„Twaalf wát?" riep Jim met een vuurrood gezicht.

„Twaalf veertig, zeg ik," zei de jongen bedaard.

„Tegen wien heb je 't?" brulde Jim.

„Dat weet ik niet," zei de jongen. „Zoo te zien tegen den stalknecht."

„Neem die doozen maar gauw weer mee," bulderde Jim. „Je moet hier niet zijn, en ik bedank voor die brutaliteiten van jou."

„Wat is er te doen?" zei juffrouw Plummer, die er net aan kwam. „Waarom stuur je dien jongen weg? 't Kan wel iets zijn, dat meneer Colb besteld heeft! Hé — mijn adres staat er op!" en

„Zoo, Jim, kerel, hoe gaat 't?" zei de meneer.

meteen droeg ze de doozen de kamer in en begon zij ze open te maken.

Ze gaf een gillette van blijdschap, toen er een fluweelen tafelkleed met groote kwasten te voorschijn kwam, en een hoed vol veeren en linten.

„Die had ik nou net nodig," zei ze, „en jij zei, dat 't je niet gelegen kwam, Jim. O, er zit een briefje in van meneer Colb — „Aan mevrouw Plummer, met dankbare groeten." Is dát nou niet aardig, terwijl jij aldoor zoo bokkig tegen hem geweest bent? Er is voor jou ook iets bij." Ze maakte een vloei-papieren pakje open en er kwam een vuurrooie das uit, met groene en gele spikkels. „Dat vind ik verschrikkelijk hartelijk — en kijk, een brief voor jou ook. . . . Beste Jim, Gelieve ingesloten geschenkje te aanvaarden en den brenger even voor me te betalen. Ik zal je 't geld geven als ik terugkom." Betaal dien jongen nu maar gauw, Jim, en sta niet te kijken of je van Lotje getikt bent. Wees maar dankbaar dat je zoo'n vriend hebt als meneer Colb," en toen begon ze voor den spiegel den hoed op te passen.

Enfin, Jim betaalde den jongen, en toen ging hij 't erf op en begon hij 't karpert uit te kloppen om zijn gemoed een beetje te luchten; maar hij kon 't op den duur niet uithouden en besloot weer eens naar de stad te gaan.

Toen hij 't station uit kwam ging hij in een lunchroom een kop koffie drinken en toen vond hij een krant, die iemand had laten liggen, en toen viel zijn oog op het woord „Moesson".

„Hè!" zei hij, en hij aan 't lezen.

„Aandeelen Moesson Goudmijn, die gisteren zoo goed als scheurpapier waren, zijn vandaag op de New-Yorksche beurs voor twintig dollar per stuk verhandeld, doordat er in een onverwachten hoek een goudader is ontdekt. Wij kunnen de gelukkige bezitters van die aandelen feliciteeren."

Enfin, Jim zei niets, maar hij keek opgewekter dan hij in dagen gedaan had, en hij nam den eersten den besten trein naar huis.

Freddy was nog niet terug, toen hij thuiskwam, maar er zat een heel gezelschap in de gelagkamer, onder anderen ook Ted Higgins en Toby Small.

„Heeren," zei hij, zodra hij zat en zijn pijp had opgestoken, „ik ben beet genomen — wat je noemt ingemaakt."

„Hoezoo?" vroeg een half dozijn stemmen.

„Nou," zei Jim, „die snaak, die hier met dien auto gekomen is, en die hier

logeert onder den naam Harry Colb is een gemeene flesschentrekker. Hij heeft me van alle kanten genept — geld van me geleend, met mijn paard uit rijden gegaan, mijn champagne opgedronken, mijn sigaren opgerookt en. . . .

„En die aandelen dan?" riepen Ted Higgins en Toby Small verontwaardigd.

„Daar kom ik net aan toe," zei Jim. „Die kerel is een ordinaire flesschentrekker, heb ik gezegd, en ik schaam me mijn oogen uit mijn hoofd, dat ik hem aan jullie heb voorgesteld als Harry Colb. Hij had zich zoo goed vermomd, dat ik er zelf in was geloopen, dat wil ik gerust bekennen; maar daar worden jullie niet beter mee, dat snap ik, en nu wou ik dit maar zeggen: als jullie een van allen vinden, dat jullie bezwendeld zijn met die aandelen, is 't niet meer dan recht en billijk, dat ik ze tegen den kostprijs overneem."

„Dat is nou eens wat je noemt eerlijk!" zei Ted Higgins.

„Verschrikkelijk netjes," zei Toby Small met een zucht van verlichting. Enfin, ze gaven hem de aandelen, en Jim gaf hun de sluiten.

„En nu nog iets," zei hij. „Als dat insect terugkomt, gooi ik hem gelijk de straat op, en als deze of gene zin krijgt, om hem in 't kanaal te doopen, zal ik heusch niet durven zeggen, dat hij 't niet verdiend heeft."

Freddy Jones kwam dien avond terug, reuzen kwiek en met z'n eigen in z'n schik, maar toen hij Jim zag lachen begreep hij, dat er iets niet in den haak was.

„Freddy Jones," zei Jim doodkalm, „je bent een bedrieger en een afzetter. Je bent vermomd hier gekomen als Harry Colb, de millionaire, en je bent niks dan een onbenullig beunhaasje. Nu zal ik zwijgen over 't geld, dat je van me geleend hebt, en over den goeien wijn en de goeie sigaren, die je opgedronken en opgerookt hebt, maar als je niet binnen vijf minuten mijn huis uit bent, zul je er spijt van hebben."

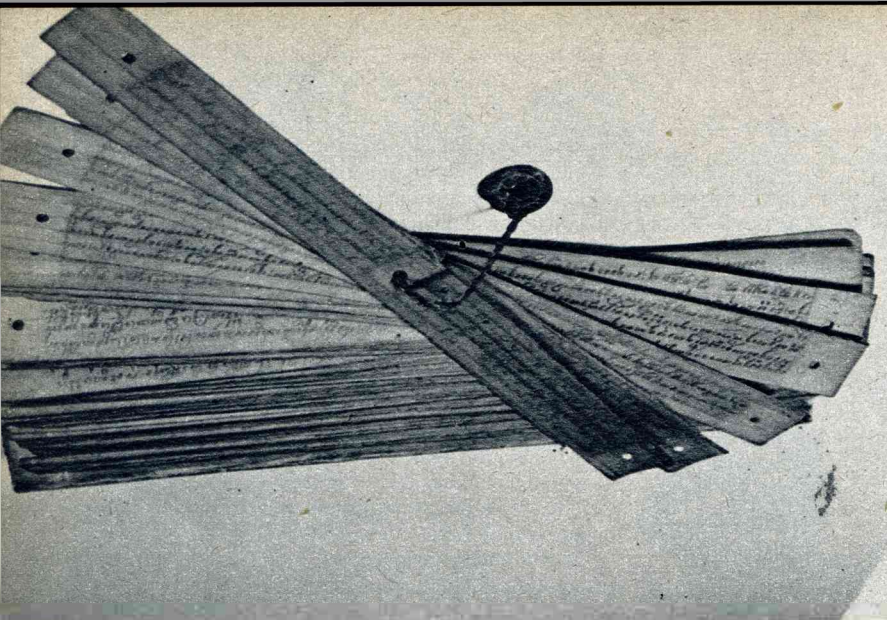
Enfin, Freddy begreep wel, dat 't mis was, en hij poetste de plaat, en juffrouw Plummer schold hem nog tienmaal zoo hard uit als Jim. Zoo zijn de vrouwen.

Ted Higgins en Toby Small stonden buiten, met een troep nijdige dorpsgenooten, en toen ze klaar met hem waren zou zijn eigene moeder hem niet meer gekend hebben. De taal, die hij uitsloeg, toen hij uit 't kanaal kwam, zou een dronken matroos nog misstaan hebben, maar dat was nog niets bij zijn verzuchtingen, toen hij in stad kwam en in de krant las over die Moesson-aandeelen.

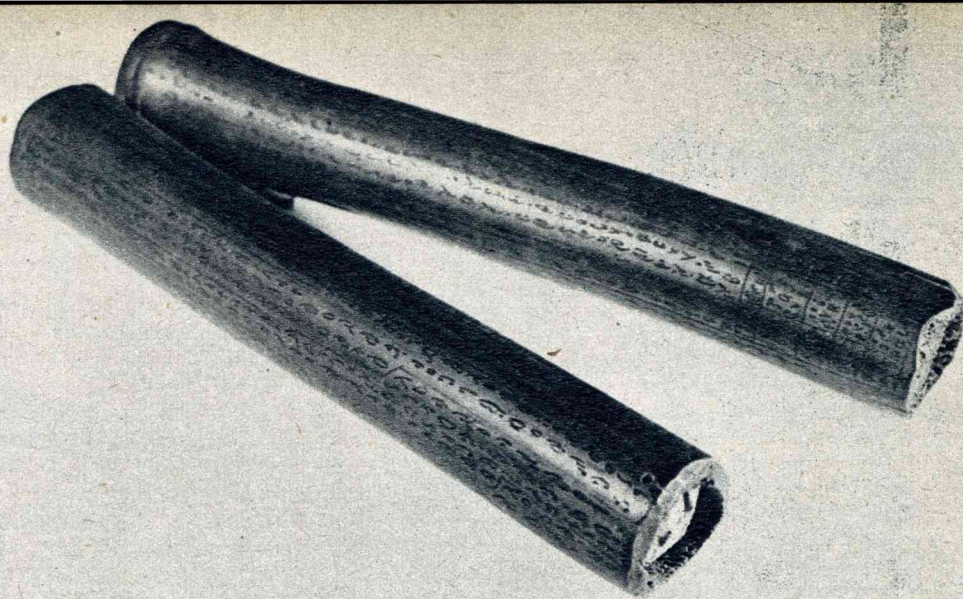
Jim Plummer bewaarde zijn aandelen niet lang, dat begrijpt u wel; maar kort daarop deed hij zijn café van de hand, en kocht hij een leuk huisje op eigen grond, waar hij allang 't oog op had gehad, en ik moet er eerlijk bij vertellen, dat hij Ted Higgins en Toby Small ieder een kistje sigaren stuurde, zoo was hij in zijn schik met zijn handeltje in Moessons!

.... toen hij in de stad kwam en in de krant las van die Moesson-aandeelen.

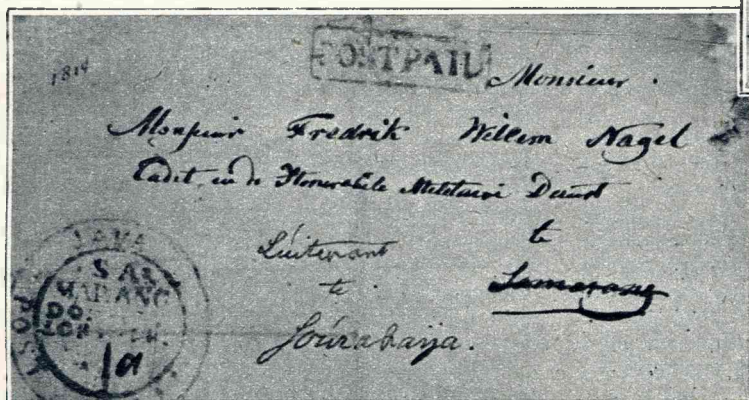

Briefwisseling tusschen Indische vorsten geschiedde vroeger op lantarbladeren, op deze wijze gebundeld.

Beschreven bamboe-kokers, zooals de Bataks die bezigden.

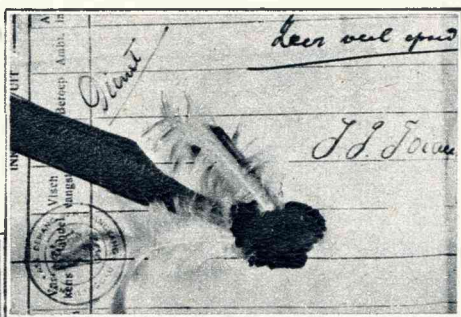
Snel als 'n vogel, bij dag en bij nacht!

Een brief uit den tijd van het Engelsch tusschenbestuur — 1814 — gemerkt postpaid, door den afzender betaald.

Een zwart en een wit veertje beteekent uiterste spoed, ook 's nachts.

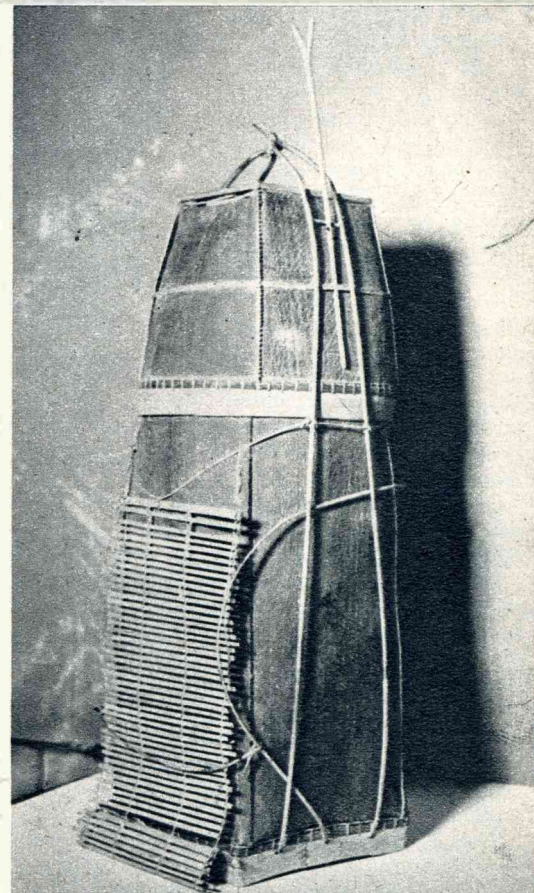

Zooals op de Buitengewesten thans nog post wordt bezorgd, per looper, die aan bijzondere kenteekenen bepaalde instructies kan lezen. Het witte veertje geeft aan dat de looper snel als een vogel moet reizen.

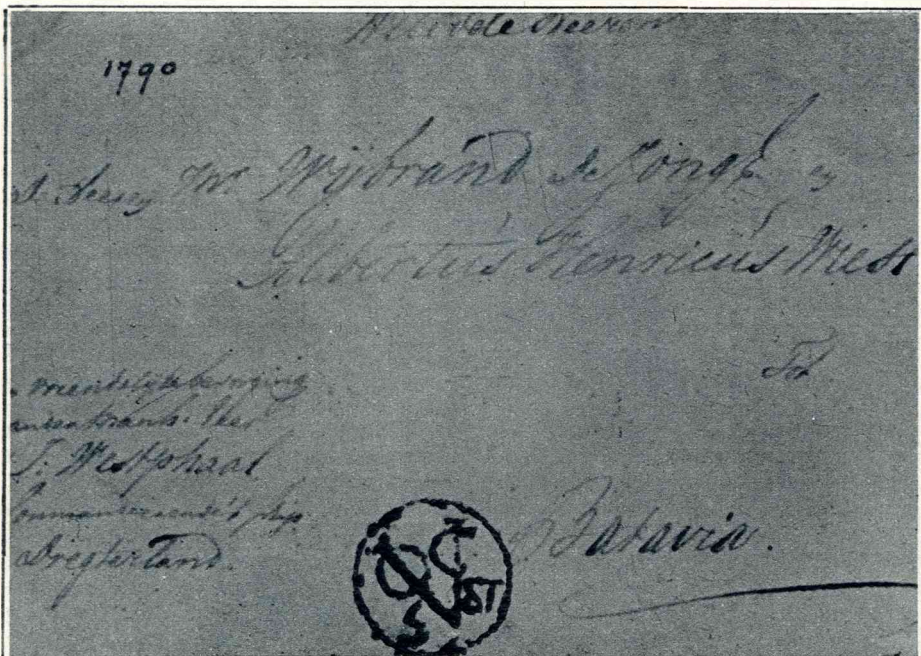
Merkwaardige stukken uit het postmuseum te Bandoeng

In een uitgestrekt gebied met een hoofdzakelijk primitieve bevolking als ons Indië is het bezorgen van een brief een moeilijker en ingewikkelder zaak dan bij ons. En al gaat het op Java nu al bijna naar „Europeeschen” trant, in de Buitengewesten plakt men nog plaatjes op de brieven om aan te geven, dat men een spoedbestelling wenscht, waarbij de looper snel als een vogel moet wezen.

Op Java ging het al sedert den aanleg van den Grooten Postweg tamelijk snel: de bestelling werd echter aanzienlijk vertraagd doordat de kosten door de geadresseerden moesten worden betaald. Na de invoering van den postzegel in 1862 trad een groote verbetering in, doch het postmuseum te Bandoeng bewaart nog steeds de stukken uit dezen „goeden, ouden” tijd....

Draagmand voor de post in het Palembangsche. Het gevorkte stokje is een talisman, doch dient ook om slangen onschadelijk te maken.

Brief uit den laten Compagniestijd (1790).

De eerste luchtpost uit Nederland, in Indië ontvangen. (Foto's I. P. en R. S.)

Gezicht op het kleine eiland Pontikonissi, in een der inhammen van het grootere en strategisch belangrijke eiland Korfu gelegen.

UIT HET LAND DER HELLENEN

Wie, die de geschiedenis der oudheid heeft bestudeerd, zou gedacht hebben, dat de strijd tusschen Grieken en Romeinen zich in de twintigste eeuw, zij het in anderen vorm, onder andere omstandigheden en met andere motieven, zou herhalen? Toch is, wat niet mogelijk werd geacht, geschied en bevindt het Hellas van heden zich sedert enkele dagen in oorlog met het machtige Italiaansche rijk.

Griekenland, het land met zijn meer dan vijftieng eeuwen oude beschaving, zijn klassieke cultuur op ieder gebied van kunsten en wetenschappen, zijn talloze herinneringen aan de bloeitijdperken zijner onvergelykelijke bouwkunst, is een schilderachtig land. Behalve aan de noordzijde, waar het grenst aan Albanië, Joego-Slavië, Bulgarije en het

Europeesch gebied van Turkije, wordt het aan alle zijden door de zee omspoeld. Het terrein is er bergachtig en blijkens de vele aardbevingen, welke er nog geregeld plaatsvinden, zijn de tectonische bewegingen, de verzakkingen en opheffingen van den jong-tertiären en quaternairen tijd nog niet uitgewoed. De bevolking, hoofdzakelijk uit Grieksch-orthodoxen bestaande, is bijna even talrijk als die van ons eigen land. Door de eigenaardige terreingesteldheid vindt het handelsverkeer in Griekenland meer over zee dan over land plaats. Vóór den oorlog was Athene een belangrijke luchthaven voor de verbinding van Nederland, Engeland en Frankrijk naar het Verre Oosten. Op deze bladzijde geven wij enkele karakteristieke foto's uit het land, waar thans de oorlogsfakkels opnieuw is ontbrand.

Generaal J. Metaxas (1871), sinds October van het vorige jaar eerste minister van Griekenland.

Gezicht op de hoofdstad van Griekenland, Athene, vanaf den Acropolis. In het midden de heuvel van Lykabettos, bekroond met een kleine kapel ter eere van den H. Georgis. Op den achtergrond de berg Pentelikon, waar men marmer haalde voor de gebouwen van den Acropolis.

Het Isthmus-kanaal, dat de smalle verbinding vormt tusschen de golf van Corinthe en de golf van Saroni. Het is zes en een halve kilometer lang, tweeëntwintig en een halve meter breed, en heeft een diepte van zeven en een halven meter. Het bekort de route van Piraeus naar de Adriatische Zee met ruim driehonderd kilometer, doch kan slechts gebruikt worden door betrekkelijk kleine handelsschepen.

Er staan nog slechts weinige zuilen overeind van den tempel ter eere van den Olympischen Zeus, welke onder keizer Hadrianus werd voltooid. Een detail van het fraaie klassieke bouwwerk.

(Foto's archief)

VIER KLONTJES IN EEN KOPJE

door Anthony Parsons

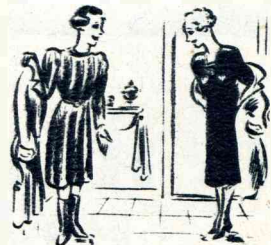
Beter dan overschoenen!

Wat een Novemberweer! Men hoeft maar even buiten te zijn, om kletsnat te worden.

Fijne kousen en schoentjes geven natuurlijk weinig bescherming.

„Ja, die overschoenen staan wel niet zoo mooi, maar van natte voeten word je verkouden.”

„Welneen, vast niet hoor! Ik neem Wybertjes. Wybert-tabletten beschermen tegen hoest en verkoudheid.”

Alleen verkrijgbaar in origineele blauwe doozen.

Hé, George!” riep Mamie Townsend, met onmiskenbare opluchting in haar stem, „de thee komt er aan! Toe, man, word wakker!”

George Townsend lichtte een slaperig ooglid omhoog. Het schip, de Umvaluta, daalde en rees traag op den langen, vettigen golfslag van den Indischen Oceaan.

De rust aan boord — zij waren bijna de eenige passagiers — de blauwe hemel, de stralend zonnige dagen, alles was precies zooals hij gehoopt had, toen hij Mamie een huwelijksreisje op zee, tot Dar-es-Salaam, voorstelde. Ze waren in Kaapstad aan boord van de bedaarde Umvaluta gegaan, maar zij bevonden zich nog slechts een paar uren buitengaats, of zij waren tot het besef gekomen, dat zij geen vervelender knaap hadden kunnen treffen dan den kapitein, Julius Drapper.

„Dank u wel, hoor,” zei Mamie, toen de steward de thee met toebehooren had opgediend. En terwijl hij zich verwijderde over het dek zei ze tegen haar man: „Aardige jongen, die steward!”

„Mm,” bromde George, met zijn eene oog naar den verdwijnenden steward en met het andere naar de lakschoenen van kapitein Drapper kijkend. Want precies zooals nu stonden die schoenen al twee uur aan één stuk, en alle teekenen wezen er op, dat ze 't zoo nog twee uur dachten vol te houden.

„Zegt u dat wel, mevrouw Townsend!” kwam hij er tusschen met zijn hooge, onbeduidende stem. „Die steward is een van mijn vondsten.”

„Vondsten?” zei Mamie, om niet onbeleefd te lijken.

De kapitein knikte. „Ik heb hem in Kaapstad aan de haven opgepikt,” vertelde hij. „Ik had net een mannetje nodig, ziet u, en hij zocht toevallig werk, dus heb ik hem maar genomen — en ik heb er een heel goede kracht aan.”

„Wat een geluk!” zuchtte George Townsend.

„Ja, in zekeren zin is 't echt een geluk,” zei de kapitein. „Iemand wordt maar niet zoo ineens een goede steward, ziet u; en hij kwam er eerlijk voor uit, dat hij nog nooit als steward gevaren had!”

„O ja?”

„Ja, meneer. Als ik me wel herinner, was hij tooneelspeler geweest, zei hij.”

„Tooneelspeler?” riepen man en vrouw tegelijk. De dommelige George zat opeens kaarsrecht in zijn stoel. „Zei u tooneelspeler?” vroeg hij scherp.

Kapitein Drapper keek verwonderd. Hoe was 't mogelijk? Hij scheen zoo waar een onderwerp te hebben aangevoerd, dat hen pakte! Hij keek ze allebei even aan en gaf toen een kuchje.

„Ja,” zei hij langzaam. „Dat zei hij, geloof ik — maar ik durf wel haast te wedden, dat hij net zoomin tooneelspeler is als ik. Je kunt van die armoedzaaiers geen woord gelooven, weet u. Ze liegen of 't gedrukt staat.”

„En u hebt hem aan de haven opgepikt, zegt u?”

„Ja, in Kaapstad. Hij zat totaal aan den grond, een landlooper gewoon... en ik weet haast zeker, dat hij zei, dat hij tooneelspeler was.”

„En gelooft u dat niet?” hield Mamie vol.

„Ik twijfel er sterk aan. Ik verwachtte trouwens niet van hem, dat hij de

waarheid sprak,” lachte kapitein Drapper. „Ik vraag nooit naar de levensgeschiedenis van de luitjes, die ik zoo toevallig aanneem — ze maken me tóch maar wat wijs. Neem dezen guit bijvoorbeeld. Hij kent hier alle havens, van Mombassa af tot den Tafelberg toe. Ik zeg maar zoo: dan kan hij nooit veel moois te vertellen hebben!”

George mompelde iets, dat niemand verstond. Hij keek even met nadruk naar Mamie, maar scheen overigens genoeg te hebben van het gepraat van den kapitein. Hij keek op zijn horloge en toen naar de zon.

„Ik ga me maar eens verkleeden, denk ik,” zei hij toen. „Ga je mee, schat?”

„Nu al?” vroeg kapitein Drapper. „Ja, ik moet nog wat schrijven ook. Kom je, Mamie?”

Mamie Townsend stond vlug op.

„Tot straks aan tafel, kapitein!” zei ze, haar kussens verzamelend. Maar zoodra de kapitein hen niet meer hooren kon vroeg zij vlug: „Zou hij Glen kennen, denk je?”

„Ik weet 't niet,” antwoordde George, „maar ik dacht dadelijk: wie weet!” Hij stak zijn arm door den haren en zij repten zich naar hun kajuit. „Ik zal hem hier laten komen, dan hooren we wel. Je kunt nooit weten!”

Hij belde, en stond ongeveer een minuut ongeduldig met zijn vingers te knakken.

„Binnen!” riep hij, toen er geklopt werd.

„Had u gebeld, meneer?”

„Heb je 't erg druk op 't moment, steward?”

„Niet bijzonder, meneer, als ik iets voor u kan doen,” zei de man snel.

„Ga dan even zitten!” Townsend wees naar een stoel, en keek even naar Mamie. „Heb ik goed begrepen, Mallory, dat je in Kaapstad eh... een beetje aan lagerwal was?”

„Meneer!” De steward was op zijn teentjes getrapt, leek 't.

„Wacht even,” zei George kalmereend. „'t Is heelemaal de bedoeling niet, onbescheiden te zijn. 't Zit zóó. Mevrouw heeft hier ergens een broer — ze weet niet precies waar; en nu dachten we: u bent nogal door kreupel en bosch geweest een tijdje... misschien hebt u hem ooit ontmoet op uw eh... reizen...”

„O juist!” De steward trok bij, en ging wat meer op zijn gemak zitten. „Zou ik mogen vragen, hoe die heer moet heeten?”

„Danvers!” antwoordde Mamie. „Glen Danvers.”

„Danvers...” De steward herhaalde den naam alsof hij hem proefde. „Meneer Danvers... Amerikaan, mevrouw?”

„Ja natuurlijk,” zei Mamie. „Mijn broer!”

„O juist.” De steward dacht even na. „Danvers, Glen Danvers,” zei hij nog eens langzaam. „Mag ik vragen, wat meneer van zijn beroep was?”

Mamie kreeg een kleur.

„Hij had eigenlijk geen beroep,” zei George. „Als ik 't goed begrepen heb, teerde hij op den ouden... ik bedoel op zijn vader.”

Ja ja. De steward begreep het, knikte. „Ik kan me den naam niet herinneren, meneer,” ging hij voort, „maar de

Vervolg op blz. 10

Indien U het begrip:
DE ALLERBESTE VULPEN

in één woord wilt samenvatten zeg dan:

OSMIA

Schrijft prettiger!

Zeldzaam volmaakt mechanisme. Zeer groot inktreservoir.

Lekt niet! Gewilde prijzen. Een klasse op zich. In alle goede zaken.

GEBR.

RIKKERS N.V.

AMSTERDAM

's-GRAVENHAGE
ROTTERDAM

Zoo heerlijk frisch

als thans heb ik mij nog nooit tevoren gevoeld. Dat komt, omdat ik mijn „inwendigen mensch” dagelijks reinig met de echte

ZIRKULIN
Knoflook-Pareltjes

zonder reuk of smaak

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten. 1-maands-verpakking Fl. 1.—

Bon

voor brochure en gratis-monsters van ZIRKULIN Knoflook-Pareltjes verkrijgbaar in bovengenoemde zaken.

Depot:

W. Moll, Oudemansstraat 330, Den Haag.

Lurgo, de prachtige wolfshond.

Kaja kent haar meester goed.

WAAR WOLFSHONDEN WORDEN GEFOKT

*Een bezoek aan den Dordtschen
Kennel „Van de Kilstroom”*

An den binnenkant van den dijk langs de Kil te Dordrecht woont een idealist. Toen in zijn fabriek het werk door de crisis stil kwam te liggen heeft hij al zijn energie overgeschakeld op wat heel zijn leven zijn liefhebberij is geweest: de fokkerij van allerlei dieren.

Hoofdzak is echter het verkrijgen van een idealen politiehond. Indertijd heeft men in Duitschland door inkruising van wolvenbloed uit den daar inheemschen herdershond een grooteren politiehond gemaakt, met uitstekende karaktereigenschappen, maar op den duur is uit die groep honden, vooral bij ons, door onoordeelkundige selectie op kleur en model, niet veel goeds gekomen. De heer L. Saarloos te Dordt heeft nu de zaak weer opnieuw opgevat. Fleur, de wolvin, die in de Diergaarde te Rotterdam geboren is en die met baas en vrouw de beste vrienden is, heeft eenige malen bastaarden gegeven met den nu gestorven Gerard, een herdershond van bijzondere kwaliteit. Ofschoon zulke bastaarden een slechte reputatie hebben, blijkt daar in Dordt heel duidelijk

dat een verstandige opvoeding uit zulke dieren geweldig veel kan maken. Het zelfbewuste en zelfbeheerschte van den wolf, het eerlijke meeleven met den baas is in deze beesten verbonden met vele goede honden-eigenschappen. Nu de eerste bastaarden geheel zijn afgericht, blijkt dat zij niet zoo wantrouwend zijn voor het onbekende als getemde wolven.

De bedoeling is natuurlijk om nu uit deze kleine groep een afzonderlijk zuiver ras van constant fokkende politiehonden te maken.

De heer Saarloos is een geboren dresseur, die al gauw beoordeelen kan wat er voor aanleg in een dier schuilt en die dan met veel geduld en volharding dien aanleg in korten tijd weet te ontwikkelen, maar die ook geen tijd verspilt aan dieren van slechte kwaliteit.

Overal waar maar een plaatsje is huizen de beesten, vossen, jakhalzen, wat katten, een aapje, een fretje, kasten bijen. En altijd is er weer plaats ook

De vrouw is niet bang voor de wolvin Fleur.

voor logé's, zwakke of zieke beesten van anderen, die door het echtpaar weer opgekalefaterd worden. H.

Het is niet aan te raden om bij het door Largo bewaakte rijwiel te komen.
(Eigen foto's)

Last van **HOOFDPIJN,**

Kiespijn Zenuwpijn

Binnen een kwartier zult U daar van af zijn, als U een „AKKERTJE” neemt. Ge zult U dan weldra als 'n ander mensch voelen, want „AKKERTJES” zijn werkelijk onfeilbare pijnverdrivers.

Ook ongeëvenaard tegen kou, koorts, griep, reumatische pijnen, spit en spierpijnen.

Per 2 stuks - 2 stuivers
Per 13 stuks - 12 stuivers

Steeds overal verkrijgbaar

Neem 'n

„AKKERTJE”

De Nederlandsche Pijnstiller

VIM ZORGT DAT UW ZEEPBOON LANGER MEEGAAT

Mijn wasbak is niet zo fris als anders, maar met mijn zeepbon moet ik zuinig zijn en scherpe schuurmiddelen neem ik er liever niet voor.

Maar neem dan toch Vim! Dat maakt absoluut geen krasen en je wasbak wordt in een ommezien prachtig glanzend. Ook voor badkuipen en tegels is Vim veel beter dan zeep en je spaart zeep voor het wasgoed! En daarbij is het zo goedkoop!

**VIM, HET „AUTOMATISCHE”
REINIGINGSMIDDEL, SPAART
ZEEP EN GELD DOOR ZIJN
VEILIGE WERKING.**

*overal
zonder bon
verkrijgbaar!*

Vier klontjes in een kopje

Vervolg van blz. 8

meesten nemen een anderen naam aan, als ze eh... den weg op gaan. U begrijpt, ze zijn daar nooit trotsch op. Hoe zag hij er uit?”

„Een groote knappe jongen,” riep Mamie uit, „met rood haar — echt rood, net als ik heb... en bijbehorende teint. Blanke huid en zoo... alleen zal hij nu wel bruin zijn.”

„Baard of knevel of zooiets, mevrouw!”

„Eh... nee, zoover ik weet niet!” „Mevrouw heeft haar broer in geen veertien jaar gezien, begrijp je,” zei George. „En ik heb hem nog nooit gezien!” Hij was haast aan 't vertellen, hoe hij Mamie had leeren kennen in een hotel in Kaapstad, en hoe 't zoeken naar den broer eenigszins verwaarloosd was, doordat zij van elkaar gingen houden en trouwden, maar een blik van Mamie stuitte hem. „Dus nu begrijp je 't wel!” besloot hij.

„Hoe lang zou hij dan moeten zijn?” „Ik denk ongeveer één meter vijfenzeventig,” zei Mamie. „Zoowat zoo'n figuur als u, steward.”

Weer sloeg de steward aan 't denken. „Kun je je niet herinneren, of je ooit zoo iemand ontmoet hebt?” vroeg George eindelijk.

„Ik geloof 't niet, meneer,” zei de steward. „Hij zou hier ergens aan de oostkust moeten zijn, zegt u?”

„Dat denken we ten minste,” zei Mamie zuchtend. „Maar we weten niets.”

„Krijgt hij nog wel eens geld van huis en zoo?”

„Nee... Daarom kom ik juist zelf zoeken. Hij heeft al meer dan een jaar niet geschreven.”

„Ja... dan zou ik zeggen, dat hij...” „Ja?” drong Mamie in spanning.

„Dan zal hij 't binnenland in zijn!” veranderde de steward zijn zin, ingevolge een waarschuwend blik van George. „Misschien jagen of zoo.” Hij zweeg even.

„'t Spijt me dat ik u niet van dienst kan zijn,” ging hij dan voort.

„Dat kan niemand u kwalijk nemen,” zuchtte Mamie. „We vroegen 't alleen, omdat... je kunt nooit weten...” Aan haar stem te zeggen dreigden er tranen. George sprak haar moed in.

„We vinden hem wel, schat! We beginnen pas...”

„Laten we 't maar hopen, mevrouw,” hielp de steward; en toen George hem aankeek stond hij op en verliet zachtjes de hut.

Twee dagen later liet de Umvaluta het anker neer voor Lorenzo Marquez. Mamie en haar man deden ook hier de ronde door de stad, en informeerden links en rechts, maar zij vonden geen spoor van den vermiste.

„Ik ga vanavond nog wel eens kijken,” beloofde George, toen zij dien middag in de kajuit thee zaten te drinken. De gedachte was in hem opgekomen, dat hij beter alleen kon zoeken. Hij had nog een paar maal met den steward gepraat, na die eerste onderzaging, en hij had heel wat te hooren gekregen, dat de man niet had willen zeggen, waar een dame bij was.

„Vind je 't heusch niet erg, om alleen te gaan?” vroeg Mamie voor den twintigsten keer, toen hij naar de kajuitstrap liep.

„Welnee!” antwoordde hij vroolijk. „Laat 't maar aan mij over, lieveling. Ik vind dien knaap wel... als hij hier zou zijn ten minste!” Hij kuste haar hartelijk, en hij liep wuivend de brug af en verdween weldra tusschen de ge-

bouwen langs de haven. Vijf minuten later wenkte hij een wagentje en liet hij zich naar het licht van de stad rijden.

George ontmoette hem op het Paobla-plein, even voorbij de groote sigarenkiosk. Een lange magere man, met kapotte strandschoenen en een oud wit pak aan, groetend met een stem van verwondering en vreugde. „Hé, George!”

Maar George was te voorzichtig, om zich zoo maar te laten vangen. Geen twee minuten geleden was hij aangeklampt door een haveloos verschijnsel met: „Hé, Bill, jij hier?”

„Loop naar den drommel,” zei hij ontoeschietelijk.

De magere man zette groote oogen op. „Nou zeg,” mompelde hij, „zou ik den verkeerde voor hebben?”

„Dat heb je zeker,” zei George, en hij wou doorloopen.

„Een oogenblikje!” De magere hield hem bij zijn arm vast. „Bent u niet George Townsend?”

Toen George zijn naam hoorde, bleef hij staan. Er kwam een onaangenaam vermoeden in hem op. Hij stond doodstil, met ingehouden adem, en doorvorschte het gezicht van den magere.

„W-wie ben je?” stotterde hij.

„Nou,” zei de man, „als u George Townsend bent, mag ik me misschien even voorstellen — je zwager!”

George moest zich aan 't hekje achter hem vasthouden.

„Zwager,” stiet hij uit. Weer bekeken zijn oogen dat vale gezicht, die dorre, barstige lippen, waaraan 'n goedkoop, onaangestoken sigaar bengelde.

De magere man maakte een buiging. „Glen Danvers,” zei hij, met een tikje ironie in zijn stem; en met een overdreven zwaai nam hij zijn ouden hoed af. „Zeer aangenaam, George.”

Townsend had met schrik een verwarde massa vuurrood haar te voorschijn zien komen. Maar dat... zoo'n knaap kon Mamie's broer toch niet zijn! 't Was te gek. 't Kon niet. Maar toch, de stem... zijn lengte... zijn haar...

„Zeg, George, heb je Mamie misschien bij je?” vroeg de man benieuwd.

Dat deed de deur dicht. Er viel niet meer aan te twijfelen — hij was 't. Maar George wou nog twijfelen, al ging hij onder in zekerheid.

„Hoe ken jij mij?” was zijn uitdaging.

„Nou,” zei Mamie's broer, „ik heb mijn oogen niet in mijn zak, hè? Ik had je huwelijksadvertentie in de Argus gelezen, en toen heb ik Mamie over 't plein zien loopen met iemand van uw figuur... nou, wat denk je dan?” Hij lachte om het verslagen gezicht van George. „Ga maar mee een kop koffie drinken,” ging hij voort. „'t Is mijn tijd zoowat... en je ziet er nogal pipsch uit.”

George was pipsch. Hij was te zeer van streek om ja of neen te zeggen.

„Daar om 't hoekje dan maar,” zei de magere. Hij nam George bij zijn arm. „Dan kun je me eens flink vertellen over Mamie en zoo.”

„Maar... als je ons vanmorgen gezien hebt, waarom ben je toen dan niet naar ons toe gekomen?” stotterde George onder het loopen. „Ze komt notabene heelemaal uit Amerika om je te zoeken!”

„Om mij te zoeken? Mij?” De magere grinnikte. „Enfin,” zei hij, terwijl ze een derderangs-cafeetje even om den hoek binnengingen, „als je me eens goed bekijkt, zul je wel snappen, dat je op de Vijfde Avenue niet met me kunt

geuren! Dat schéelt nogal een dwarsstraat." Hij trok een stoel vrij in den smerigsten hoek van 't kroegje en wees George. aan den overkant te gaan zitten. „Hier kennen ze me niet anders," ging hij voort.

„Maar da's toch te gek!" viel George uit, toen het ongunstige type van een kellner koffie was halen. „Ik ben expres aan wal gekomen om je op te zoeken. Ik heb Mamie beloofd, dat ik je mee aan boord zou brengen... als ik je tegen mocht komen natuurlijk."

„Nou, dan ben je me niet tegengekomen! Da's nogal eenvoudig. Ik heb geen zin om ergens aan boord te gaan. Ik heb 't best zoo. Als ik niet zoo dol was geweest op comédie had ik je niet eens aangesproken." Hij zuchtte weelderig. „Maar ik kan er niets aan doen. Ik hou van vertooningen. In plaats van in een hoek te gaan sterven wil ik me weer laten gelden. Da's mijn leelijkste gebrek. En weet je, wat 't gekste is? Toen ik 't met het tooneel probeerde, lukte 't niet!"

„Je had eens geschreven, dat je aan 't tooneel dacht te gaan," zei George. „In die richting zijn we gaan zoeken."

„Helaas!" zuchtte de zwerver. „Ik heb niet veel indruk in de plankenwereld nagelaten, George!" En met een glans van galgenhumor in zijn oogen ging hij voort: „Ik heb trouwens nergens veel indruk achtergelaten, vind je wel?"

„Behalve in Mamie's hart!" zei George veelbeteekenend.

Glen Danvers wou iets zeggen, maar deed zijn mond weer dicht, want de kellner kwam met twee koppen koffie. Toen de man weg was zei hij langzaam:

„Sentimentaliteit van vrouwen, George, anders niets!" Hij nam den suikerpot, en met verstrooide zorgzaamheid nam hij twee klontjes en gaf er George vier.

En terwijl George zat te kijken naar die handen met sproeten, kreeg hij opeens erg in dat feit.

„Hoe weet jij, dat ik altijd vier klontjes suiker neem?" riep hij uit.

„Hè?" De landlooper hield zijn hand met het kopje stil. „Opmerkingsgave, jog!" zei hij grijnzend. „Ik heb je vanmorgen in café Pinto zien zitten, en toen zag ik je vier klontjes nemen. Ik ben lang zoo dom niet als ik misschien op 't eerste gezicht lijk." En met de intimiteit van herinnering in zijn stem ging hij voort: „Ik ben op school altijd een van de besten geweest."

„Zoo zoo." George verviel in een ongemakkelijk zwijgen. Weer bekeken zijn oogen die eigenaardige vale teint, en hij begon weer een beetje te twijfelen. Dat bleek uit zijn woorden.

„Waarom wil je eigenlijk niet mee aan boord?"

„Heb ik dat nu nóg niet duidelijk genoeg gezegd?" viel de landlooper uit. „Kerel, je denkt toch niet, dat Mamie 't prettig zou vinden, als ze me te zien kreeg?"

„Ja maar... ik heb haar beloofd, als ik je vond..."

„Ik wou je wijzer hebben. Kijk me eens aan, wil je? Kijk eens naar mijn gezicht, en mijn oogen, en mijn handen, en zeg dan eens ronduit: denk je werkelijk, dat ze blij zou zijn met haar broer!"

Er volgde een gedrukte stilte. De magere handen met de sproeten beefden als van koorts. Er lekten zweetdrop-peltjes van zijn voorhoofd over zijn vuile wangen. Hij tastte in zijn zak, haalde er snel een kreukelig stuk papier uit en maakte het open. Hij stortte den inhoud in zijn koffie.

„Wat is dat?" riep George.

De magere aarzelde even. „Suiker," fluisterde hij toen, met een vreemd lachje om zijn droge lippen.

Toen begreep Townsend het. Halfbewust vroeg hij zich af, of het cocaine zou zijn of opium, wat de man gebruikte, maar steeds bewuster werd zijn meening, dat hij zoo iemand in geen geval bij Mamie kon brengen.

„Nou... wat zóu je blij zijn dat ze me terughad, hè? Of denk je van wel?"

George keek naar de korsterige lippen en schudde langzaam zijn hoofd.

„Dat is dus van de baan," zei Danvers opgelucht. „En vertel nu maar eens, hoe ze 't maakt en zoo. Wat ze uitvoert, en hoe ze jou heeft leeren kennen. Nogal gauw gegaan, is 't niet?"

Daarna was Townsend ongeveer een uur aan 't vertellen over Mamie, al wat hij zelf wist ongeveer. Hij zweeg pas, toen een ander menscheijk wrak naar hun tafel toe kwam.

„Een brief voor je, Dan," zei de man, en hij stopte den magere iets in de hand, dat er uitzag als een dubbelgevouwen envelop.

Danvers nam het aan en voelde in zijn zakken. Hij voelde links en rechts, en keek eindelijk met een smeekenden blik naar George, die stom en verbaasd zat te kijken.

„Zou je misschien..." zei hij zacht, en hij wenkte met zijn hoofd naar den schooier, die blijkbaar op een fooi stond te wachten.

„O ja zeker!" riep George, het geval opeens begrijpend. Hij stopte een briefje van een pond in die uitgestoken, klauwachtige hand en zei er werktuiglijk bij: „'t Beste!"

„Vansgelijken, chef!" piepte de begunstigde opgetogen.

„Neem me niet kwalijk, George," zei Danvers, toen de man weg was. „Ik had je niet af willen zetten. De helft was al meer dan genoeg geweest. Ik ben een beetje... ik zit een beetje krap op 't moment."

Maar George was blij, dat hij aldus de kans kreeg, waarop hij al vaag had zitten hopen.

„Ik kan je zoo niet alleen laten, Danvers. Hier, pak aan. 't Spijt me alleen dat ik niet méér bij me heb."

De landlooper keek naar de briefjes, die hem werden opgedrongen.

„Kun je 't wel missen?" zei hij zacht, met eenigszins bevende stem.

„Natuurlijk," zei George. „Ik had 't expres meegenomen voor 't geval, dat ik je treffen zou."

De landlooper zat verdacht te snuiven. Hij zag er opeens oud en aandoenlijk uit. 't Leek wel of hij ging huilen.

„Je denkt maar: 't is van Mamie," zei George, de sproetige hand, die weifelend op de tafel lag, terugduwend. „En verder 't beste er mee!" Hij dronk zijn kopje leeg. „En nu stap ik maar weer eens op," zei hij, vruchteloos

Vervolg op blz. 14

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. / 1.62½ per kwartaal of / 0.12½ per week. Franco per post / 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51, Telef. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263, Telef. Int. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Statensingel 179b, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telef. Int. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstr. 142, Telef. Int. 13473, Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestr. 56, Telef. Int. 2188, Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42, Telef. Int. 24825, Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Int. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20, Telef. Int. 5851, Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Telef. 81. De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Een goed verzorgd uiterlijk

IS VOOR ELKE VROUW VAN HET GROOTSTE BELANG

Kies daarom voor Uw dagelijkse toiletverzorging een veilige, verfrissende cream, die U een bekoorlijke teint verleent. Vinolia Vanishing Cream is het schoonheidsmiddel, dat Uw huid nodig heeft: Het geeft U een jeugdige, frisse teint en is bovendien goedkoop. Door haar extra fijne emulgering vormt zij eveneens een uitstekende onderlaag voor poeder. Maak er een gewoonte van elke avond voor het naar bed gaan Vinolia Cold Cream te gebruiken, de onmisbare nacht-cream.

Tuben vanaf 35 ct. — Luxe potten 65 ct.

Vinolia

HET BEHOUD VAN UW CHARME

VC 113-0141

„Wat stapt Vrouwtje weer vlug!"

't Is opmerkelijk hoe „jong" Uw voeten worden na een Badzo-bad... en hoe jeugdige en onvermoeibaar ze blijven, wanneer ze geregeld zoo'n Badzo-weldaad ondergaan! Hebt U ooit na het winkelen last van brandende voeten? Zoo'n koolzuurhoudend Badzo-bad met dennennaaldenextract is dan een genot! Badzo verjongt de voeten, versterkt en activeert de spieren!

1 KG. pakken voor voetbaden 20 ct.
Voordeeliger en tevens voor kuipbaden:
5 KG. pakken voor 45 ct.

Badzo

N.V. KON. NEDERLANDSCHE ZOUTINDUSTRIE
BOEKELO — HENGLO

MW 7

U staat stevig...
dank zij
de juiste leiding.

Wanneer U bij PBNA techniek studeert, krijgt Uw kennis een stevige grondslag.

De degelijke lessen leren U grondig waar het op aankomt en zijn de kortste weg om voor een technisch examen te slagen.

Kies de juiste studieleiding.

Studeer
techniek
thuis

PBNA ARNHEM
Directie L. J. Roodhooft
en F. Woud

200 leervakken, 120 leraren, 5000 cursisten

Opleiding voor alle examens in:

Bouwkunde - Waterbouwkunde
Werktuigbouwkunde - Electro-
techniek - Chemische techniek

Speciale cursussen:

Middenstandsdiploma - Boek-
houden - Zuiveltechniek - Textiel-
technicus - Reclame-assistent enz.

COUPON voor kosteloos
prospectus P

Naam

Adres

Een mooi plekje in het bos, dat weldra zal verdwijnen, doch waar, naar wij hopen, weldra weer nieuw hout zal groeien!

HOUT:

Brandstof en grondstof voor de industrie

Bestaat er wel één product in het dagelijksche leven, waarmee wij zooveel te maken hebben als met hout? Hout komt men overal tegen en voor bijna alle doeleinden wordt het gebruikt. Hout voor onze woningen en meubels, hout voor het papier van onze kranten, die wij 's morgens en 's avonds lezen, hout voor onze lucifers, hout voor de brandstof en hout voor de glimmende kunstzijde van de moderne dameskousen.

Nederland heeft van hout voorloepig nog voldoende voorraden. Gelderland en Overijssel staan nog vol van de uitgestrekte bosschen, waar het natuurschoon ongerept is en duizenden in Nederland hun jaarlijksche vacaties doorbrengen.

Maar ook de houtopkoopers weten de schoone bosschen in ons land goed te vinden. Hebben zij hun keus gedaan, dan dreunt op een kwaden dag het vroeger zoo stille bosch van de zware hamer-

Overal op de Veluwe hoort men in deze weken het „slaan” van boomen; de houtzagers zijn druk aan het werk om de groote stammen in vervoerbare stukken te zagen.

en bijlsagen. Dan valt de eene kaarsrechte stam na den anderen en wat voorheen een lustoord voor wandelaars was, is dan binnen een paar weken een dorre en kale vlakte geworden. Nederland is na zulk een slooppartij weer een stuk natuurschoon armer geworden.

Op diverse plaatsen van de Veluwe is men aan het hout „slaan”, zooals de term heet. Wie er door de bosschen dwaalt, zal er vele kale plekken tegenkomen of over wegen en boschpaden fietsen, waarlangs het versch gekapte hout in stapels, meters hoog, ligt opgetast, klaar voor het vervoer naar de zagerijen, hetzij per spoor, hetzij per vlot.

Ook voor de brandstof, nu kolen op den bon zijn, wordt het kleinere hout van de Nederlandsche bosschen in groote hoeveelheid gebruikt. De dunnere stammen worden op boerenwagens geladen en het paard zorgt voor het transport naar de omliggende dorpen. Daar heeft bijna iedereen zijn grooteren of kleineren voorraad. In heel wat Veluwsche dorpen, achter in de tuinen van de woonhuizen of op het erf van de boerderijen, wordt in deze dagen druk gezaagd. Meestal doen het twee man, want hout tot blokken zagen is een vermoeiende karwei. De stammen worden tot blokken verwerkt, die straks, als de gure winterstormen over ons land gieren, hun weg zullen vinden naar de kachels, de haarden of de open schouwen, die men nog in zoo

Een schuit hout arriveert in Amsterdam.

menige Geldersche woning aantreft. Wie dicht bij het vuur zit, zegt een spreekwoord, warmt zich het best. Of, anders gezegd, wie dicht bij de bosschen woont, heeft dezen winter altijd nog wel wat te stoken.

Een typische houtkeet op de Veluwe, waar het gehakte hout gedurende den winter blijft opgestapeld. De keten zijn zoo gebouwd, dat de lucht er gemakkelijk toegang toe heeft.

(Foto's Ass. Corr.)

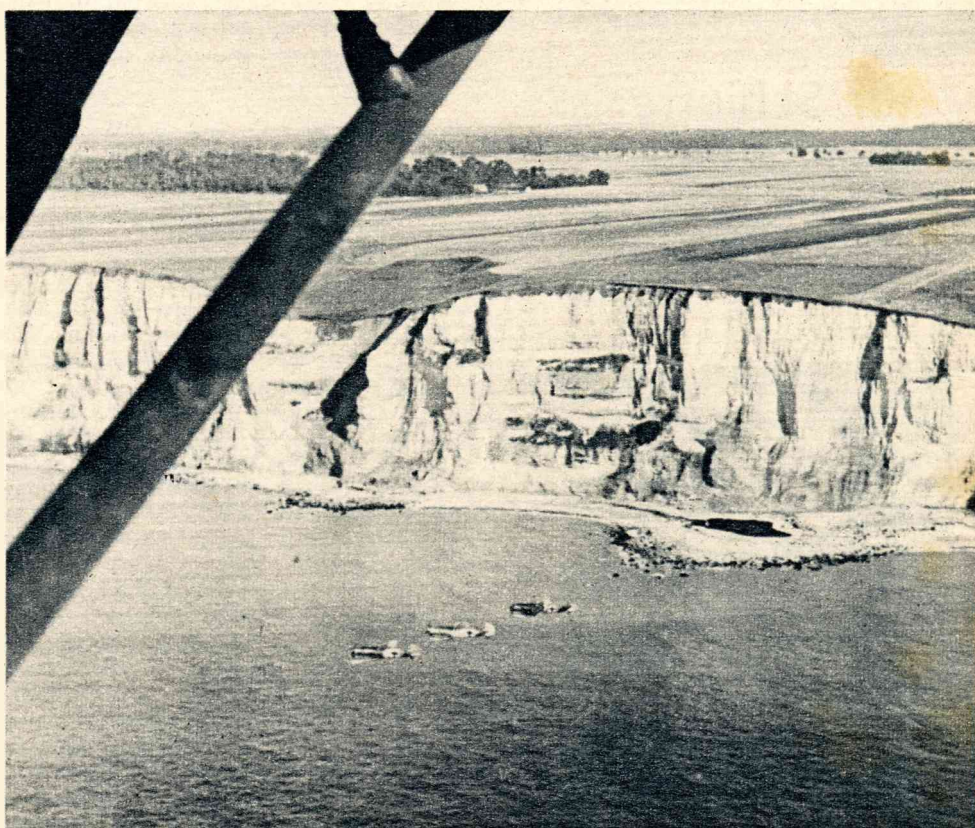
De Grieksche haven Patras werd door Italiaansche vliegtuigen aangevallen. (Foto Ass. Press)

UIT HET BUITENLAND

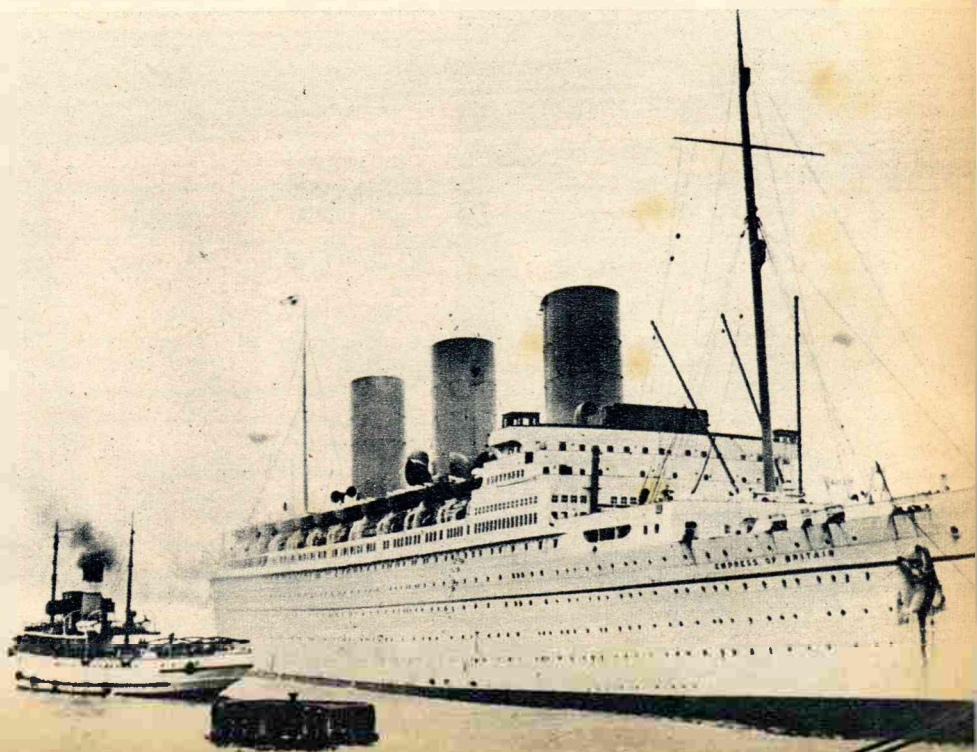

Een groote menschenmenigte juicht voor het Palazzo Vecchio den Führer en Mussolini toe. (Foto Stapf)

De Empress of Britain werd ten noorden van Ierland door Duitsche vliegtuigen tot zinken gebracht. Het schip met 40000 ton, werd in 1931 gebouwd en stond als tiende op de lijst der grootste schepen. (Foto Ass. Press)

Duitsche jachtvliegtuigen patrouilleeren langs de Kanaalkust. (Foto Holland)

Verstopping?

**Overtollig vet?
Aambeien?
Onzuivere huid?
Onzuiver bloed?**

Het betrouwbaar werkende middel is Dr. Schieffer's Stofwisselingzout. Men bereide hiervan zelf een geneeskrachtig water, dat de inwendige organen doorspoelt, bloed en darmstelsel van stofwisselingsslakken zuivert, de spijsverteringsorganen tot normalen arbeid opwekt en ook groote verlichting van reumatische pijnen verschaft.

Een langdurige kuur met het van Dr. Schieffer's Stofwisselingzout bereide geneeskrachtige water is een weldaad voor het gehele organisme. Men gevoelt zich vrijer en gezonder.

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout

Is in alle apotheken en drogist-terijen te verkrijgen.

Originele flacon Fl. 1.05
dubbele flacon Fl. 1.75

Echt iets voorin
Hollandsche huisvrouw:

**Helder en praktisch
vuurvast
JENA
GLAS**

**Helder en zonder
eenigen bijmaak
Gemakkelijk te reinigen
Koken en opdienen
in één schaal**

Verkrijgbaar
in de goede huishoudzaken
Prospecti en inlichtingen bij:
N. Ordemann, Amsterdam-C.
Keizersgracht 742, Postbus 910

Vier klontjes in een kopje

Vervolg van blz. 11

trachtend naar een opgewekten toon. Glen Danvers hief zijn hoofd. Of 't door dat goedje kwam, dat hij had ingenomen, wist George niet, maar hij had iets eigenaardigs, iets glazigs in zijn blik. Hij zag er oud uit, en reddeloos ziek.

„Je... je zegt toch niets tegen Mamie?” zei hij huilerig.

„Geen letter!” zei George, en hij meende het. „Ik ga nog een beetje rondloopen, om weer normaal te kunnen kijken, als ik terugkom. Ze heeft zulke scherpe oogen!”

„Ja, die heeft ze altijd gehad,” zuchtte haar broer. Een paar seconden stond hij in het ijle te staren. Toen, met inspanning, beheerschte hij zich. Hij stak zijn hand uit. „Nou, 't ga je goed, kerel!” zei hij.

En George zei, naar dien trillenden mond kijkend:

„'t Beste, Glen! Hier heb je mijn kaartje — als je me ooit nodig hebt, schrijf je maar.”

„Als ik je nodig heb, zal ik schrijven,” beloofde Glen. „Houd je!”

Verward zocht George een weg door de stoelenmassa van het café. Toen hij buiten was wendde zijn gezicht zich gretig naar de zuiverder lucht van de heuvels.

't Was laat, toen hij aan boord terugkwam — over twaalfen — maar nauwelijks had hij een voet aan dek gezet, of Mamie kwam op hem toe gestormd.

„Waar is hij?” hijgde ze. „Waar is Glen?”

„Glen?” zei hij haar wezenloos na. „Ja. Waar heb je hem gelaten? Ik begreep direct, dat je hem gevonden had, toen ik je briefje kreeg.”

„Briefje?” George ging verbluft met zijn hand over zijn voorhoofd. „Van mij? Ik... ik begrijp je niet, Mamie!”

„Dat briefje, dat je me liet brengen!” riep Mamie. „Dat je in café Pinto geschreven hebt... of ik tien pond voor je wou meegeven.”

„Maar, kind, ik heb je geen briefje laten brengen! Ik ben heelemaal niet in café Pinto geweest!” George hield zich vast aan de reeling. „Ik weet totaal nergens van!”

Mamie deinsde achteruit. Haar oogen stonden even ontsteld als de zijne. „Maar ik heb 't hier!” riep ze.

„Waar dan?”
„Hier!” Ze rommelde gejaagd in haar tasch. „Hier!” riep ze weer, en ze vouwde een blaadje papier voor hem open. Hij las:

Lieve Mamie, — Wil je bringer dezès even tien pond voor me meegeven? Je begrijpt wel waarvoor. George.

„Ik had zooveel niet bij me,” hoorde hij haar zeggen, „maar de kapitein heeft 't me geleend.”

Toen kon George weer spreken, al was 't met moeite.

„Ik heb dat briefje niet geschreven, Mamie,” zei hij. „Ik weet er niets van.”

Mamie stond versteld.
„Heb jij dat niet geschreven?” fluisterde ze.

„Nee,” zei hij met nadruk. „Mijn hand is heel aardig nagebootst, maar ik heb 't niet geschreven!”

„Wie... wie dan wél?”

George spreidde zijn handen uit. Hij dacht aan de dubbelgevouwen envelop, die hij aan Glen Danvers had zien overhandigen, en een prettige gedachte vond hij 't niet.

„Je vermoedt iets, of je weet iets!”

riep Mamie opeens. „Ik zie 't aan je gezicht!”

George stond als versteend. Een gruwelijk vermoeden was in zijn geest gesprongen. Als in een droom keek hij naar den kapitein, die op hen toe kwam; hoorde hij zijn onnoozele stem: „Zoo, en waar is 't verloren schaaft?”

„Er is iets voorgevallen, kapitein!” zei Mamie, met iets onheilspellends in haar stem. „George heeft dat briefje niet geschreven, zegt hij.”

„Niet geschreven...?” begon de kapitein. George viel hem in de rede.

„Begint u nu alstubléft niet weer van voren af aan! Kort en goed: ik heb dat briefje niet geschreven, ik weet er niets van, en ik heb 't geld niet gekregen — meer valt er niet over te zeggen!”

„Maar wie heeft 't dan wél geschreven?” vroeg Mamie. „En waar heb je eigenlijk gezeten den heelen avond?”

George deed zijn mond open om te antwoorden, maar er kwam geen woord. Hij zat in de knel. Als 't inderdaad haar broer was, dien hij getroffen had, dan had hij het briefje geschreven. Maar als 't haar broer niet was... dan was hij bezwendeld voor vijftig pond, en Mamie voor tien, en dan nóg een pond, de fooi voor dien schooier, die 't boodschapje had opgeknapt. Hij keek Mamie met hulpeloze oogen aan.

„Zeg op, schat — wat is er gebeurd?” vroeg ze. „Er is iets niet in orde; dat merk ik heel goed. Wat is het?”

Toen flapte George het er uit. „Ik heb je broer ontmoet...”

„Wist ik 't niet?” viel Mamie uit. „Waar is hij? Waarom heb je hem...”

„Stil nu even!” zei George ruw. „Ik heb hem getroffen, maar hij wou niet mee. Ik had niets willen zeggen, als dit niet gebeurd was, maar nu moet ik wel. Ik heb hem gesproken, maar hij is... 't is geen mensch meer. Hij is totaal aan lagerwal... stil nu even!” — ze wou hem in de rede vallen — „hij is honderdmaal erger dan dat! Hij is een opium-slaaf, 't is geen mensch meer, hij is voor de heele wereld dood! Hij wil niet meer terug naar het normale leven, hij wou niet mee zelfs... en ik moest beloven, dat ik je niet eens zou vertellen, dat ik hem gezien had!”

Mamie had steun moeten zoeken tegen de reeling. 't Was of ze een harten klap had gehad.

„Ik geloof 't niet!” stiet ze uit, met bleke lippen. „Ik geloof 't niet!” En opeens heftig vroeg ze: „Hoe wist je, dat 't Glen was?”

„Dat wist ik niet... voor hij me aansprak!” zei George. „Hij hield me staande en vroeg naar je. Hij had ons vanochtend gezien, en toen vermoedde hij, dat ik je man was...”

„Maar hij wist niet, dat ik getrouwd was!” riep Mamie.

„Jawel. Hij had de advertentie in de Argus gelezen.”

„Wáarin?” kwam kapitein Drapper er tusschen. „In welke krant?”

„De Argus, uit Kaapstad.”

„Dan heeft hij gelogen!” zei de kapitein, met een gezicht, rooder dan ooit. „Die kán hij niet gelezen hebben! De Argus is hier nog niet. Die komt met den trein, en u bent pas vijf dagen getrouwd, dus kan het bericht van uw huwelijk nog niet in Lorenzo Marquez zijn!”

„Ja maar, hoe wist...”

„Hij wist niets!” voorkwam kapitein Drapper de vraag. „Hij sloeg er maar een slag naar! Je hebt je laten afzetten. vrind. Ze hebben je ingemaakt!”

„Praat niet zoo'n onzin,” stootte George op. „Ik zág toch zeker, dat hij

ELEGANT
écht voor de vrouw van heden

STERK
écht voor dezen tijd

ELEGANT en STERK
De Kous met
LOODJE

Vertegenwoordiger: TH. JANSEN-TAPHORN
Meerweg 47 - Bussum

't was? De lengte klopte, hij kende mij, hij kende Mamie, hij had rood haar, hij praatte dik Amerikaansch, hij heeft ons den heelen ochtend nageloopt. . . . Hij heeft ons zelfs in café Pinto zien zitten en hij wist nog, dat ik vier klontjes suiker in mijn koffie had genomen!"

"Je hebt niet eens koffie gedronken in café Pinto!" viel Mamie uit. "Je hebt bier genomen! In dat kleine cafeetje aan 't strand heb je koffie gedronken!"

"Bier?" zei George verbaasd. "Hoe wist hij dan. . . ."

"Dat wist hij niet!" kwam kapitein Drapper weer. "Oók met de muts naar gegooit!"

George zuchtte. Hij werd te dof in zijn hoofd om te denken.

"Ik geloof nooit, dat 't Glen geweest is!" zei Mamie.

"Wie moet 't dan geweest zijn?" riep George wanhopig.

"Waar hebt u hem getroffen? In welk café?" vroeg de kapitein.

George deed zijn verhaal. "Zoo, nu maken jullie er maar van wat jullie willen," zei hij kregel.

Een half uur later zaten zij alle drie in het cafeetje, waar hij Glen had gesproken, en kapitein Drapper, die de taal een beetje sprak, trad als speurhond op.

"U bent bestolen," kwam hij vertellen, na een lang gesprek met den kastelein. "Er schijnt hier vanmiddag een man geweest te zijn, die zei, dat hij vanavond terug zou komen met nog iemand. Ze moesten Glen tegen hem zeggen, zei hij, en ze moesten net doen, of ze hem kenden, of hij hier altijd kwam; dan kregen de kastelein en de kellner een extraatje. Hij moet een brief geschreven hebben ook, en hij maakte met een anderen schooier een afspraak, waar de kastelein niets van verstaan kon. . . ."

"Om met dat briefje naar mij toe te gaan natuurlijk!" riep Mamie.

"Als hij eerst zeker wist, dat mevrouw nog aan boord was toen meneer aan wal was gegaan," zei de kapitein.

"Maar had die vent, die hier die afspraken maakte vanmiddag, rood haar?" vroeg George.

"N-nee, dat had hij niet," antwoordde kapitein Drapper langzaam. "De kastelein weet zeker, dat hij zwart was, of donkerbruin op zwart af."

"Dan is 't dezelfde ook niet geweest!" riep George. "U bent op 't verkeerde spoor, kapitein. Vraagt u maar eens, of die man van vanmiddag dezelfde was, die hier vanavond met mij is geweest!"

Er volgde weer een lang gesprek, waarbij de kastelein zenuwachtig scheen te worden.

"Nee, 't is niet dezelfde man geweest."

"Nu dan!" riep George. "Ik ben niet zoo onnoozel als u wel denkt. Laat hij u nu eens vertellen, wie die man was, waar ik mee hier ben geweest."

Maar de kastelein had er genoeg van. Hij kende dien kerel niet. Nee, nooit

gezien. En 't werd tijd, dat hij sloot ook.

"Je denkt toch niet, dat 't Glen geweest is, hè George?" vroeg Mamie, toen zij in haar kooi klom. De dageraad begon al te kleuren, en ze was moe, doodmoe.

"Hij kan 't haast niet geweest zijn," gaf haar echtgenoot benepen toe. "Ik ben bang, dat we bestolen zijn."

Het middaguur was al voorbij, toen ze weer aan dek kwamen. De Umvaluta had de open zee voor zich, en Lorenzo Marquez was al verdwenen achter de zandheuvels. George zette een paar stoelen in het luwtje van de achterkajuit, en door de rustige rollers van de kust gewiegd overdacht hij heel het zonderlinge geval nog eens. Hij was nog niet lang bezig, of kapitein Drapper kwam bij hen.

"Ik heb nog eens nagedacht," begon hij met zijn gewichtigdoenerige stem, en hij nam den stoel naast Mamie, "en weet u, wat ik eigenlijk niet begrijp? Dat u zoo doodbedaard vijftig pond afgaf zonder dat u dien man eerst meebracht, om u te vergewissen, dat hij inderdaad de bewuste persoon wás."

"Ja, dat is ook eigenlijk zoo," gaf Mamie hem gelijk.

George keek kwaad. Er waren momenten, dat de kapitein met zijn roode gezicht hem dol maakte.

"Jullie hebben den kerel geen van beiden gezien. . . . jullie hebben geen idee van de omstandigheden, die me er toe brachten. . . ."

"Jawel, maar dat u dien anderen schavuit nog een pond gaf, omdat hij uw vrouw een briefje van tien had afgezet! 't Is om te gieren!"

George slikte een vinnig antwoord weg, want de steward kwam er aan met koffie. Hij zat stil te kijken, terwijl de man zijn blad op een rieten tafel zette. Knorrig zwijsend keek hij, hoe de steward een kopje inschonk en aan Mamie overhandigde, hoe hij toen voor hemzelf begon, eerst suiker, één, twee, drie, vier klontjes. . . . Vier klontjes! En opeens stakte de adem in zijn keel.

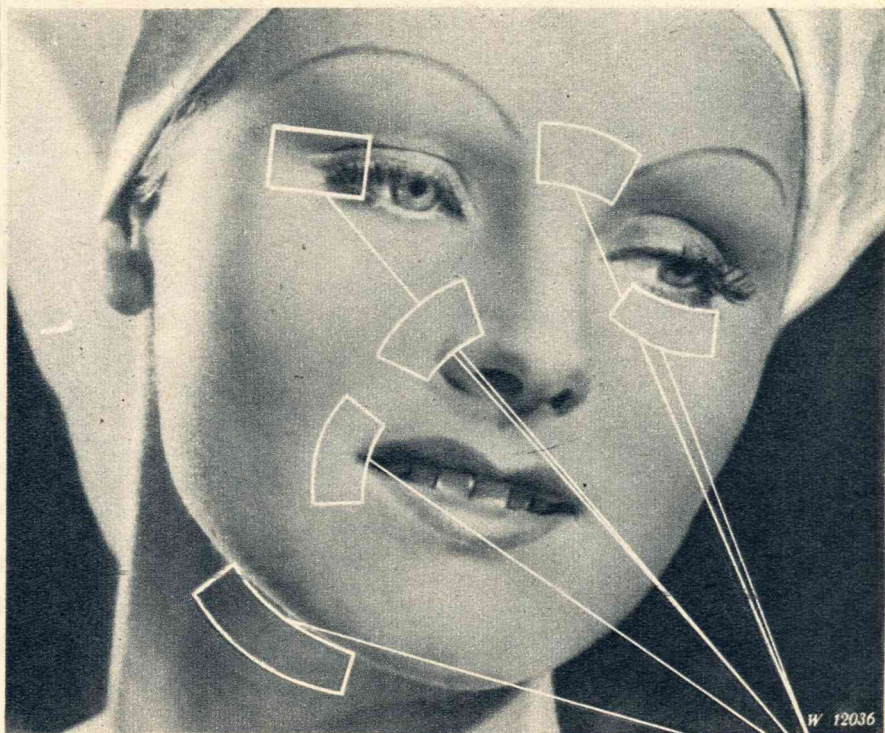
Een klein deeltje van een seconde was het, of heel de wereld verdween. Hij zag niets meer, niets. . . . dan een sproetige hand, die klontjes suiker in een witten kop deed. Eén, twee, drie, vier!

"Uw koffie, meneer," hoorde hij den man zeggen.

En daarmee was de betoovering verbroken. Hij zag de blauwe zee weer en den blauwen hemel, maar terwijl het laatste restje van den nevel wegtrok, en hij die hand met sproeten nog steeds zijn kopje zag vasthouden, hoorde hij zichzelf praten.

"Steward," zei hij, en hij verbaasde zich zelf, dat zijn stem zoo kalm klonk, "vertel me eens, waar heb je je roode pruik gelaten?"

Het kopje viel kletterend stuk op het dek.

Geeft van uw 20 ste jaar af aan **DEZE** plekken uw aandacht.

Dit zijn de plekken, waar de gevolgen van een slechte functionneering der huidklieren en onvoldoende voeding van het huidweefsel zich het eerste openbaren. Uitgezette poriën, heel kleine rimpeltjes bij de mond en ooghoeken en bij de neuswortel, onreine en slappe huid zijn daarvan de eerste kentekenen. Voorkomt te juister tijd dit gemis aan schoonheid door toepassing van een rationeele huidverzorging, die de natuurlijke functies van Uw huid ondersteunt en completeert. De Kaloderma-Schoonheidspreparaten zijn samengesteld op basis van de laatste biologisch-cosmetische onderzoeken. Na een kortstondig gebruik zult U constateeren, dat zij Uw huid weer elastisch, soepel en frisch maken. Als U iets naders over de verbluffende werking van deze preparaten wilt weten, vult U dan onderstaande coupon eens in. U krijgt dan kosteloos een proefpakket toegezonden en bovendien ons boekje „Kaloderma-Schoonheidspreparaten" waarin alles staat, wat de dames van de hedendaagsche huidverzorging moeten weten.

CLEANSING CREAM SKIN TONIC
Doozen: F. —.75 en Potten: F. 2.— Flacons: F. 1.35 en F. 2.—

ACTIVE CREAM FINISHING CREAM
Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.— Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA
EEN NIEUWE WEG NAAR NIEUWE SCHOONHEID *Schoonheidspreparaten*

Voor verkoudheid beschermen
Tegen hoest helpen

reeds **2 Rheila's** meermalen
per dag.

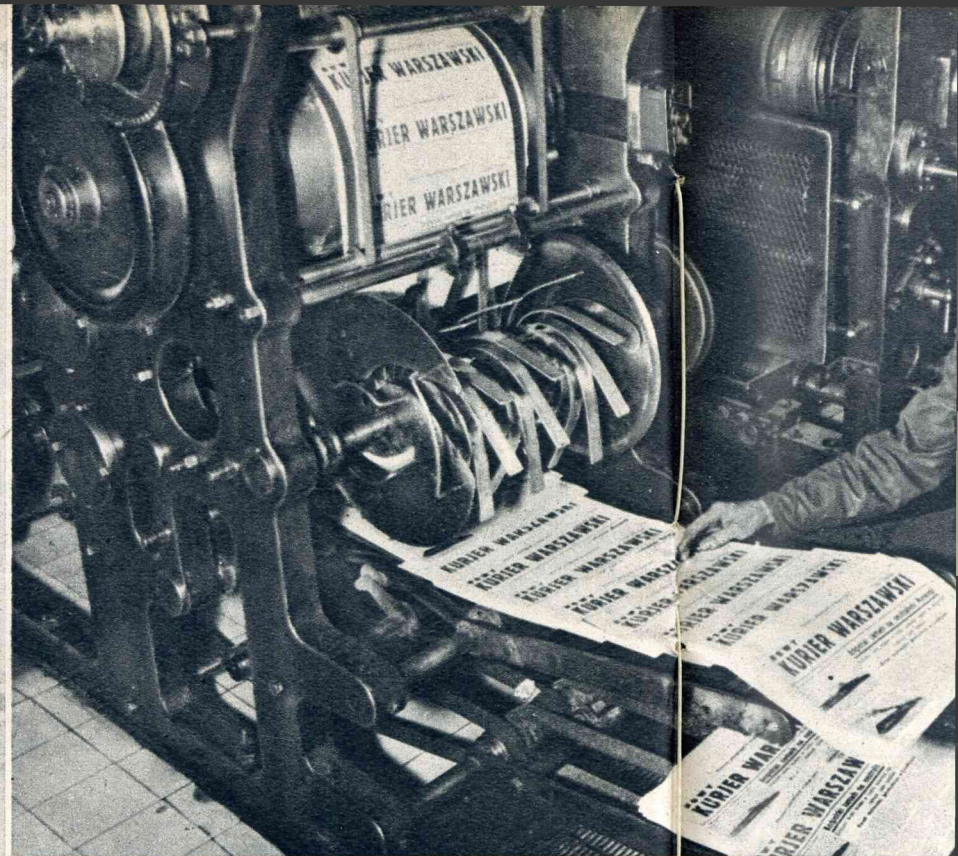
Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Strijd om de Vita-bioscoop

is 'n boeiend en afwisselend verhaal van de groote stad, die steeds meer en meer land opslokt en de boeren, die geslachten lang nabij die stad hebben gewerkt en gewoond, van hun grond en ook uit hun huizen verjaagt. In dezen roman nu wordt op levendige wijze beschreven hoe zulk een oude familie, oorspronkelijk van landelijke afkomst, na onderling gekrakeel haar laatste stuk grond, een grooten tuin, verkoopt voor den bouw van 'n ultra-modern filmpaleis. Hevig komen de verschillende karakters met elkan- der in botsing: de grootvader met zijn zoon, de twee kleindochters onder- ling; terwijl de jongste zich tot 't laatst verzet tegen den verkoop van den grond, is de oudste daartoe maar al te bereid, en zij accepteert zelfs een filmcontract, hetgeen een verwijdering brengt tusschen haar en haar man en kind. Dit spannend familieverhaal uit dezen tijd is het vierde deel der roman- serie „Avonduur-Lectuur". Het boek verschijnt in de komende week. Verzuimt niet het aan te schaffen. De geringe prijs van deze romans: slechts 15 cent per exemplaar, kan zeker geen bezwaar zijn. Verkrijg- baar bij onze bijkantoren, agenten en bezorgers.

Poolsche boerenfamilie op haar boerderij te Gluchow.

In een krantendrukkerij te Warschau. Het drukken van de Poolsche krant

Godsdienstoefening in de Kolegiata-kerk te Lowitsch.

HET LEVEN DER IN HET GENERAAL- GOUVERNEMENT

Het is nu ruim een jaar geleden, dat de republiek Polen ophield als zelfstandige staat te bestaan. Een gedeelte van de voormalige republiek, het oostelijk deel, kwam aan Rusland, een ander deel, bij het verdrag van Versailles van Duitschland gescheiden, werd weer bij het Duitsche rijk gevoegd, terwijl het overblijvende gedeelte als generaalgouvernement onder Duitsch bestuur werd gesteld.

Men heeft krachtige pogingen in het werk gesteld de sporen, die de oorlog in het land heeft achtergelaten, uit te wisschen. Vernielde woningen werden opgebouwd, het economische leven werd hersteld, zoo noodig verbeterd, maatregelen werden genomen om de ontwrichte staatsmachine weer op gang te krijgen.

Onmiddellijk na het einde van den Poolschen

veldtocht werden de Poolsche kinderen van Poolsche ouders ontvangen, weer geopenwend was, kan ook thans oefeningen bijwonen. De steden in het generaalgouvernement die een zeer nauw contact houden. Poolsche verplegers als leezusters, verplegen hun patiënten. Het leven in het land gaat op de hofste altijd gegaan is. Poolsche kopij voor Poolsche drukkers voor Poolsche herstelt zich dus geleidelijk en men bouwt aan de t

De burgemeesters in de steden van het generaalgouvernement zijn Polen. Hieronder in de huiskamer. Rechts op den achtergrond een huisaltaar met de

Poolsche krantenverkoopers in de straten van Warschau bij den verkoop van de Poolsche krant „Kurier Warszawski“

in te Warschau. Het drukken van de Poolse krant „Kurier Warszawski”.

Begrafnisstoet in de straten van Lodz.

LEVEN DER POLEN HET GENERAAL- GOVERNEMENT

ar geleden, dat de repu- als zelfstandige staat te elte van de voormalige l, kwam aan Rusland, een rag van Versailles van erd weer bij het Deutsche overblijvende gedeelte als der Duitsch bestuur werd

ingen in het werk gesteld in het land heeft achter- ernielde woningen werden e leven werd hersteld, zoo elen werden genomen om e weer op gang te krijgen. nde van den Poolischen

veldtocht werden de Poolse scholen, waar Pool- sche kinderen van Poolse leerkrachten onderricht ontvangen, weer geopend. Zooals zij dit steeds ge- wend was, kan ook thans de bevolking de godsdienst- oefeningen bijwonen. De burgemeesters der Poolse steden in het generaal-gouvernement zijn Polen, die een zeer nauw contact met de bevolking onder- houden. Poolse verpleegsters, religieuzen zoowel als leekzusters, verplegen in Poolse ziekenhuizen hun patiënten. Het leven van het volk ten platte- lande gaat op de hofsteden zijn gang, zooals het dien altijd gegaan is. Poolse journalisten leveren de kopij voor Poolse kranten, die door Poolse drukkers voor Poolse lezers gedrukt wordt. Polen herstelt zich dus geleidelijk, in het land heerscht rust en men bouwt aan de toekomst.

van het generaal-gouvernement zijn Polen. Hieronder de burgemeester van Goldenau. Rechts op den achtergrond een huisaltaar met de Zwarte Madonna.

De Poolse scholen zijn kort na beëindiging van den veld- tocht heropend. Een klasse van de lagere school te Lowitsch.

Een Poolse zuster verpleegt een Pool en een Duitscher, die in dezelfde kamer van het ziekenhuis te Jacotschin zijn ondergebracht.

(Foto's I. P. en R. S.)

FELIX HAMMER:

ONZE VERVOLGROMAN

Redder in den nood

DOOR LAURENCE KIRK

Felix Hammer, de wijsgeerige „huwelijksmakelaar” van een zeer bijzonder soort, speelt in onzen nieuwen vervolgroman de rol van een volwassen Cupido, die menschen bij elkaar tracht te brengen, die bij elkaar hooren, maar anderen, die niet voor een huwelijk geschikt zijn, van elkaar tracht te verwijderen. Deze opgave brengt, zooals men zich kan voorstellen, talloze verwickelingen met zich mee, die echter voor alle partijen goed afloopen, zoodat de goede „hij” de goede „zij” krijgt. En daar gaat het ten slotte maar om. Dit grappige verhaal zal naar wij vrouwen ongetwijfeld in den smaak van onze lezers vallen.

EERSTE HOOFDSTUK

Op de deur van ondoorzichtig glas, die de bijzonder knappe secretaresse voor sir Humphrey geopend had, stonden drie woorden. In het midden was met groote zwarte letters de naam Felix Hammer geschilderd en verder bescheiden beneden rechts in den hoek: „Deskundige.” Maar nergens was een aanwijzing te vinden omtrent het soort zaken, waarin mr. Hammer blijk gaf van zijn deskundigheid.

Terwijl de deur achter hem gesloten werd, wierp sir Humphrey een snellen blik op het kleine, rondachtige mannetje, dat met een stralenden glimlach achter zijn bureau opstond om den bezoeker te verwelkomen. Jaquet. Grijs zijden plastron. Slobkousen. Een bloem in zijn knoopsgat! Die man gaat vast naar een bruiloft, dacht sir Humphrey, zoo kleed je je toch niet aan om op je kantoor te zitten! Hij had hem nog nooit te voren ontmoet, en toch was hij eenigszins in de war, toen hij op den man toetrad en hem de hand schudde. Op één of andere wijze kwam hij hem bekend voor. Heel bekend zelfs! O, nu weet ik wat het is. Cupido! Een volwassen Cupido, die aangekleed is voor één of andere maatschappelijke functie. Dat ronde cherubijngezichtje was onmiskenbaar, zelfs met dien hoornen bril voor zijn heldere oogjes. Het was een gezicht, dat gewoonweg verzadigd was van optimisme, hetzelfde min of meer zorgeloze, zich weinig om de gevolgen bekommerende optimisme, waar Cupido zoo bekend om is.

Nadat sir Humphrey den stoel genomen had, die hem aangeboden was, bleef hij doelloos de kamer rondstaren, bijna verwachting, dat hij een bundel pijlen op den kapstok of in de prullenmand zou ontdekken, totdat hij merkte, hoe mr. Hammer voorover leunde, zijn vleezige handen op het blad van zijn bureau gevouwen.

„En, sir Humphrey, waarmee kan ik u van dienst zijn?”

Sir Humphrey kwam tot zichzelf.

„Ik weet het nog niet,” antwoordde hij naar waarheid. „Om u de waarheid te zeggen heb ik alleen maar zoo in het algemeen van u gehoord.”

„Ah, een vriend zeker?”

„Juist. Lord Ayloner heeft met mij over u gesproken.”

Het noemen van dezen naam veroorzaakte een glans van voldoening in mr. Hammer's oogen. Hij was weer Cupido van top tot teen. Cupido bij de herinnering aan een genoeglijke schietpartij.

„O ja,” mompelde hij zelfvoldaan, „ik heb een aardig werkje voor hem opgeknapt. Een heel aardig werkje. Heeft hij u de bijzonderheden daarvan verteld?”

„Geen enkele,” zei sir Humphrey. „Ik weet er nog zoo goed als niets van.”

„Maar lord Ayloner was meer dan tevreden, niet-waar?”

„O, zeker. Juist omdat hij zoo enthousiast was, ben ik u komen opzoeken. Is het waar, dat u zijn dochter voor een bijzonder ongewenschte gehechtheid behoeft?”

„Volkomen waar, sir Humphrey.”

„En denkt u, dat u zooiets nog eens zou kunnen doen?”

„Steeds opnieuw, steeds opnieuw, sir Humphrey. Het is mijn vak.”

Sir Humphrey keek hem onderzoekend aan en wachtte even. Het was geraden wat voorzichtig te zijn met dezen vriend, meende hij. Wel wat al te zeker van zichzelf, net als de echte Cupido! Aan den anderen kant had Ayloner zich nu niet bepaald beklaagd.

„Het is heel goed mogelijk, dat u mij van dienst kunt zijn,” zei hij voorzichtig. „Maar voor we verder gaan, zou ik wel iets meer van uw systeem willen weten — ten minste, als u er een bepaald systeem op na houdt.”

Mr. Hammer was vol bereidwilligheid.

„Zeker, zeker,” antwoordde hij vriendelijk. „Om u de waarheid te zeggen, is het zoo eenvoudig, dat ik het het nauwelijks een systeem mag noemen. Maar 't zal me een vreugde zijn, het u uit te mogen leggen. Laten we een typisch voorbeeld nemen. Een meisje van goede familie, dat gunstige financiële vooruitzichten heeft, vat genegenheid op voor een ongewenschte partij. Wat is de normale geneeswijze? Zes maanden naar het zuiden of een reis om de wereld. Dat kost zes- tot tienduizend gulden en gewoonlijk komt ze koppiger terug, vaster besloten dan ooit om met den man van haar keuze te trouwen. Maar wat doe ik? Ik laat mijn lokvogel in haar nabijheid op en in zes weken is de zaak in orde, tegen een kwart van de kosten.”

„Zei u een lokvogel?” informeerde sir Humphrey beleefd, maar mr. Hammer scheen die vraag niet gehoord te hebben.

„En ook zoons kunnen je heel wat last bezorgen,” vervolgde hij haastig. „In mijn tijd was het meestal een juffrouw uit een bar of een meisje van het ballet. Maar dat is allemaal anders geworden. Droevig! Droevig hoe de tijden veranderen. Ikzelf heb altijd een zwak voor bar-meisjes gehad, maar dat beroep schijnt niet meer te zijn wat het geweest is. Het is verbazingwekkend op welk soort meisjes de jongelui tegenwoordig verliefd worden. U kunt het gelooven of niet, maar ik heb nog niet lang geleden een alleraardigsten jongen moeten afhouden van een huwelijk met een ex-kampioene in het speerwerpen.”

„In zoons stel ik op het oogenblik niet zoo'n belang,” merkte sir Humphrey droogjes op. „Maar ik zou in de eerste plaats willen weten wat u onder een lokvogel verstaat.”

Mr. Hammer gaf prompt antwoord. „Wat ik bedoel,” zei hij, „is eenvoudig dit. Ik laat iemand komen, die honderdmaal aantrekkelijker is dan degene waar het meisje of de jongen verliefd op geworden is. Denkt u nu niet, dat ik in liefdes-aangelegenheden een cynicus ben. Integendeel, ik geloof oprecht in de liefde. Ik werk uit liefde voor de liefde. Maar verliefdheid is geen liefde. Het is een ziekte, een catastrofe soms, en het is altijd puur toeval als het goed afloopt. Mijn systeem is gebaseerd op een eenvoudige overweging: namelijk, dat de mensch, op zoek naar een huwelijkspartner, instinctief naar de aantrekkelijkste, de verstandigste, de begeerenswaardigste verlangt, die onder zijn bereik komt. Maar mijn systeem is tevens gebaseerd op de veel voorkomende menschelijke denkfout, dat de eerste, waar men verliefd op wordt, ook de aantrekkelijkste, de verstandigste en de begeerenswaardigste moet zijn. Het eenige wat ik dus te bewijzen heb is: dat de aangebedene in kwestie minderwaardig is en zodoende wordt voor de toekomst onherstelbare schade voorkomen.”

Sir Humphrey keek hem nogal twijfelend aan. Er zat inderdaad een kern van waarheid in hetgeen hij zei. Maar was die kern groot genoeg? Was het niet gewoon weer één van die theorieën, die op papier prachtige resultaten gaven, maar in de werkelijkheid niet opgingen? Hij vroeg zich af

hoe hij op een fatsoenlijke manier weg kon komen, toen de deur plotseling open ging en de knappe secretaresse bevallig binnenkwam, een aantal papieren op het bureau legde, hem vriendelijk toelachte en daarop verdween.

Toen hij er later over nadacht, vroeg sir Humphrey zich af of dit bij toeval gebeurd was of dat mr. Hammer misschien een geheim signaal ter beschikking had om dit verrukkelijke schepseltje binnen te laten komen. In elk geval was het resultaat overweldigend. Men hoefde maar één blik aan dit charmante en heerlijke visioen te wijden om in te zien, dat mr. Hammer's systeem vele mogelijkheden bood.

Sir Humphrey leunde snel voorover toen de deur weer gesloten was.

„Is die jongedame één van uw lokvogels?” vroeg hij.

Maar mr. Hammer schudde zijn hoofd. „Neen,” zei hij. „Ik heb haar éénmaal een kans gegeven, maar ze had geen succes. Kijkt u eens, sir Humphrey, in zaken als deze zijn hersenen nog van grooter belang dan schoonheid. De eerste eisch is een volmaakte techniek. Ik wil heelemaal niet beweren, dat het principe van mijn systeem oorspronkelijk is. U weet even goed als ik, dat sedert het begin der beschaving ouders getracht hebben hun kinderen af te houden van een ongewenschte liefdesaffaire door voor een plaatsvervanger of plaatsvervangster te zorgen. De reden, waarom zij gewoonlijk gefaald hebben, is hun onvermogen den geschikte te vinden. En hier begint mijn taak. Het is mijn beroep. Voor elk geval bestaat een geschikte plaatsvervanger.”

„En garandeert u hem te kunnen verschaffen?” vroeg sir Humphrey.

„Hem of haar,” verbeterde mr. Hammer hem zoetsappig. „Maar ik kan natuurlijk geen garantie geven aangaande het resultaat. We hebben nu eenmaal met menschen te doen. En menschen zijn onberekenbaar.”

„O juist.”

„Aan den anderen kant kan ik in drieëntachtig en een half procent van de gevallen op succes bogen. U zult het met me eens zijn, dat dat geen slecht percentage is.”

„Ongelooflijk mooi zelfs!” zei sir Humphrey hartelijk. „Maar vertelt u mij eens hoe u later te werk gaat. Ik bedoel, veronderstel, dat uw plaatsvervanger tusschenbeide is gekomen en succes heeft gehad en de liefde van . . . eh, de patiënt heeft . . . overgeheveld op zichzelf, hoe speelt hij het dan klaar zich weer los te maken?”

„Dat,” antwoordde mr. Hammer oprecht, „kan hoogst onaangenaam zijn. Maar het hangt hoofdzakelijk af van de keuze van het juiste oogenblik. Want er is altijd een oogenblik, waarop de patiënt, zooals u die noemt, heeft ontdekt, dat de eerste liefde een beveliging was, zonder nog ernstig verliefd te zijn op den plaatsvervanger. Mijn agenten zijn bijzonder bekwaam in de vaststelling van dat oogenblik en handelen dan naar voorschrift. De patiënten worden achtergelaten in 'n staat van wantrouwen en genezing en het duurt eenigen tijd voor ze weer verliefd worden. En zoo moet het juist zijn. Want alle moeilijkheden zijn ontstaan, doordat de patiënt verliefd werd vóór hij of zij er rijp voor was.”

Sir Humphrey staarde mr. Hammer aan. Een gevaarlijk mannetje, dacht hij. Maar volkomen oprecht. Volkomen eerlijk. Hij geloofde werkelijk in wat hij doet. En is hij wel gevaarlijker dan die horde van psychologen, die, als je delirium tremens krijgt of je vrouw vermoordt, dat alles wijten aan het feit, dat je een witte kip 'n andere hebt zien pikken toen je zes jaar was? Nog steeds besluiteloos ten aanzien van zijn eigen probleem, bleef sir Humphrey doorpraten om tijd te winnen. „Het is allemaal erg interessant,” zei hij. „Maar zegt u me dit nog: neemt u het ook op u, goede huwelijken tot stand te brengen in plaats van slechte te verhinderen?”

Mr. Hammer's gezicht, dat eenigen tijd ernstig

gestaan had, klaarde op met Cupido-achtige minzaamheid.

„Ja zeker,” zei hij. „En dat is juist werk, waar ik mij met geheel mijn hart aan wijd.”

„En gebruikt u daarvoor ook lokvogels, evenals in de andere gevallen?” informeerde sir Humphrey.

„Soms wel, soms niet,” antwoordde mr. Hammer. „Soms passen we om zoo te zeggen het „omgekeerde” systeem toe. Om een voorbeeld te noemen: er was sprake van een knap, jong meisje en een verloofde, die wel erg vriendelijk en aanhankelijk, maar een beetje saai was. Het meisje keek dientengevolge wel eens naar andere mannen, hoewel ze veel van haar toekomstigen echtgenoot hield. Op verzoek van de ouders van het meisje lieten we nu den jongeman, met het meisje, kennismaken met onze geneeskundige. Ik mag dien term wel gebruiken, aangezien u zelf in dit verband over patiënten gesproken hebt, nietwaar? Onze geneeskundige nu was een bijzonder mooie vrouw. Toen de verloofde nu zag, hoeveel werk deze van haar aanstaanden echtgenoot maakte, begon ze na te denken. Als George indruk op zoo'n aardig meisje kon maken, meende ze, dan moet er toch meer in hem zitten dan ik ooit ontdekt heb. En ze ging op ontdekking uit. Het resultaat was een uiterst gelukkig huwelijk.”

Mr. Hammer zweeg na deze woorden en sloeg sir Humphrey nauwlettend gade. Uit de uitdrukking op diens gelaat bleek ten duidelijkste, dat hij nog steeds twijfelde en mr. Hammer hield op met glimlachen en zag er nu bijna verdrietig uit.

„Ik heb u niet overtuigd,” zei hij ten slotte spijtig. „U gelooft dus nog steeds niet, dat ik u kan helpen?”

„Ik vrees van niet,” gaf sir Humphrey toe.

„Maar u kunt op mijn volledige discretie rekenen. Lord Ayloner kan u dat bevestigen.”

„Ja, ja, daar ben ik wel zeker van. Daar ben ik ook niet bang voor.”

„Dan gelooft u dus niet, dat ik reeds zoo vaak succes heb gehad.”

„Integendeel. Daar geloof ik onvoorwaardelijk aan.”

„Maar wat is er dan, sir Humphrey, welke moeilijkheden zijn er dan nog? Wilt u mij die niet zeggen?”

Sir Humphrey zweeg even en vertrok zijn gezicht.

„De moeilijkheid is alleen deze, mr. Hammer,” zei hij, „dat u mijn dochters niet kent.”

TWEEDE HOOFDSTUK

Een week geleden had sir Humphrey Seymour nog geen flauw idee gehad van hetgeen hem te wachten stond. Het leek zelfs, alsof eindelijk alles nu eens van een leien dakje liep. De sisalhennepkwesie was van de baan, de bananenplanters waren tevreden gesteld en hij had Koloniën met succes betreden bij de benoeming van 'n plaatselijk rechter. Sir Humphrey werd aangesproken met den titel van Uwe Excellentie en hij zag er wel naar uit ook. Met zijn grijze haren en grijze oogen, kalm en voornaam, regeerde hij over een gewest, zesmaal zoo groot als Engeland, waarin veertien verschillende rassen te onderscheiden waren en zeventig verschillende godsdiensten beleden werden. En hij deed het zonder moeite, verstrooid en onbewogen, alsof hij een klein landgoed in Dorset beheerde.

Hij schreef zijn succes grootendeels toe aan zijn luiheid; lui regeerders gaven de minste aanleiding tot verzet en deden op den duur veel minder kwaad dan de energieke. De grootste

levenskunst was het vermogen, zijn gemak te nemen, want hierdoor stelde men anderen in de gelegenheid hetzelfde te doen. Sir Humphrey bracht deze theorie, waar hij maar kon, in toepassing en hij was juist daarmee bezig op dien fatalen avond, toen hij behaaglijk onder de roode bougainvillea zat op de veranda, genietend van de stilte der korte Afrikaansche schemering. Alles in orde, niets om zich zorgen over te maken. En weldra zou de onhoorbaar loopende Mustapha hem een uitstekende cocktail met den scherpen geur van grenadillos brengen. Het leven had ongetwijfeld ook zijn aangename kant.

Maar in plaats van Mustapha kwam zijn nieuwe, ietwat verlegen secretaris op hem af, bleef bij zijn stoel staan en kuchte zenuwachtig.

„Nu?” sir Humphrey keek knorrig op.

„Het spijt me erg, mijnheer, maar er is net een radiotelegram binnengekomen.” De secretaris was zich bewust, dat hij zijn meerdere stoorde.

„Goed!” zei sir Humphrey afwezig. „Dat is juist iets goeds om morgen mee te beginnen.”

„Ja, mijnheer. Maar het schijnt nogal haast te hebben. Dat wil zeggen...”

„Dat wil zeggen, wat? Ga door.”

„Dat is te zeggen,” stotterde de secretaris, „dat is te zeggen als u iemand kent, die Carlotta heet.”

Bij het noemen van dezen naam trok sir Humphrey even een ongerust gezicht. Nu alle officiële zaken goed en wel aan kant waren, zouden toch geen familie-aangelegenheden zijn welverdiende rust komen storen?

„Carlotta,” antwoordde hij eenigszins droog, „is lady Seymour en de moeder van mijn kinderen. Ik vermoed, dat je me dat vervelende bericht maar moet laten lezen.”

De secretaris overhandigde het papier met den tegenzin van een schooljongen, die zijn sommen inlevert in de wetenschap, dat ze allemaal fout zijn. Sir Humphrey nam het omzichtig aan, zette zijn bril op en begon te lezen.

S.O.S. (zoo begon het telegram) kom onmiddellijk over — ruth en lisa beiden onhandelbaar — beweren verloofd te zijn met onmogelijke jongelieden — kan niet alleen ernstig gevaar bezweren — zij zijn onze kinderen — ben op van de zenuwen — je moet iets doen — S. O. S. — vreeselijke mannen — veel liefs carlotta.

De secretaris bestudeerde het uitspansel, terwijl zijne excellentie het bericht las. Na een tijdje verbrak hij de drukkende stilte.

„Is er iets, dat ik kan doen, sir Humphrey?”

Sir Humphrey legde het telegram langzaam neer en zuchtte.

„Ja,” zei hij grimmig. „Zeg Mustapha, dat hij een dubbele cocktail voor me maakt.”

De secretaris sloeg zijn hakken tegen elkaar en vertrok.

Sir Humphrey schudde treurig zijn hoofd.

„En dan te bedenken,” mompelde hij, „dat ik eens werkelijk geloofd heb, dat meisjes minder last zouden geven dan jongens!”

Sir Humphrey dacht reeds langen tijd aan zijn gezin met geamuseerde en vriendelijke berusting. Het was bijna een jaar geleden, dat hij ze voor het laatst gezien had en in normale omstandigheden had het nog ettelijke maanden moeten duren. Hij trachtte zich nu weemoedig te voelen terwijl hij talmend

Vervolg op blz. 22

Haal **EXTRA** licht uit Uw lamp!

Philips „Bi-Arlita” is de beste lamp, die Philips ooit heeft gemaakt. Tot 20% zuiniger! Houdt U niet langer op met z.g. „goedkoope” lampen, die lang niet allen stroom in licht omzetten. Verlicht Uw huis met Philipslampen... U verbruikt dan **MINDER** stroom en ontvangt toch **EXTRA** licht!

PHILIPS
„Bi-Arlita”
LAMPEN

Op de vethoudendheid der verzorgingsmiddelen voor de huid van het kind komt het op de eerste plaats aan. Het gebruik van Vasenol-preparaten maakt orgaanverwante, biologische verzorging der teerste, méést-bevattelijke huid op iederen leeftijd mogelijk.

Vasenol
Wond- en Kinder-
Poeder
Baby-Crème / Pasta

GEEN KNOLLEN VOOR CITROENEN

De Keuringsdienst van Waren waakt over ons dagelijksch voedsel

De wet denkt aan alles en beschermt alles. De wet zorgt voor onze veiligheid op straat, bedreigt iedereen met straf, die ons wil ontnemen wat echt en heelemaal van ons is, en beschermt zelfs den „inwendigen mensch”. D.w.z. de wet zorgt er voor, dat wij gezond, degelijk en onschadelijk voedsel kunnen kopen en in ruil voor ons geld geen ondeugdelijken rommel krijgen, waartegen maag en ingewanden protesteerden. De wet heeft er ook aan gedacht, dat wij zelf niet kunnen beoordeelen, of ons voedsel goed is of niet, en dus is er een organisatie geschapen, die dat wel kan. Dat is de Keuringsdienst van Waren.

Voor den kantonrechter verschijnt nu en dan iemand, die levensmiddelen had verkocht, welke niet heelemaal zuiver op den graad waren. Dat mag natuurlijk niet, maar de mensch is zoo'n ondeugend wezen, dat hij aan een verbod alleen niet genoeg heeft; hij moet weten dat er iemand kan opdagen, die toeziet of hij zich wel aan het verbod houdt. Het is verboden om ondeugdelijke levensmiddelen te verkopen, en dñs bestaat er een instantie die

Op de markt doet de keurmeester oogenschijnlijk „zoo maar 'n greep” — maar jarenlange ervaring wijst hem den weg, en hij ruikt als 't ware, bij welke partij hij zijn moet.

er voor waakt, dat handelaars en fabrikanten het gebod niet overtreden. Doen zij het wel, dan gaan zij vandaag misschien vrij uit en morgen ook, maar overmorgen niet. De ambtenaar van den Keuringsdienst van Waren valt bij hem binnen, weegt en controleert en haalt er den microscoop bij, en als er iets niet in orde is, eindigt de geschiedenis bij den kantonrechter. De Keuringsdienst van Waren heeft dan zijn heilzaam werk gedaan, voor den overtreder was het waarschijnlijk een goeie leer voor den volgenden keer en voor ons — u en mij — betekent het weer een kans minder, dat wij een „lekker” maaltje met maagpijn moeten betalen.

Deze delicatessen in blik werd in beslag genomen om vernietigd te worden: de groenten smaakten meer naar blik dan naar slaboontjes en doperwtten.

Onverwacht brengt de keurmeester een bezoek aan de bakkerij, waar hij met een nauwkeurige weegschaal het brood op gewicht controleert.

Controle op visch bij een straatventer.

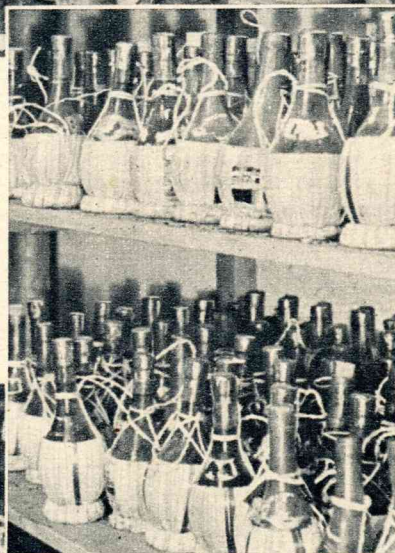

De keuring op de markt blijft niet beperkt tot het bovenste laagje, de geheele stapel wordt onderzocht.

De Keuringsdienst van Waren is geen bedrijf, maar een Dienst, en dat is het juiste woord, want hij bewijst ons diensten van groote beteekenis. Het land is verdeeld in zestien keuringsdiensten, waaronder drie provinciale (voor Friesland, Groningen en Drente), en waar scheikundigen, keurmeesters enz. dag aan dag waken over de deugdelijkheid van onze voedingsmiddelen. Het aantal dezer ambtenaren wordt bepaald door het inwoners-tal. Het gebied van den Amsterdamschen keuringsdienst, waar wij onze foto's konden maken, strekt zich uit over het Gooi, tot Uithoorn en in het noorden tot Monnikendam en Marken. In totaal werden daar het vorig jaar vijftigduizend tweehonderdachtig inspecties gehouden, dus een kleine duizend per week. Dat daarmede goed werk wordt gedaan, blijkt wel uit het feit, dat overtredingen zeldzamer worden, zoodra meer personeel beschikbaar is; in den zomer van 1938 werd bijvoorbeeld 43 % van het onderzochte consumptie-ijs afgekeurd, terwijl in 1939, toen het personeel werd versterkt, het percentage daalde tot 26 %!

Cijfers zijn dood, zegt men, maar dat kan niet waar zijn, want ze spreken, en wel erg duidelijk en overtuigend! Hieronder moge u er enkele vinden. Iederen dag neuzen de keurmeesters, als ongevraagde maar verdienstelijke gasten, in bakkerijen, melkwinkels, fabrieken van roomijs, op markten en kernissen, in schepen en voertuigen, alle mogelijke winkels, melkveehoudersbedrijven, magazijnen, eethuizen en gelegenheden waar een druppeltje wordt gedronken. Vele winkeliers en handelaars behoeven het onverwacht bezoek niet te vreezen, anderen betreurden de verschijning van den man met den scherp neus en de scherpe oogen. Van de 1911 onderzochte monsters van brood en beschuit moest voor bijna een derde deel een aanmerking gemaakt worden. Meer dan 21.000 keer werd melk gecontroleerd, met het gevolg dat 2036 waarschuwingen werden uitgereikt en in 64 gevallen de schulldige op visite bij den kantonrechter werd gevraagd. Vijftien keurmeesters brachten 2420 bezoeken aan fabrieken van consumptie-ijs en ver-schienen 13.827 keer in verschillende winkels. Een kleine 100.000 haringen en bokkingen zouden onze magen in opstand gebracht hebben, als de Keuringsdienst niet had bevolen: „weg er mee”, en bij 55.000

kg suiker ging het evenzoo; 628 kg banket en snoepgoed werden in 1939 aan de consumptie onttrokken, omdat het heelemaal geen lekkernij was; 53.000 kg bananen en 67.000 sinaas-appelen, citroenen en mandarijnen mochten evenmin naar de klanten. De Dienst liet ook een wakend en

Links: De handelaar noemde het Italiaansche Chianti, maar de keuringsdienst ontdekte, dat de inhoud der flesschen erg weinig met Chianti te maken had. Het wijntje zal den klant dus niet bereiken.

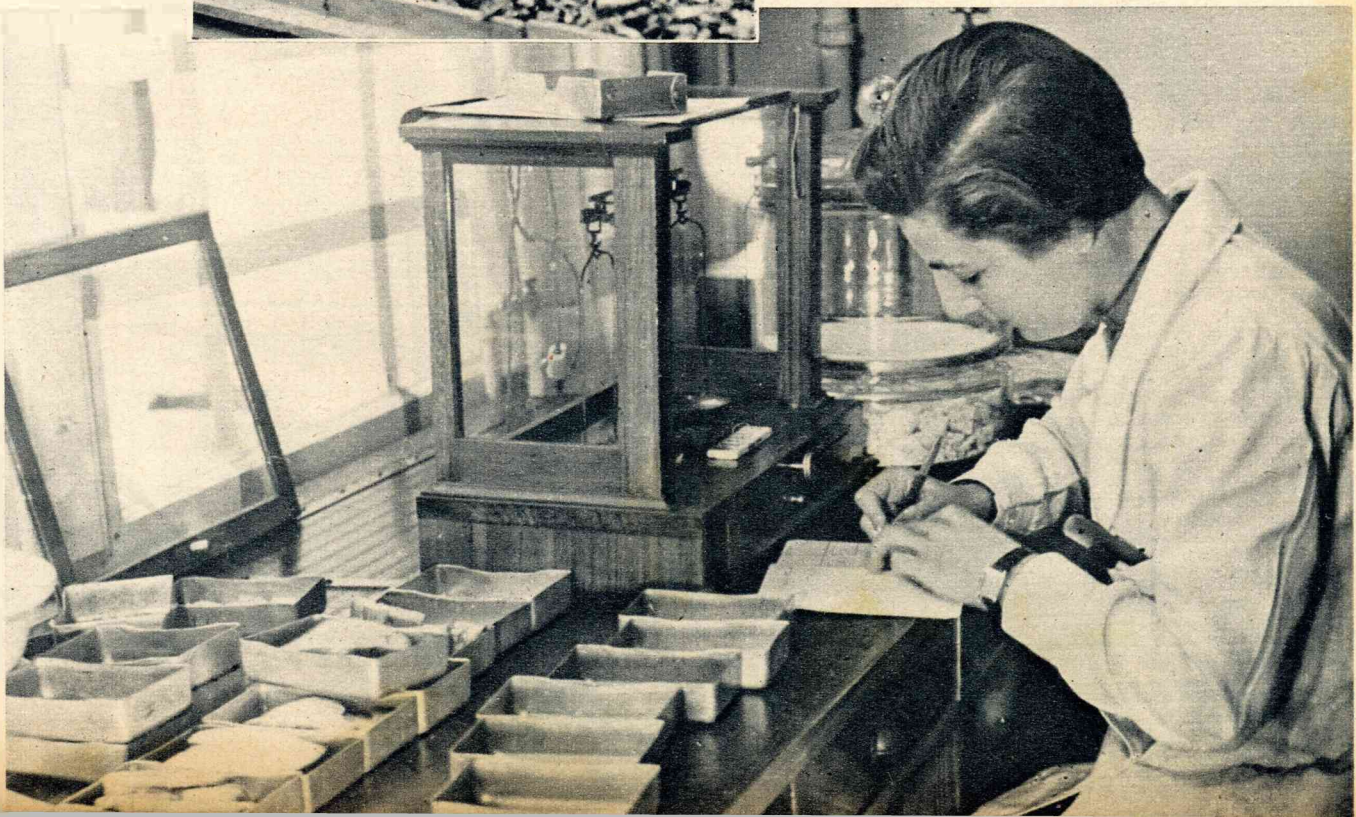
(Foto's Ass. Corr.)

streng oog gaan over kapok (zuiverheid), gasmaskers, behangsel-papieren (ter we-ring van vergiftige kleur-stoffen) enz.

In een melkbewaarplaats werd ontdekt, dat er vee gestald werd; in bakkerijen zagen de ambtenaren, dat er ook de wasch gedaan werd; en in een of anderen vischwinkel moest men constateeren, dat er niet eens 'n behoorlijke aansluiting op de rioleering was! Dat is allemaal erg onfrisch; de klant houdt daar niet van, maar de klant behoeft er ook niet bang voor te zijn, want waar ongerechtigdheden bestaan, worden ze opgespoord.

Dank zij den Keuringsdienst van Waren.

De mosselenventer heeft pas bezoek van den keur-meester gehad; alles was in orde, hij kan nu met een gerust hart zijn zeebanket aan den man brengen.

In verschillende bakkerijen is een brood-monster genomen, dat nu in het laboratorium wordt onderzocht.

FELIX HAMMER:

Redder in den nood

Vervolg van blz. 19

zijn cocktail opdrank, maar hij kon zijn gedachten er niet bij houden. Hij moest er aan denken hoeveel rustiger het leven was geweest in een minder gehaasten en modernen tijd. Als de radio niet uitgevonden was, bijvoorbeeld, dan zou hij nooit van deze huiselijke moeilijkheden gehoord hebben, althans niet voor ze goed en wel uit den weg geruimd waren en als de vliegmaschine niet uitgevonden was, dan zou hij er niets aan hebben kunnen doen. Maar morgenochtend vroeg, om zes uur, vertrok een vliegtuig van den geregelde dienst en het zag er wel naar uit, dat hij het moest nemen, helaas.

Deze nogal cynische opvatting beteekende niet, dat hij niet van zijn vrouw hield: het beteekende alleen, dat hij zich bewust was van zijn onmacht ten opzichte van zijn gezin en dat hij geen resultaten van zijn persoonlijke invloed verwachtte. Hij was nog steeds dol op Carlotta, zij het ook op eenigen afstand. Dichtbij was het soms heel wat moeilijker. Een huwelijk met Carlotta was als een leven met één voet in het drijfzand en met den anderen in een wervelstorm en sir Humphrey had zich onder zulke omstandigheden nooit bijzonder op zijn gemak gevoeld. Het was eigenlijk maar gelukkig, dat Carlotta het leven in het Gouvernementspaleis vervelend gevonden had en hem alleen had gelaten met zijn regeeringsbeslommeringen. Toch zou hij hier ernstig spijt van krijgen als zijn verwaarloozing van de opvoeding van zijn dochters Lisa en Ruth catastrophale gevolgen zou hebben. Zij waren beiden zoo jong en zulke aardige meisjes, het zou vreeselijk zijn als ze hun leven vergooiden doordat hun vader zijn invloed niet had laten gelden — in de veronderstelling dan, dat een vader eenigen invloed kon laten gelden, hetgeen hij begon te betwijfelen. Maar hij was nu werkelijk sentimenteel en ongerust geworden. Lisa, edelmoedig,

zouden ze anders geweest zijn als hij ze hier onder zijn hoede gehad had. Misschien... Maar neen! Sir Humphrey glimlachte bedroefd en schudde zijn hoofd. Dat zou niets geholpen hebben. De ware vergissing was veel eerder begaan. Als hij met haar moeder getrouwd was omdat ze verstandig geweest was in plaats van mooi, dan zouden Ruth en Lisa wellicht anders geweest zijn.

Het lijnvliegtuig verliet Kulongo in den warmen gloed van de tropische ochtendstemering en kwam den volgende avond te Croydon aan op één van de kilste en onaangenaamste Januariaarden, die sir Humphrey ooit had meegemaakt. Toen hij, stijf van het zitten en van de koude, uit het toestel stapte, koesterde hij eenigen wrok tegen zijn dochters. Als ze zich dan bepaald met onmogelijke jongelieden moesten verlossen, waarom deden ze dat dan niet 's zomers?

De andere reizigers keken met afgunst toe hoe hij snel en gemakkelijk de douane passeerde. Zijne Excellentie werd geen stroobreed in den weg gelegd en terwijl de douane-beambten hun bagage nog overhoop haalde, stond hij al bij het hek en keek naar de menschen, die op de aankomst van het vliegtuig stonden te wachten. Zoo zagen de vrouwen er nu dus uit, dacht hij bij zichzelf. Elken keer, wanneer hij na een jaar weg geweest te zijn thuiskwam, verbaasde hij zich opnieuw. Gestalte en voorkomen van de vrouwen waren steeds zoo grondig veranderd, dat hij ze voor een geheel nieuwe soort had kunnen verslijten. Ditmaal schenen ze er uit te zien als Grieksche soldaten met kleine jasjes en stijve, korte rokken en hoeden, die er uitzagen als de teenen van een oude sok. Hij schrok er van, zooals men kan schrikken bij een modern muziekstuk, dat men voor het eerst hoort,

en hij was nog bezig aan den ongewonen aanblik te wennen, toen een meisje met aschblond haar en een klein pillendoosje scheef over haar eene oog zich op hem wierp en haar armen om zijn hals sloeg.

„Humphrey, lieveling!”

Sir Humphrey trok zich even terug om zich er van te vergewissen, dat dit werkelijk Lisa was, want hij had haar niet meteen herkend. Maar ja, het was werkelijk Lisa en wat zag ze er lief uit ondanks dat idiote hoedje op haar voorhoofd.

„Lisa, kindje...” begon hij hartelijk. Maar ze had haar arm reeds door den zijnen gestoken en leidde hem snel naar den uitgang. „Ik heb mijn nieuwe wagentje hier,” vertelde ze hem buiten adem. „Je vindt het vast snoezig. Loopt als de weerlicht. Hoe gaat het met je, Humphrey — schat? Vreeselijk voor je om in dit weer thuis te komen. Begrijp niet waarom je het gedaan hebt. Maar je hebt werkelijk een uitstekend figuur voor een man van jouw leeftijd. Elken keer, dat ik je zie, valt het me weer op.”

Sir Humphrey bedankte haar vriendelijk voor het compliment en liep met haar naar het parkeerterrein voor auto's. Sinds hun vierde jaar noemden de kinderen hem bij zijn voornaam. Dat was een idee van Carlotta geweest. Ze had er iets over in een boek gelezen; ze zei, dat de kinderen zich daardoor niet schuw of verlegen tegenover hun ouders zouden voelen. Carlotta had ditmaal eens gelijk gekregen. En hoe! Toch was Lisa lief en het was ook lief van haar hem in haar auto te komen halen — ofschoon hij net zoo lief met een bus gegaan was. Lisa had de leelijke gewoonte heel snel door straten met éénrichtingsverkeer te rijden, maar dan in de verkeerde richting.

Nu stond hij haar wagentje te bewonderen en nadat de bagage achterin gelegd was, stapte hij met groote moeite in, want het vehikel was erg laag en kort op de pooten. Lisa zelf plompte neer op de plaats van den bestuurder met een gemak en een vlugheid, waarbij hij zich oud en aftands voelde. Een hevig geraas van den starter, een schok in zijn nek, die hem aan een tot den strop veroordeelde deed denken en weg waren ze.

Vervolg op blz. 24

Evenals ons Handelsmecken-demasqué, is ook deze puzzle weer Oké!

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

VOORWAARDE TOT DEELNAME GEHEEL GRATIS.

Elke puzzle is genummerd met opgave der woorden (in lettergrepen) welke in elke puzzle met ROOD moeten worden ingevuld. Indien men van elke puzzle eerst de woorden samenstelt, zal dit de oplossing zeer vergemakkelijken. De pagina moet in zijn geheel worden ingezonden vóór 1 Januari 1941, aan het A.R.A.B., Rijnstraat 18, den Haag. CORRESPONDENTIE OVER DEZE PUZZLE WORDT NIET GEVOERD. Zij die een lijst der toegekende prijzen wenschen te ontvangen, gelieve 2 postzegels van 7½ cts. in te sluiten. De toegekende prijzen worden door de deelnemende Firma's zelf aan de belanghebbenden toegezonden. Op enveloppe vermelden: Kruiswoordpuzzel.

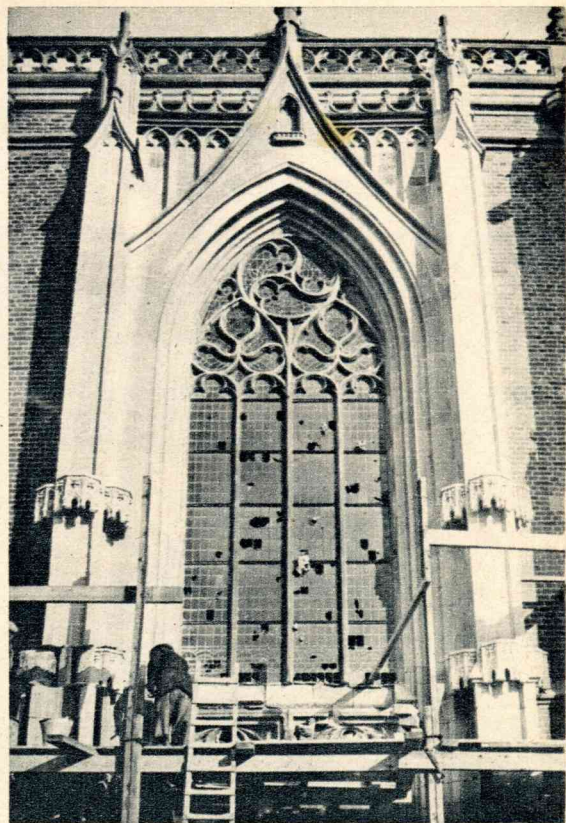
PUZZLE (7) na - Et - for - den - chels - nul - da - Bre - ka - haar - len - ko - zen - gas - ook. (8) en - za - heid - griep - gen - do - vraagt - en - te - flu - flu - koud - in - in - ver. (9) ta - Ce - ver - Be - veel - smeer - zoo - ter - ken - wa - meer - voor - en - vlek - vuil - vet. (10) fect - het - je - scheer - fag - scheert - Cu - per - mes. (6) gal - To - gen - te - tyd - al - helpt - heid - nen - koud - ver - pij - tiek - hoofd - ma - griep - rheu. (4) Nu - Nu - sel - voed - kracht - ci - a's - oud - voor - jong - het - tri - tro - en - gen. (3) E - ken - sche - G - schen - tri - ge - lec - A - E. (2) thren - het - bij - In - ken - dan - pen - ge - ko - van - schen - den - ken - ge. (1) zond - ape - op - kend - tig - ri - ke - sma - ni - Mar - tif - pit - ti - ge - lijk - wek. (5) ten - ma - ven - films - der - ta - ge - län - sul - ra's - re - ca - Voigt - en - me - pri.

PRIJZEN: Acht kistjes van 12/2 Flesschen MARTINI VERMOUTH f75.—. — Honderd assortiments CETA BEVER Producten f100.—. — Vijf viervlams ETNA Petroleumtoestellen f75.—. — Vijftig maal 2 Pakjes CUFAG Scheermesjes f50.—. — Tien assortiments WELEDA Producten f50.—. — Zes A.E.G. Electriche artikelen f76.—. — Vier en tachtig bussen NUTROGEN (1¼ K.G.) f76.—. — Twee VOIGTLANDER Bessa 6 X 9 f84.—.

Bij een fellen brand op een boerderij aan den Ringweg in den Grooten IJpolder bij Amsterdam gingen niet minder dan 7000 kg karweistroo en 2000 kg wit stroo verloren. De Amsterdamsche brandweer, die door de zware rookontwikkeling moeilijk werk had, werd dapper bijgestaan door de ploegen van de luchtbeschermingsbrandweer.

(Foto Pax-Holland)

De historische Ounerakerk te Rhenen is in restauratie. Behalve aan den monumentalen toren zijn ook de werkzaamheden aan het kerkgebouw zelf in vollen gang. Een der ramen wordt onder handen genomen.

(Foto Pax-Holland)

Binnenlandsch Nieuws

Onder aanvoering van den stationschef rukt de gasploeg van het Amsterdamsche Centraal Station uit. De manschappen zijn, behalve met gasmaskers, ook met geheel rubber uniform uitgerust, en kunnen bij eventueel alarm binnen enkele minuten gereed zijn voor hun taak.

(Foto Pax-Holland)

De wedstrijd Ajax-Blauw Wit in het Amsterdamsche Stadion eindigde met het resultaat 0-0. Het doel van Ferwerda in groot gevaar tijdens een corner, welken Ajax te nemen kreeg.

(Foto Polygoon)

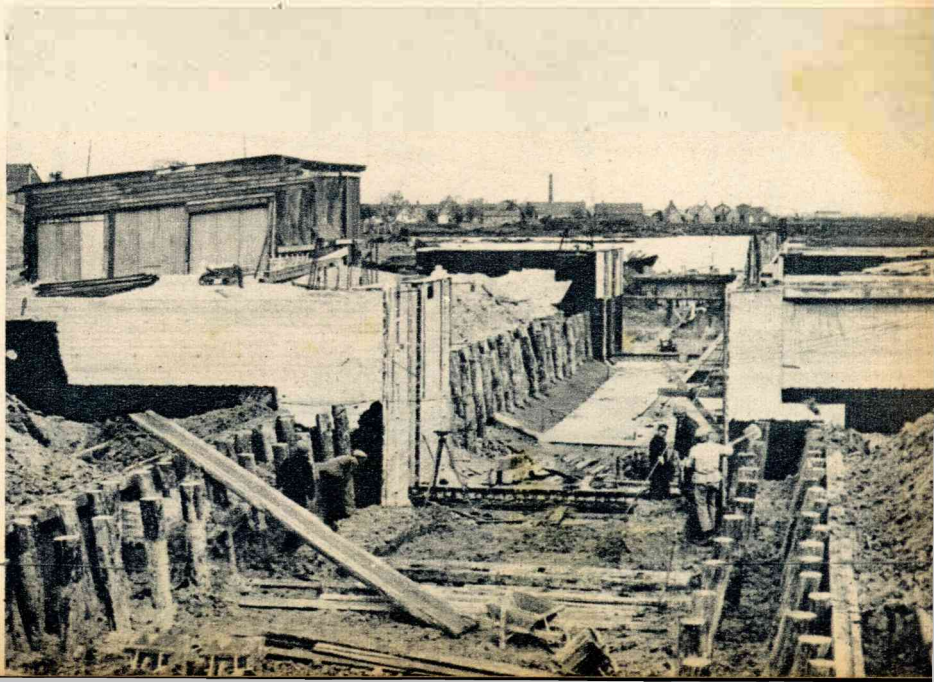

De Zuid-Hollandsche jachtvereniging heeft in de prachtige omgeving van Wassenaar de Hubertus-jacht gehouden.

(Foto Polygoon)

Door de scheepvaartdrukke in de Noord-Hollandsche koolstreek was het oude primitieve sluisje te Broek op Langendijk al lang niet meer bij machte het verkeer te water te verwerken. Aan dezen noodtoestand zal binnenkort een einde komen door den bouw van een groote en moderne schutsluis. De sluis is aan bouw.

(Foto Pax-Holland)

FELIX HAMMER:

Redder in den nood

Vervolg van blz. 22

Hij sloeg de omgeving en het verkeer eenige minuten gade, doch aangezien hij hierdoor eenigszins beduusd raakte, keerde hij zijn hoofd om en keek Lisa van terzijde aan. Hij kon haar heldere, groenige oogen en het zijge haar in het gedempte licht onderscheiden. Krullen schenen in de mode te zijn. Overal van die grappige kleine krullen als vraagtekens. Maar ze zag er werkelijk aardig uit — nu eens een vrouw, dan weer een meisje. Wat voor een man zou het zijn, dien ze nu weer opgepikt had?

„Ik denk, dat Carlotta je een telegram gestuurd heeft,” zoo begon Lisa plotseling.

„Ja, om de waarheid te zeggen deed ze dat,” antwoordde hij en terwijl zij rakelings langs twee geweldige vrachtwagens snorden, voegde hij er zenuwachtig bij: „Hebben ze de maximum-snelheid opgeheven in den tijd dat ik weg was?”

„Nee, natuurlijk niet,” antwoordde Lisa. „Waarom denk je dat?”

„O, zoo maar!”

„Ik rijd maar een goede zestig,” vervolgde Lisa kalm. Daarop wendde zij zich plotseling ernstig en vertrouwelijk naar hem om, haar hoofd in zijn richting draaiend. „Weet je, Humphrey, ik ben erg blij, dat je gekomen bent.”

„Kijk toch alsjeblieft waar je rijdt,” verzocht sir Humphrey in doodsangst.

„Zeker, lieveling, kalm maar. Je zenuwen zijn niet erg goed. Ik denk, dat het aan het klimaat daar ligt. Maar heusch, ik *ben* blij, dat je gekomen bent. Ik maak me zoo bezorgd om Ruth.”

„O, was *jij* bezorgd om Ruth!” Sir Humphrey keek verwonderd op.

„Ja, zij heeft nu een verschrikkelijken jongen aan de hand. Maar ik vermoed, dat Carlotta het je al bericht heeft.”

„Ja, ze heeft zooiets geseind,” zei sir Humphrey droog.

„Nu, het is waar,” lichtte Lisa hem in. „Die man is gewoonweg onmogelijk. Die arme Ruth heeft nooit veel kijk op mannen gehad.”

Sir Humphrey liet de op-

merking voor wat ze was tot het verkeer iets minder druk en dreigend was geworden.

„Was er geen sprake van, dat jij ook kennis gemaakt had met een jongmens?” informeerde hij ten slotte bedachtzaam.

„Ik maak altijd kennis met jongelui,” antwoordde Lisa zelfvoldaan. „Met hoopen.”

„Maar was er niet iemand speciaal?”

„Carlotta heeft het recht niet om mijn persoonlijke aangelegenheden met jou te behandelen.”

„Evenveel recht als ze heeft om die van Ruth met me te bespreken, Lisa. Is het waar, dat je verloofd bent?”

„Nee, dat is het niet. Albert en ik gelooven niet aan verlovingsen.”

„Albert?”

„Ja, Albert.”

„Maar, Lisa, je wilt me toch niet vertellen, dat je iemand uitgekozen hebt, die Albert heet?”

„Waarom zou ik dat niet?”

„O, ik weet het niet. Maar ik vind den naam niet erg passen bij den hoed, dien je draagt.”

Lisa reed een tijdje zwijgend door en scheen beleedigd te zijn.

„Je houdt vast van Albert,” zei ze ten slotte. „En je moet niets gelooven van wat Carlotta van hem zegt. Hij is lief. Hij is heerlijk. Om je de waarheid te zeggen, in sommige opzichten lijkt hij op jou.”

Maar sir Humphrey liet zich door dit lokaas niet vangen. Hij was geneigd te antwoorden, dat hij niet gewoon was iets te gelooven wat ook maar iemand van zijn gezin tegen hem zei, maar hij kwam tot de conclusie, dat zoo'n opmerking in deze omstandigheden van gebrek aan tact zou getuigen.

„Wat bedoel je eigenlijk,” vroeg hij nu, „als je

zegt, dat jij en Albert niet aan verlovingsen gelooven?”

„Verlovingsen,” zei Lisa uit de hoogte, „zijn vleesch noch visch.”

„Juist. Ik heb nooit gezegd, dat ze het wél waren. Maar beteekent het, dat je niet ernstig van plan bent met dien Albert te trouwen?”

„Ik ben wel degelijk van plan met hem te trouwen. Ik zou met geen ander kunnen trouwen.”

„Zoo. En hoe denkt Albert er over?”

„Nu, die aanbidt me natuurlijk.”

Sir Humphrey, die door dit gesprek niet veel wijzer was geworden, stond juist op het punt nog meer vragen te stellen, maar op dat oogenblik stopte de wagen met een schok, die zijn nek weer ernstig op de proef stelde en zij waren thuis. Lisa was al uit den auto en de stoep op, voor hij een voet op den grond had gezet. Tegen den tijd, dat hij zich losgewurmd had, was de butler er al met zijn bagage vandoor en zat Lisa alweer achter het stuur.

„Ga je niet mee naar binnen?” vroeg hij.

„Nee, het spijt me wel!” antwoordde Lisa vluchtig. „Carlotta en ik zeggen den laatsten tijd niet veel tegen elkaar, weet je. En bovendien heb ik een afspraak.”

Sir Humphrey glimlachte. Hij kende die perioden, waarin Lisa en Carlotta niet veel met elkaar spraken. Het beteekende, dat beiden onophoudelijk praatten zonder naar elkaar te luisteren.

„Is het een afspraak met Albert?” vroeg hij beleefd.

„Nee, met een vriendin vanavond,” lichtte Lisa hem in. „Goeden avond dan, Humphrey. Het is prettig je weer te zien. Erg prettig.”

„Ja, maar zie ik verder niets meer van je vandaag?”

„O neen. Morgen kom ik wel opdagen. Goeden avond en denk er aan, dat je vriendelijk bent tegen Pamela.”

„Tegen wie?”

„Tegen Pamela. Dat is mijn nieuwe pythonslang. Ze is zóó lief.”

De wagen vloog weg alsof hij weggeschoten werd. Sir Humphrey bleef hem even nakijken, haalde daarna zijn schouders op en liep naar de stoep.

Wordt vervolgd

EEN PRACHTGEBIT!

Maar de achterkant moet je niet zien

Wat ziet hij er gezond en sterk uit — en wat een hagelwitte tanden? Je zou niet zeggen, dat ze van achteren aangetast zijn door tandsteen. Het is ook hier weer de schijn, die bedriegt... Schitterend witte tanden zijn soms aangetast door verborgen tandsteen, het grootste gevaar voor een gezond gebit. Geleidelijk vormt zich een harde laag tandsteen op de tandhals, die ten slotte het uitvallen van de tanden veroorzaakt. Er is een heel bijzondere tandpasta, die tandsteen verwijdert, zonder het tere tandglazuur, het tandvlees of de slijmvliezen aan te tasten — en dat is *Solidox*! Wist U, dat het gebit van 7 van de 10 mensen door tandsteen is aangetast, zonder dat men er zich van bewust is? Ook voor Uw tanden dreigt gevaar.

Begin daarom met *Solidox*, voor het te laat is! *Solidox*, de nieuwe Nederlandse tandpasta, bevat *Sulforicinoleaat*, het preparaat, dat tandsteen oplost, zonder het tandglazuur te schaden. Er is maar één middel om Uw gebit vrij van tandsteen te houden: Poets uw tanden tweemaal per dag met *Solidox* en ga minstens tweemaal per jaar naar den tandarts.

SOLIDOX TEGEN TANDSTEEN

Solidox, de nieuwe tandpasta van Nederlands fabrikaat.

SO 10.0168

SNIPVERKouden!

Naar een kleurtekening van Willy Schermelé.

BEROEMDE OPERA'S EN HAAR COMPONISTEN

De „Fidelio” van Ludwig van Beethoven (1770-1827)

DOOR COR BACKERS

Ludwig van Beethoven.

apart. Het was het eenige werk dat hij op dit gebied schreef. Dientengevolge was men de meening toegedaan dat hij zich niet tot dit genre aantrokken zou hebben gevoeld. Een meening die men overigens rustig naar het land der fabelen verwijzen kan omdat moeilijkheden van allerlei aard oorzaak waren dat zijn plannen op dit terrein geen werkelijkheid werden.

In een tijd dat het patriotisme zijn invloed deed

gelden op den smaak van het publiek, wilde het bestuur van de Weensche Opera geen werken van Fransche meesters meer ten tooneele voeren. De eigenaar van het Theater an der Wien, Freiherr von Braun, besloot nu Beethoven het componeeren van een opera op te dragen en deze nam dit aanbod aan. Van de beide hem voorgelegde libretti liet hij zijn keuze vallen op de „Fidelio”.

De Fidelio werd voor het eerst 20 November 1805 uitgevoerd en gevolgd door twee reprises, maar zij had geen succes. Nadat Beethoven verschillende veranderingen in de partituur had aangebracht, kwam het werk 29 April 1806 opnieuw ten tooneele en vond ditmaal veel meer bijval. Door oneenigheid met Von Braun kwamen de uitvoeringen weer tot een ontijdig einde. Na zeven jaar werd het geschil bijgelegd en tekst en partituur werden opnieuw herzien. In dezen vorm werd de opera voor de derde maal te Weenen opgevoerd, behaalde nu een doorslaand succes en werd een repertoirestuk.

Voor de Fidelio zijn vier ouvertures geschreven, drie dragen den naam „Leonore” en één „Fidelio”. Deze laatste was bestemd voor de uitvoering van de opera in 1814, doch was niet op tijd gereed en werd eerst eenige dagen later bij een der reprises gespeeld.

De inhoud van de opera is als volgt:

Pizarro, gouverneur van een somber middel-eeuwsch fort, gebruikt als gevangenis voor politieke misdadigers, staat vijandig gezind tegenover Florestan, een Spaansch edelman. In het geheim heeft Pizarro de gevangenneming van Florestan voorbereid en uitgevoerd. Hij laat hem in den donkersten kerker van 't fort werpen, terwijl hij ter zelfder tijd laat verkondigen dat Florestan gestorven is. Pizarro heeft ook werkelijk een plan beraamd om Florestan door verhogering te laten omkomen en als het noodzakelijk is... hem te vermoorden!

Eén koestert argwaan tegen het bericht van Pizarro, dit is Leonore, Florestan's vrouw. Zij zal nu door een list trachten haar echtvriend te bevrijden. Hierdoor komt zij voor vele gevaren en moeilijkheden te staan, haar liefde en trouw doen haar echter alles trotseeren als het er om gaat het leven van haar man te redden. Deze trouw en de triomf van de echtelijke liefde over de gemeene streken van den gouverneur vormen het thema van de Fidelio. Deze titel is afgeleid van den naam, door Leonore aangenomen wanneer zij, als man vermomd, helper van den cipier Rocco tracht te worden. Zeer tegen den zin van Beethoven werd het werk Fidelio genoemd, hijzelf noemde het de opera „Leonore”.

Fidelio wordt door zijn plichtsgetrouwen arbeid en vriendelijk karakter al spoedig de gunsteling zoowel van Rocco als van diens dochter Marcellina. Zij voelt zich veel meer tot het aangename en zachte karakter van Fidelio aangetrokken dan tot Jaquino, den knecht van den cipier. Deze laatste meent stellig de liefde van Marcellina gewonnen te hebben en wil met haar in het huwelijk treden.

Leonore kan echter niet, zonder haar plan te doen mislukken, aan Marcellina bekennen dat zij tot haar eigen sekse behoort. Zoo is dan de situatie als het scherm voor de eerste akte rijst en het tooneel de binnenplaats van de gevangenis voorstelt.

Eerste akte. De opera opent met een levendig gezongen duet tussehen Jaquino en Marcellina, waarin hij aandringt op een bevestigend antwoord naar aanleiding van zijn huwelijksaanzoek, maar zij wijst hem af. Alleen gelaten laat zij blijken dat

Van alle musici is niemand zoo bekend als Ludwig van Beethoven, de sombere, doch geniale componist, wiens werk van alle grootmeesters der toonkunst den zuiversten neerslag vormt van zijn geestelijk leven.

Voor hen, die in hun kinderjaren piano-onderricht ontvingen, is zijn naam onverbrekkelijk verbonden met de korte sonaten in F- en G-dur; terwijl zij zich later, door hun grooter pianistisch kunnen daartoe in staat gesteld, konden vermeen in de schoonheid van de grootere klavierwerken zooals de Sonate „Pathétique” en de „Mondschein”-sonate.

De concertbezoekers kennen Van Beethoven als den grooten „symphonicus”, en ook de radioluisteraar zal zijn werken vele malen beluisterd hebben.

De schepper van al deze van schoonheid doortrokken muziek werd 16 December 1770 te Bonn geboren. Na een kommervolle en sombere jeugd reisde hij in 1787 naar Weenen, met 't voornemen daar les te nemen bij W. A. Mozart, doch spoedig moest hij naar Bonn terugkeeren om voor het ouderloos geworden gezin te zorgen. In 1792 ging hij opnieuw naar Weenen en nu voorgoed en studeerde eenigen tijd bij Joseph Haydn; diens lessen bevielen hem echter in 't geheel niet en in het geheim ging hij bij Schenk studeeren. Toch droeg hij zijn eerste composities uit erkentelijkheid aan Joseph Haydn op. Voorts studeerde hij nog bij den destijds beroemden contrapuntist J. G. Albrechtsberger en bij den operacomponist Salieri, welke laatste studie tot 1802 duurde.

Als pianist had hij te Weenen weldra een grooten naam verworven, waardoor hij met de aristocratische families in aanraking kwam, zooals de graven Lichnowsky en Brunswick, die hem zijn geheele leven hartelijk gezind waren. Toen Beethoven eenige jaren later een aanbieding kreeg van koning Jérôme van Westfalen om kapelmeester te Kassel te worden, wilde hij, door geldnood gedwongen, dit aanbod aanvaarden; om hem nu voor Weenen te behouden, schonken de vorsten Kinsky, Lobkowitz en zijn leerling, de aartshertog Rudolf, hem een levenslang jaargeld van vierduizend gulden. Van toen af was het hem mogelijk zich geheel aan het componeeren te wijden.

Deze materiele voorspoed

Beethoven speelt het blinde meisje de „Mondschein-sonate” voor.

werd echter vertroebeld door zijn sedert 1800 steeds toenemende hardhoorendheid, die ten slotte algeheele doofheid ten gevolge had. Hierdoor werd hij gedwongen zijn loopbaan als pianist en dirigent op te geven, terwijl hij tevens wantrouwend tegenover de menschen kwam te staan en op den duur geheel teruggetrokken van de wereld leefde, alleen met enkele intieme vrienden den omgang bewarend.

Op werkelijk vaderlijke wijze zorgde hij in die jaren voor zijn neef Karl van Beethoven, doch diens zwak karakter werd voor hem een bron van veel verdriet. De laatste jaren leed hij aan een leverziekte en aan buikwaterzucht: den 26en Maart 1827 werd hij door den dood uit zijn lijden verlost.

Hij was een groot genie, de grootmeester der instrumentale muziek, die de traditioneele vormen verbrak en als baanbreker werken van overweldigende schoonheid schiep. In den loop der jaren kreeg zijn muziek een bijzonder persoonlijken stijl, zoodat zijn kunst veel meer dan die van zijn voorgangers individueel genoemd kon worden en zijn persoonlijkheid op het laatst niet meer van het wezen zijner muziek te scheiden was.

Men denke hier maar eens aan zijn Derde Symphonie met den indrukwekkenden treurmarsch; zijn Vijfde met het dramatische eerste deel, het demonische scherzo en de zegevierende finale. De uitbundige en zonnige Zevende, door Richard Wagner „De Apotheose van den Dans” genoemd en dan ten slotte de geweldige Negende met het slotkoor op Schiller's „Ode an die Freude”.

Vergeten wij daarbij niet de pianoconcerten, het vioolconcert, de vioolsonaten (Kreutzer-sonate), de cello-sonaten en de schitterende strijkkwartetten, die mede tot de hoogste uitingen van zijn geniaal kunnen gerekend worden.

Zijn piano-sonaten bezitten een zeer persoonlijken stijl, waaruit men alleen al het lijden en de vreugde, als het ware zijn levensgeschiedenis, kan vernemen. Tot de bekendste behoorren wel de „Appassionata”, de „Pathétique” en de „Mondschein”-sonate.

Hierbij dient opgemerkt te worden, dat Beethoven zijn sonaten, behoudens enkele uitzonderingen, niet van titels voorzag. Ook de „Mondschein”-sonate werd door den meester nimmer zoo betiteld, doch de aanleiding gaf hij er wel toe door den dichterlijken inhoud, dien hij aan deze compositie schonk. Beethoven geeft in deze muziek uiting aan zijn hooge en reine liefde voor gravin Guilietta Guicciardi. De meditatief-poëtische sfeer van het eerste deel werd de directe aanleiding tot de bovengenoemde betiteling van dit werk. Zelf schreef hij boven deze sonate: „Sonata quasi una fantasia dedicate alla Damigella Contessa Guilietta Guicciardi”.

In zijn oeuvre staat de opera „Fidelio” geheel

Het hoogtepunt van de dramatische ontkenning in de opera Fidelio: Leonore, verkleed als Fidelio, werpt zich voor haar echtgenoot Florestan om hem te beschermen tegen zijn belager Pizarro, terwijl Jaquino de komst van den minister aankondigt, die een einde zal maken aan het wanbeheer van den commandant der gevangenis.

het haar spijt Jaquino teleurgesteld te hebben, doch geeft tevens uiting aan haar verlangen met Fidelio vereenigd te worden. („O, wär ich schon mit dir vereint“.)

In haar zoete mijmeringen wordt zij echter gestoord door de komst van haar vader. Kort daarna betreedt Fidelio de binnenplaats. Hij draagt een mand met levensmiddelen en eenige boeien die door hem gerepareerd moeten worden. Marcellina, bemerkend hoe moede Fidelio is, haast zich den vermeenden jongeling van zijn last te helpen bevrijden.

Rocco, die meent dat Fidelio en Marcellina diepere gevoelens voor elkander koesteren, laat dezen vriendendienst niet alleen toe maar moedigt dien nog aan. Dit leidt tot een kwartet in canonvorm, een van de voornaamste vocale passages uit het werk („Mir ist so wunderbar“). Daar het een canon is, wordt de melodie door elk der vier personen gezongen. Indien het verschil in karakter door de zangers met fijn genuanceerde uitbeelding wordt voorgedragen, dan zal men van de schoonheid van dit kwartet genieten, ook al hoort men het voor het eerst. De medewerkenden zijn Fidelio, Marcellina, Rocco en Jaquino, die eerst tegen het einde van het kwartet opkomt. Na beëindiging van dit gedeelte gaat Jaquino terug naar zijn woning en Rocco heft een lofzang aan op het geld. Het bezit ervan vindt hij noodzakelijk voor jonge menschen die willen gaan trouwen. (Wenn sich Nichts mit Nichts verbindet.)

De toestand is voor Leonore nu bepaald pijnlijk geworden, maar de redding van haar echtgenoot verplicht haar in de eenmaal aangenomen vermomming te blijven spelen. Bovendien kan zij een verontschuldiging vinden in het feit, dat, vóór zij in dienst kwam bij Rocco, Marcellina zeer bevriend was met Jaquino. Er zouden zich dan ook waarschijnlijk geen moeilijkheden voordoen als later de jongeling Fidelio de trouwe gade van Florestan bleek te zijn. Jaquino en Marcellina zouden elkander dan wel weer spoedig genegenheid toedragen.

Wanneer Rocco nu een beschrijving geeft van de gevangenen, heeft Leonore een vermoeden dat Florestan in dien donkeren kerker geworpen is

Een korte marsch met een karakteristiek thema en rythme volgt en kondigt de komst van Pizarro aan.

Pizarro verschijnt. Met den cipier alleen gebleven doorloopt hij vluchtig de voor hem ingekomen brieven. Daaronder is een brief waarin hij gewaarschuwd wordt dat de minister klachten heeft ontvangen over de willekeurige en harde behandeling der gevangenen en zich op weg bevindt om de zaak persoonlijk te onderzoeken. Pizarro is beducht voor dit onderzoek. Hij heeft Florestan in zijn rapport als overleden opgegeven. Snel is nu zijn besluit genomen, Florestan moet uit den weg geruimd worden. Zijn aria „Ha! welch ein Augenblick!“ is een van de moeilijkste soli voor bas in de operaliteratuur. Meesterlijk gezongen, heeft de vertolking ervan een groote uitwerking op den toehoorder.

De gouverneur plaatst een trompetter op de wallen van het fort om den weg, die naar Sevilla voert, te laten bewaken. Zoodra de staatsiekoets met de voorrijders in zicht is, zal de trompetter een signaal blazen, opdat Pizarro op tijd gewaarschuwd zal zijn. Nu neemt hij zijn verdere maatregelen. Hij werpt Rocco een welgevulde beurs toe en vraagt hem in het belang van den „staat“ den gevaarlijkste van alle gevangenen — doelende op Florestan — van het leven te berooven. Deze weigert een moord te begaan, maar als Pizarro het op zich neemt zelf deze verschrikkelijke daad ten uitvoer te brengen, wil Rocco het graf graven onder den ouden regenbak in Florestan's kerker. Op die manier zal er geen spoor van de misdaad achterblijven en de minister zal niets van het voorgevallene bemerken.

Leonore, die de afspraak heeft vernomen, geeft uiting aan haar gevoelens in het sterk dramatische recitatief: „Abscheulicher! wo eilst du hin“, gevolgd door de prachtige aria: „Komm Hoffnung“. Hierin zegt zij op diepbewogen wijze te vertrouwen

in haar groote liefde, en spreekt de hoop uit dat zij daarin de kracht mag vinden om, met de hulp der Voorzienigheid, het leven van haar man te kunnen beschermen. Kort daarop verneemt zij dat zij Rocco zal moeten helpen bij het delven van het graf. Daardoor zal zij in de onmiddellijke omgeving van haar beminden echtgenoot komen en in staat zijn hem te redden of met hem te sterven.

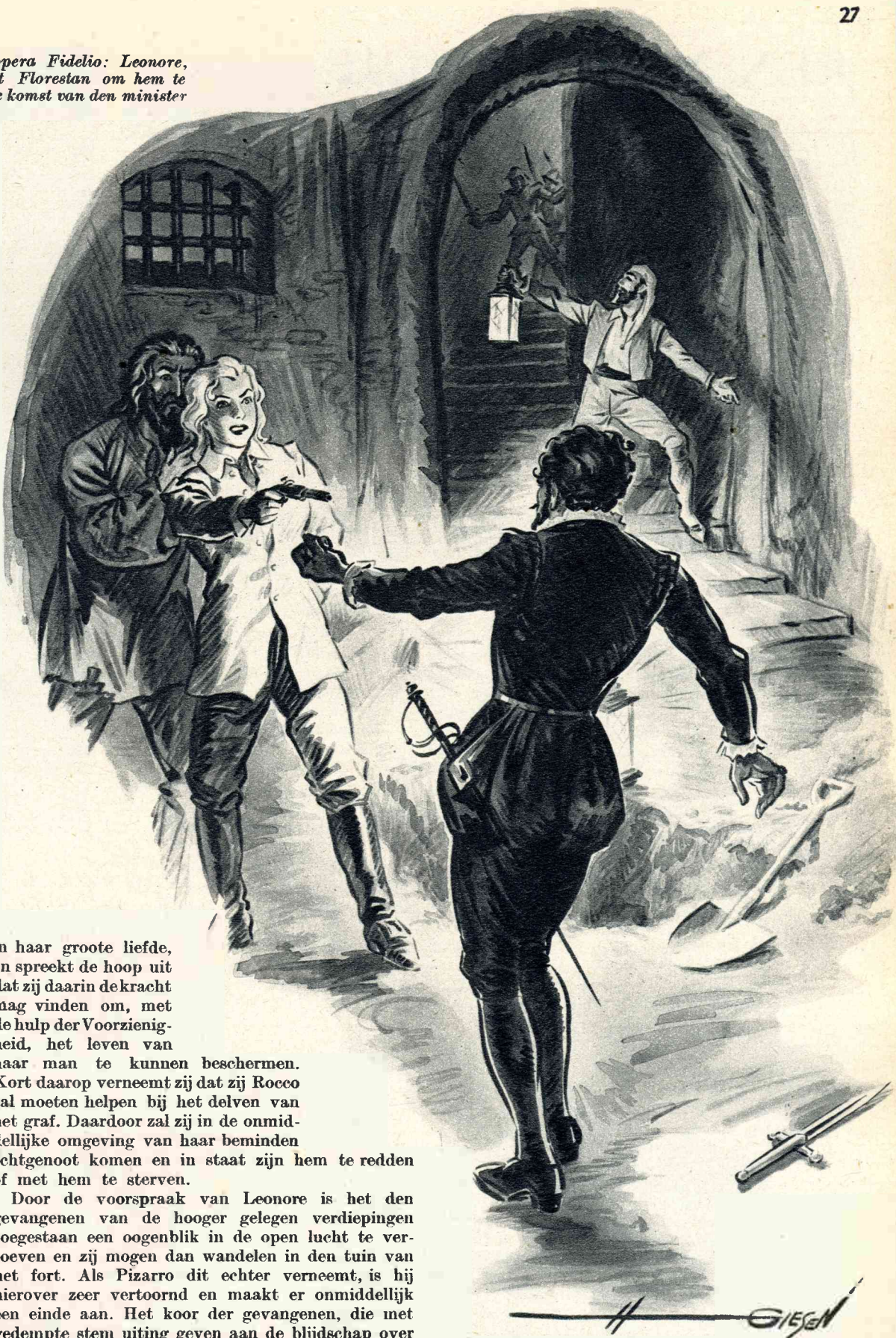
Door de voorspraak van Leonore is het den gevangenen van de hooger gelegen verdiepingen toegestaan een oogenblik in de open lucht te vertoeven en zij mogen dan wandelen in den tuin van het fort. Als Pizarro dit echter verneemt, is hij hierover zeer vertoorn en maakt er onmiddellijk een einde aan. Het koor der gevangenen, die met gedempte stem uiting geven aan de blijdschap over deze beperkte vrijheid, is een van de belangwekkendste passages uit de geheele partituur.

Tweede akte. Het tooneel stelt den kerker voor waarin Florestan zwaar geketend ligt. Aan één zijde staat de oude regenbak.

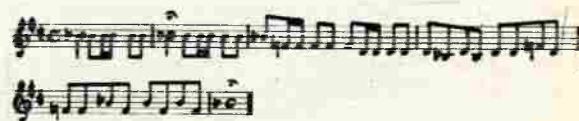
Deze akte opent met een recitatief en aria van Florestan, die aansluiten op de aria van Leonore „Komm Hoffnung“ in de eerste akte.

Het op fluisterton gezongen duet tusschen Leonore en Rocco als zij het graf aan het delven zijn en de daarbij behorende orkestbegeleiding doen het sinistere van deze scène nog sterker uitkomen.

Pizarro treedt dan den kerker binnen, stelt zich met zichtbaar duivelsch genoegen aan zijn tegenstander voor en trekt zijn dolk om hem den doodelijken steek toe te brengen. Leonore werpt zich met een doordringenden gil („Zurück“) tusschen beiden. Zij wordt door Pizarro terzijde geworpen, maar opnieuw plaatst zij zich tusschen den moordenaar en zijn slachtoffer, richt een pistool op Pizarro en roept uit: „Tödt erst sein Weib!“ Op dit oogenblik van hoog-dramatische spanning klinkt het trompet-signaal van de wallen. Dit voert de gevangenis-scène tot een hoogtepunt en deze wordt het meest dramatische moment van de opera. Jaquino verschijnt op de bovenste trede van de steenen trap die naar

den kerker leidt. De minister is in aantocht, de voorrijders zijn reeds binnen de poort. Florestan is gered!

Dit signaal heeft op den toehoorder een groote uitwerking. Men voelt de intense spanning in de zaal breken wanneer de komst van den minister is aangekondigd en Leonore haar echtgenoot heeft gered.

De minister herkent in Florestan zijn vriend, dien hij overleden waande, zooals in het rapport van Pizarro vermeld was. Deze zal dan ook zijn gerechte straf niet ontgaan. Aan Leonore wordt de blijde taak opgedragen haar echtvriend van de ketenen te bevrijden. De opera wordt dan besloten met den jubelenden koorzang: „Wer ein holdes Weib errungen“.

De Fidelio is ook nu nog een graag geziene opera. Herhaaldelijk wordt zij op de planken gebracht, zoo volgen in November twee opvoeringen door de Wagnervereeniging te Amsterdam.

EEN NIEUW PAKJE VOOR BROER

(L E E F T I J D 3—4 J A A R)

In dit warme pakje met den hoogen boord zal onze boy voorloopig geen last van de kou hebben.

De vervaardiging ervan zal ons niet veel moeite kosten, daar het pakje bijna geheel in den eenvoudigen tricotsteek is uitgevoerd. Verder willen we er nog even op wijzen, dat we met opzet de mouwen aan den kop zijn begonnen, zoodat we bij eventueele slijtage het onderste deel van de mouw uit kunnen trekken en opnieuw breien en we dus niet direct van die hinderlijke stoppen behoeven te maken.

Benodigdheden: ong. 100 gram donkerbruine koordwol, ong. 150 gram terra, ong. 10 gram gele en 10 gram bruine vierdraads crêpewol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½ en 3, een haaknaald nr. 3, ong. 1 el elastiek en 4 druk-knoopjes.

Maten. Lengte truitje ong. 32 cm; bovenwijdte ong. 64 cm; mouwlengte (met inbegrip van de manchet) ong. 36 cm; lengte broekje ong. 32 cm.

HET BROEKJE.

Met de bruine wol en 2 breinaalden nr. 2½ zetten we 76 st. op en breien hierboven 10 naalden steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (r. boven r. en av. boven av.), terwijl we bij de 5e naald de gaatjes inbreien, door deze naald als volgt te breien: * 1 r. 1 av., omslaan, 2 st. av. te zamen breien. Vanaf * steeds herhalen. Na de 10e naald breien we verder in tricotsteek, dus alle heengaannde naalden r. en alle teruggaande naalden av., terwijl we direct beginnen met de verhooging.

11e naald: 10 r., omkeeren.

12e naald: 10 av.

13e naald: 20 r., omkeeren.

14e naald: 20 av.

15e naald: 30 r., omkeeren.

16e naald: 30 av.

17e naald: 40 r., omkeeren.

18e naald: 40 av.

19e naald: 58 r., omkeeren.

20e naald: 58 av.

De 21e en alle volgende naalden breien we weer

boven alle st., terwijl we bij de 21e naald 2 st. breien uit den 1en st. (77 st.).

Uit den eersten en laatsten st. van de 31e, 41e, 51e, 61e, 71e, 81e, 91e, 101e en 111e naald breien we 2 st. (95 st.). Aan het einde van de 120e naald zetten we er 6 st. bij op en aan het einde van de 121e naald 3 st. (104 st.); daarna breien we verder zonder meerderen; bij de 151e naald kanten we af.

De tweede broekheft breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze.

De eerste 10 naalden breien we dus geheel op dezelfde wijze, terwijl we de verhooging nu breien als volgt:

11e naald: recht.

12e naald: 10 av., omkeeren.

13e naald: 10 r.

14e naald: 20 av., omkeeren.

15e naald: 20 r.

16e naald: 30 av., omkeeren.

17e naald: 30 r.

18e naald: 40 av., omkeeren.

19e naald: 40 r.

20e naald: 58 av., omkeeren.

21e naald: 58 r.

De 21e en alle volgende naalden breien we weer boven alle st., terwijl we er aan het einde van de 21e naald 1 st. bij opzetten.

Uit den eersten en laatsten st. van de 31e, 41e, 51e, 61e, 71e, 81e, 91e, 101e en 111e naald breien we 2 st. Aan het einde van de 120e naald zetten we er 3 st. bij op en aan het einde van de 121e naald 6 st. Daarna breien we verder zonder meerderen, waarna we bij de 151e naald afkanten.

We persen beide deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Aan de onder-

kanten van de pijpjes maken we een zoompje van ong. 2 cm. Door den gaatjestoer aan den bovenkant rijgen we het elastiek op de gewenschte wijdte. Willen we er een splitje in hebben, dan laten we aan den voorkant hiervoor ong. 5 cm open en haken aan één kant dan 4 toeren vasten voor het onderbeleg. Aan den anderen kant haken we slechts één toer vasten. Voor de sluiting naaien we dan 2 druk-knoopjes aan.

HET TRUITJE.

Het rugpand. Met de terra wol en breinaalden nr. 3 zetten we 72 st. op en breien hierboven voor den boord 12 naalden steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (r. boven r. en av. boven av.); daarna breien we verder in tricotsteek. Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 65e en 66e naald 5 st. af, terwijl we aan het begin en einde van de 67e naald 2 st. te zamen breien (60 st.). Voor de schouders kanten we aan het begin van de 101e, 102e, 103e, 104e, 105e en 106e naald 6 st. af; de overige 24 st. kanten we bij de volgende naald in ééns af voor den hals.

Het voorpand breien we tot en met de 68e naald hetzelfde als het rugpand, met dit verschil, dat we de 25e en 26e naald met de bruine en de 27e en 28e naald met de gele wol breien. Aan het begin en einde van de 69e naald breien we 2 st. te zamen (58 st.). Daarna breien we verder zonder minderen. De

77e en 78e naald breien we met de gele en de 79e en 80e naald met de bruine wol. Van de 93e naald breien we slechts 29 st. en keeren dan om; boven deze 29 st. breien we eerst de rechterheft. Voor den hals kanten we aan het begin van de 94e naald 4 st. af, aan het begin van de 96e naald 3 st., aan het begin van de 98e naald 2 st. en aan het begin van de 100e en 102e naald 1 st. (18 st.).

Voor den schouder kanten we aan het begin van de 101e, 103e en 105e naald 6 st. af. Boven de overgebleven 29 st. van de 92e naald breien we de linkerheft op dezelfde, doch tegengestelde wijze.

DE MOUW.

We beginnen aan den bovenkant, zetten met de terra wol en breinaalden nr. 3 14 st. op en breien hierboven in tricotsteek. Aan het einde van de 1e en 2e naald zetten we er 3 st. bij op, * aan het einde van de 2 volgende naalden zetten we er 2 st. bij op en aan het einde van de 2 daaropvolgende naalden 1 st. Vanaf * herhalen, tot we 56 st. op de naald hebben; daarna breien we verder zonder meerderen, terwijl we aan het begin en einde van de 33e, 39e, 45e, 51e, 57e, 63e, 69e, 75e, 81e en 87e naald 2 st. te zamen breien en de 75e en 76e naald met de bruine en de 77e en 78e naald met de gele wol breien. Wanneer we in totaal 102 naalden gebreid hebben, breien we nog 16 naalden steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (r. boven r. en av. boven av.) en wel 12 met de terra, 2 met de gele en 2 met de bruine wol; daarna kanten we af.

We persen de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar; alleen den linkerschouder laten we open. Langs den hals nemen we voor het kraagje 59 st. op en breien hierboven steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. en wel 12 naalden met de terra, 2 naalden met de gele en 2 naalden met de bruine wol, waarna we afkanten. Nu slaan we het kraagje terug en haken langs den achterkant van de schouderopening en het kraagje (dubbelgevouwen) 3 toeren vasten voor het onderbeleg. Langs den voorkant haken we slechts één toer vasten, waarna we voor de sluiting de druk-knoopjes aannaaien.

Ten slotte mazen we op de ingebreide strepen de bruine en gele driehoekjes (zie foto). Ook op de strepen en de mouwen kunnen we eventueel de driehoekjes mazen.

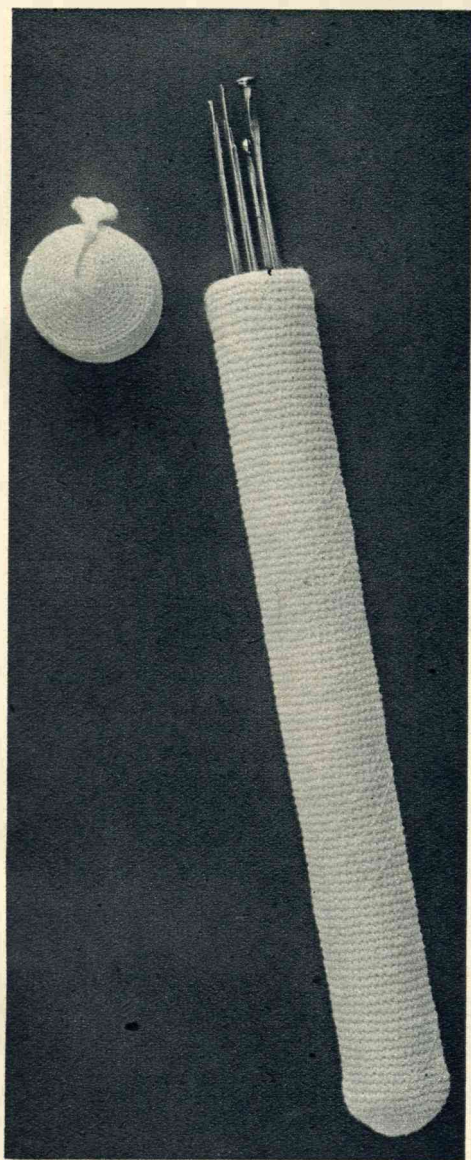

(Eigen foto)

(Eigen foto)

WIJ MAKEN EEN BREINAALDENKOKER

(Eigen foto)

Hoewel de koker van onze afbeelding in één tint werd uitgevoerd, kunnen we er heel goed allerlei verschillende restjes voor gebruiken; het geheel zal er nog fleuriger door worden, terwijl we er bovendien geen geld en kostbare punten voor behoeven te offeren. Bij ons voorbeeld gebruikten wij katoen, maar we kunnen ook zonder bezwaar ander materiaal nemen.

Voor de vorming van den koker nemen we de kartonnen kokertjes, waarom het closetpapier gerold is en wel 4 stuks; we hebben er slechts 3½ nodig, zoodat we er één met een scherp mesje middendoor snijden. Deze kleine kokertjes verbinden we door er linnen bandjes of leukoplast op te plakken. Aan één kant moet de koker gesloten worden; we knippen dan van gewoon karton twee rondjes die juist onder de opening passen en plakken deze vast. Ong. 2-3 cm van den bovenkant prikken we eenige gaatjes, zoodat we later het haakwerk gemakkelijk vast kunnen naaien.

Nu beginnen we met het haken van de bekleeding.

Om een draadje haken we 10 vasten, waarna we dit draadje stevig aantrekken; daarna gaan we in de rondte haken en wel steeds vasten (beide lussen opnemen), terwijl we regelmatig meerderen, tot we een rondje hebben, dat even groot is als de opening van den koker, waarna we verder haken zonder meerderen, tot het haakwerk ong. 3 cm langer is dan de koker. Daarna trek-

ken we het haakwerk over den koker heen, terwijl we op de kartonnetjes aan den onderkant wat vloeipapier of watten leggen, zoodat er een mooie ronding verkregen wordt. Aan den bovenkant naaien we het haakwerk aan den koker vast.

Voor het deksel nemen we het kartonnetje uit een kluwentje haakzijde, terwijl we tevens van karton een rondje knippen, dat juist boven de opening van het haakzijde-rolletje past. Voor dit laatste kartonnetje haken we ook weer 13 vasten om een draadje, waarna we in de rondte gaan haken en wel steeds vasten, terwijl we regelmatig meerderen, tot het haakwerk even groot is als het kartonnetje. Voor den onderkant haken we eenzelfde lapje, daarna naaien we beide lapjes aan elkaar, terwijl we aan één kant op het kartonnetje wat vloeipapier of watten leggen voor een mooie ronding. Midden op den bovenkant haken we een klein lossenkoordje; aan het uiteinde hiervan bevestigen we een klein kwastje.

Voor het andere kartonnetje zetten we een aantal lossen op en wel zóóveel, dat het koordje juist om het kartonnetje past; daarna verbinden we deze lossen tot een ring en haken hierboven steeds vasten en wel tot we tweemaal de hoogte van het kartonnetje gehaakt hebben. Daarna trekken we dit haakwerk om het kartonnetje en naaien het aan elkaar, waarbij we zorgen, dat de naad aan den binnenkant valt.

Ten slotte naaien we beide delen van het deksel aan elkaar.

Wanneer we het geheel in één tint uitvoeren, kunnen we er eventueel met een contrasterende kleur drie draden doortrekken. Hiervoor rijgen we in schuine richting steeds 1 vaste op, 1 vaste neer (zie foto). De drie draden loopen dan evenwijdig, terwijl de afstand ongeveer 1½ cm is.

Wat zullen wij eten?

Zondag:	Gebakken lever. Appelmoes. Aardappelen. Rijstomelet.
Maandag:	Hutspot met schapenvleesch. Yoghurt.
Dinsdag:	Pikante niensoep. Aardappelen met spek. Roodekool.
Woensdag:	Havermoutlapjes. Gestoofde sla. Aardappelen. Maizenapudding.
Donderdag:	Aardappelsoep. Wentelteefjes.
Vrijdag:	Garnalenragoût. Andijviesla. Aardappelen. Gort met stroop.
Zaterdag:	Vermicellisoep. Varkenslapjes. Gestoofde bieten. Aardappelen.

HET WONDER VAN ÉÉN DRUPPEL

Reeds de eerste druppel D.D.D. doet de ondragelijke jeuk van Eczeem en andere huidaandoeningen bedaren. D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die diep in de poriën der huid doordringt, de ziektekiemen doodt, stof en vuil verwijdert en de huidweefsels verfrist en versterkt.

Het D.D.D. recept van Dr. D. Dennis geeft onmiddellijk verlichting en overwint den aandrang tot krabben. Het wordt sinds vele jaren met succes aangewend tegen Eczeem, Open Beenen, Zweren, Puistjes en andere huidaandoeningen.

Flacons 75 ct.
f 1.50 en f 2.50
bij Apothekers en Drogisten.

D.D.D.
GENEESMIDDEL tegen HUIDAANDOENINGEN

Kübler

Als altijd is Küblerkleding de voordeeligste dracht voor het heele gezin, ook U zal zij veel vreugde verschaffen

Catalogus gratis. - Zoo noodig worden adressen, waar Küblerkleding verkrijgbaar is, gaarne verstrekt door de hoofdvertegenwoordiging: Firma G. H. TE KORTSCHOT, Winterswijk 11, Telefoon 2391.

Gütermann's
Naaizijde

ONVERANDERLIJK
BESTE KWALITEIT

OM ZEKER TE ZIJN, GELIEVE U OP HET
HANDELSMERK: „HET SCHAAKBORD“ TE LETTEN!

Kleine ijdelheiten

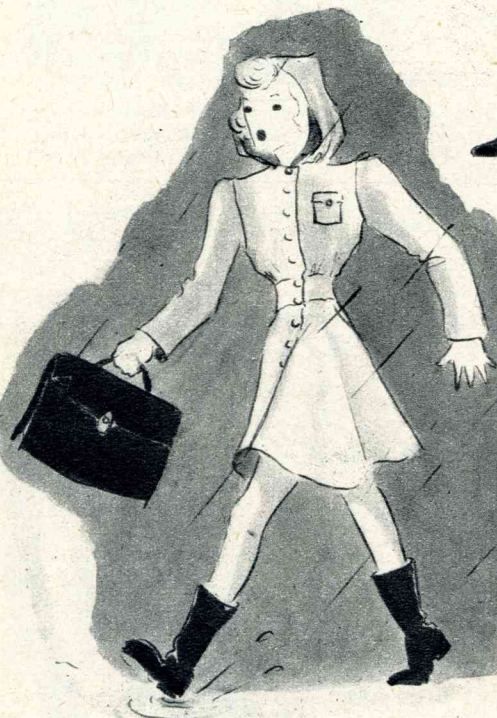
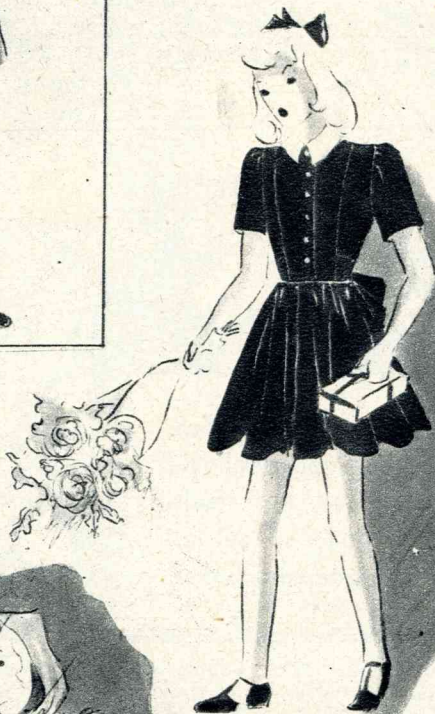
Behalve 'n enkele onverschillige wildebras hecht het vrouwelijk geslacht reeds op zeer jeugdigen leeftijd waarde aan een aantrekkelijke garderobe. Grappig is het, bij soms nog maar heel kleine meisjes een uitgesproken voorkeur of afkeer ten aanzien van bepaalde kleuren, motiefjes en modellen op te merken. Maar niet alleen grappig, want het typeert vaak den aard van het kind. Het feit, dat ze het vervelend vindt, haar goede kleeven te bederven, stempelt het meisje nog lang niet altijd tot een saai exemplaar, dat niet flink met de anderen meedoet.

Overal vindt men kleine ijdelheiten, in dezen zin van het woord, dat ze, als het ware van het looprek af, graag aardige, fleurige kleertjes dragen. Zij toonen een aangeboren zin tot netheid, die de omgeving tot verheugenis kan strekken, beter dan dat men verdriet om een scheur of een vlek onkinderlijk vindt. Men passe er evenwel voor op, dat de garderobe van ons kleine meisje niet naar Amerikaansch voorbeeld een copie van moeders kleeven-schat wordt, een gebrek, dat op enkele van bijgevoegde plaatjes in al zijn belachelijkheid wordt voorgesteld.

Van den anderen kant behoeft men niet te ontkennen, dat elke mode van invloed is op de modellen voor de jeugd. Vandaar, dat we op het oogenblik naast de sportieve jekkers ook veel manteltjes met klokkend schootje zien en dat de kinderlijke plooirokken geduchte concurrentie ondervinden van de eigenwijze klokrokken.

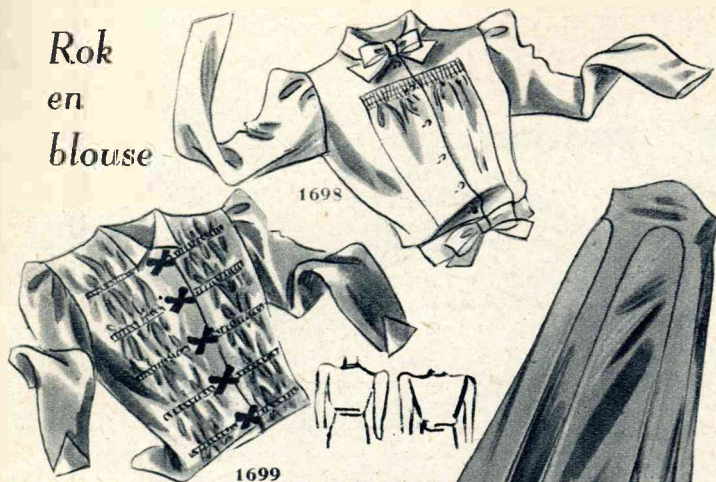
Kinderhoeden leveren nogal eens moeilijkheden op, maar de moderne capuchon brengt uitkomst, zoowel bij felle koude als bij vochtig weer. Een stevige onderwetsche stof kan van zulk een groot belang zijn, dat men desnoods over het bezwaar van een niet-gewenschte kleur zal heenstappen, maar er is voor het feestjurkje altijd puntenvrij materiaal, zooals velours chiffon en zuivere zijde of georgette. Dit laatste is

vooral geschikt voor het kinder-danslesje, hetwelk in zoo verre paedagogische waarde heeft, dat de kinderen er zich vrij en los leeren bewegen en ook gewend raken aan een zekere discipline, die in het latere leven maar al te zeer van pas komt. Het hierbij afgebeelde jurkje met de eigenwijze korte bolero kan uitstekend gemaakt worden van 'n lapje, dat te klein is voor een jurk, terwijl verschillende lijfjes voor de zoo gewenschte afwisseling kunnen zorgen. Wat betreft den practischen wollen peignoir, die — vooral in deze tijden, nu het nogal eens voorkomt, dat ook grootere kinderen bang zijn om alleen te blijven — zulke uitstekende diensten kan bewijzen, deze is voor de allerjongsten te maken uit een vrije coupon van negentig centimeter, terwijl een oude kamerjas van vader of moeder met succes omgetooverd kan worden in een warm kleedingstuk voor de jonge dochter.

H&G

Rok en blouse

1698. Lichte blouse met ingezet voorpand, hals met kraagje, sluit met knopen en knoopsgaten, wordt met ruimte aan de ceintuur gezet, welke voor gestrikt is.

1699. Blouse van effen zijde, ruim voorpand, dat met biesjes gegarneerd is, lange mouw, gladde rug.

Benodigde stof voor blouses 2 m à 2.25 m van 90 cm breed

1707. Rok met ingezette banen, voor een weinig opgeknipt, rits-sluiting midden-achter. Benodigde stof: 1.60 m van 140 cm breed.

1708. Rok van lichte stof, ruimte aan de voorbaan, welke een plooi heeft, aan de bovenzijde met ruimte verwerkt. Benodigde stof: 1 m van 140 cm breed.

Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46-48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde costuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

UIT ONS MENU

PIKANTE UIENSOEP

(4 PERSONEN)

½ pond kleine uitjes, 25 gram boter, zout, peper, wat suiker, 1½ liter water, wat bloem of maïzena, 1 kruidnagel, 1 stukje Spaansche peper, 1 laurierblad.

Smelt de boter, voeg er de kruiden bij en laat alles samen ongeveer 5 minuten fruiten. Schil intusschen de uitjes en voeg ze in hun geheel met de suiker bij de boter, laat ze lichtbruin fruiten. Giet dan het water er bij en laat de soep ongeveer 3 kwartier zachtjes trekken. Verwijder de kruiden en bind de soep met wat aangemengde bloem of maïzena. Maak ze op smaak met zout en peper. Voeg er desverkiezende wat bouillonaroma bij.

ROODEKOOL

(4 PERSONEN)

1 kleine roodekool, een paar uien, een paar zure appels, een scheutje azijn, zout, peper, 1 laurierblad, 1 kruidnagel, 1 eetlepel rijst, 25 gram vet.

Snijd de roodekool zeer fijn. Smelt 't vet, voeg er de roodekool bij, de rijst en de gesneden uien. Giet er zooveel water bij tot de kool ongeveer voor de helft onder staat. Voeg er wat zout en peper bij en kook de kool ongeveer ½ uur. Voeg er dan de kruiden, de rijst en de appels aan toe en laat de kool nog ongeveer 1 uur koken. Maak de groente daarna met wat suiker en azijn op smaak. Verwijder de kruiden.

AARDAPPELEN MET SPEK

(4 PERSONEN)

200 gram spek, 1 eetlepel bloem, zout, peper, peterselie, laurierblad, 1 ui, ½ liter water, een scheutje bouillonaroma, 2 kg aardappelen.

Snijd het spek in blokjes en bak het in een pan met dikken bodem zachtjes

uit. Voeg er vervolgens de kruiden en den gesnipperden ui bij en laat alles samen lichtbruin fruiten. Voeg er dan onder goed roeren het water bij en de aardappelen, die in plakken zijn gesneden. Laat ze op een zacht vuur zoo lang smoren tot ze gaar zijn. Maak ze op smaak met zout en peper en roer er wat fijnggehakte peterselie door.

HUTSPOT MET SCHAPENVLEESCH

(4 PERSONEN)

400 gram schapenvleesch, 1½ kg aardappelen, 1 kg wortelen, zout, peper, 40 gram vet, 1 groote ui, ¾ liter water.

Smelt het vet, voeg er het vleesch bij en laat het zachtjes braden. Voeg er, zodra het bruin is, de wortelen, de aardappelen en de uien aan toe en ¾ liter water. Strooi er wat zout en peper op en laat den stampot zachtjes gaar koken. Neem vervolgens het vleesch er uit, stamp de massa door elkaar en voeg er als het nodig is nog wat zout en peper bij. Snijdt het vleesch in stukken, dien den stampot op in een dekschaal en leg er de stukken vleesch op.

RIJSTOMELET

(4 PERSONEN)

250 gram gekookte rijst, 2 eieren, 25 gram bloem, 25 gram suiker, wat geraspte citroenschil, boter of vet om te bakken.

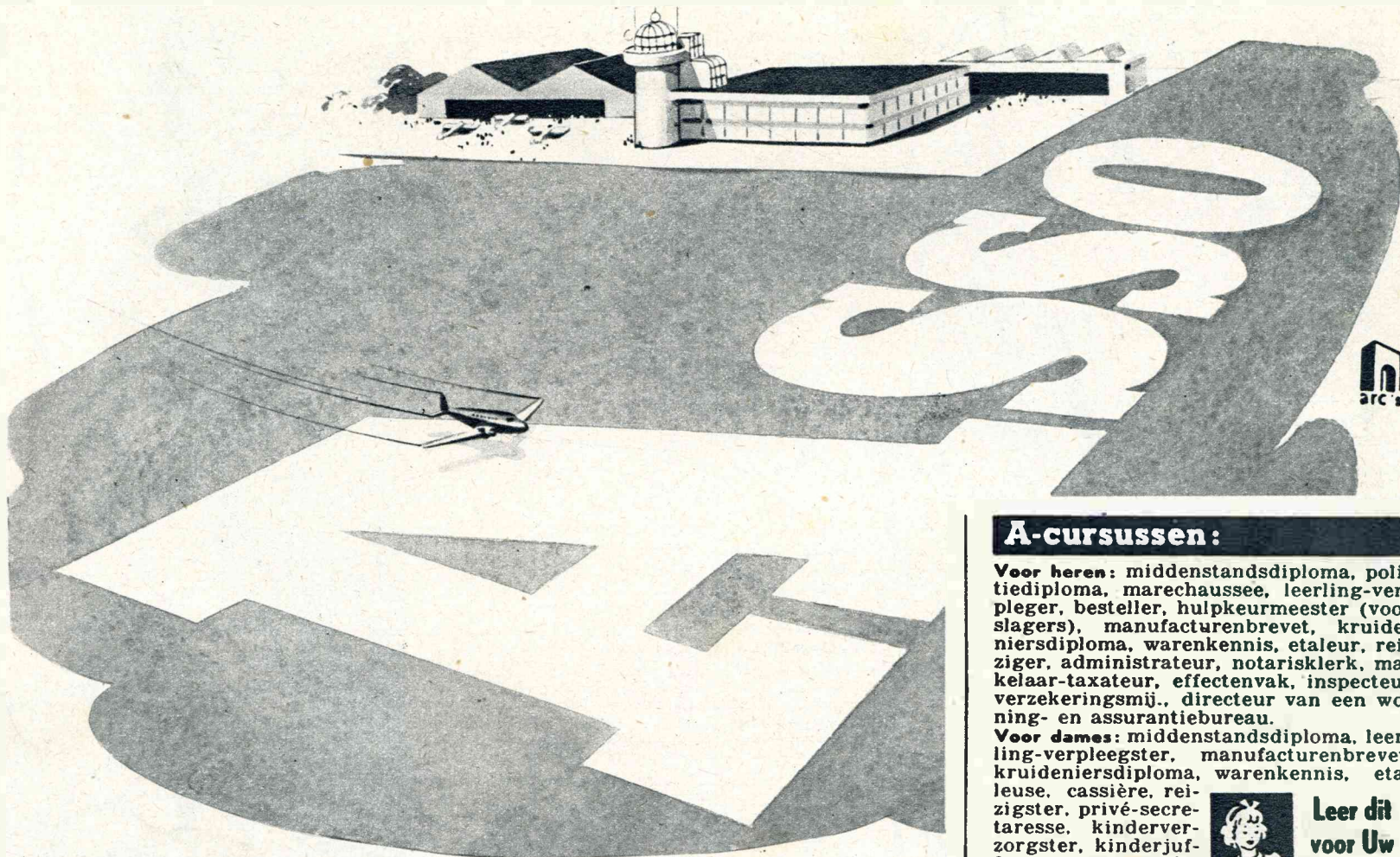
Roer de dooiers met de suiker en de geraspte citroenschil schuimig, voeg er vervolgens de bloem en de rijst bij en roer alles tot een glad papje. Klop de eiwitten stijf en schep ze luchtig door de massa. Smelt wat vet of boter in een koekenpan en bak van het mengsel 'n omelet. Schuif ze zodra ze gaar en lichtbruin is uit de pan op een verwarmden schotel en strooi er wat suiker over.

Waarom maakt deze kous Uw beenen slank?

Uw beenen lijken slank wanneer U kousen draagt, die goed strak zitten. Hoe beter een kous sluit, des te slanker lijkt het been, daar zich dan noch aan den enkel, noch onder de knie plooijs kunnen vormen. Het elastische weefsel omsluit het been en geeft het den mooien slanken vorm. Dit doen evenwel uitsluitend kousen met een buitengewone elasticiteit, zooals b. v. de Elbeo-kous. Deze kous wordt juist daarom door slanke dames bij voorkeur gekocht, omdat zij den slanken vorm der beenen zoo fraai doet uitkomen. Strijk eens met Uw vingertoppen van de enkel omhoog tot de kuit: Uw kous moet zóó strak zitten, dat U den indruk krijgt over de huid te strijken. Zóó is het bij de Elbeo-kous.

ELBEO
kousen

Veilig landen!

In veilige haven landen... goed terecht komen... daar gaat het om in het leven. Maar... wie in de tegenwoordige tijd niets kent, niets weet, kan niet goed terecht komen. **HIJ STAAT MET LEGE HANDEN.** Hij is voor iedere betrekking onbruikbaar. Op slechte tijden volgen goede tijden. Zorg dan, dat gij gereed zijt om Uw kansen te grijpen. Gebruik de lange winteravonden voor Uw ontwikkeling. Volg één der doeltreffende A.S.S.O.-cursussen. De kosten behoeven geen bezwaar te zijn. Laag maandelijks lesgeld en... alle boeken, atlassen, tekenbenodigdheden, enz., GRATIS.

VAT MOED EN ZET U AAN DEN ARBEID!

Schriftelijke lessen voor hen, die lager onderwijs genoten en voor gevorderden, voor dames en heren, voor jong en oud, voor gehuwden en ongehuwden. Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Na goede afloop diploma en hulp bij sollicitatie.

Lees nevenstaande cursusopgave. Vraag ons per bon, in gesloten enveloppe, gefrankeerd met 7½ cent, of per brief het prospectus van de cursus, waarvan U iets meer wilt weten. Wij zenden U kosteloos alle inlichtingen en dankbetuigingen van vele geslaagden en aangestelden.

ASSO

INSTITUUT VOOR
SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. v. d. Bij - Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM.

Bon

Ik verzoek, zonder enige verplichting, gratis inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam

Straat No.

Woonplaats Leeftijd jaar

A-cursussen:

Voor heren: middenstandsdiplooma, politiediplooma, marechaussee, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), manufacturenbrevet, kruideniersdiploma, warenkennis, etaleur, reiziger, administrateur, notarisklerk, makelaar-taxateur, effectenvak, inspecteur verzekeringsmij., directeur van een woning- en assurantiebureau.

Voor dames: middenstandsdiplooma, leerling-verpleegster, manufacturenbrevet, kruideniersdiploma, warenkennis, etaleuse, cassière, reiziger, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjufvrouw, assistente bij een dokter of tandarts, fröbelonderwijzeres.

Leer dit voor Uw kinderen: **FRÖBELEN!**

B-cursussen:

Voor dames en heren:
* **ALGEMENE ONTWIKKELING**
(zeer uitgebreide cursus voor iedereen), praktijkdiploma boekhouden (dubbelboekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius" en „Vereniging van Leraren", landbouwboekhouden, landbouwkundig bedrijfsleider/zetboer, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, typen, stenografie (systeem „Groote"), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, algebra, wiskunde, belastingconsulent, handschriftverbetering, beschavingsleer (goede omgangsvormen), E.H.B.O.

C-cursussen:

auto-monteur, auto-techniek, garagehouder-vestigingswet, motor- en rijwielhersteller, auto-expert (voor verzekeringsinspecteur en taxateur), theorie rijbewijs, auto-dieselmonteur, electriciën, electrotechniek, diploma sterkstroommonteur V.E.V., diploma zwakstroommonteur V.E.V., radiomonteur, radiotechniek, radiocentrale-monteur, lasser, lastechniek, machinist voor stoombedrijf, voor motorbedrijf, voor electrisch bedrijf, voor officiële diploma's land-, scheeps- en zuivelmachinist, koeltechniek, vliegtuigmonteur, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, verwarmingsinstallateur, metaalbewerking (smid-, machine-, constructiebankwerker, enz.), machinemonteur-fabrieksmonteur, loodgieter, erkend gasfitter, erkend waterfitter, V.V.A.-diploma's gezet en meester voor timmeren, voor metselen, voor lood- en zinkwerken, voor smid-bankwerken, voor machinebankwerken, voor automonteur, electrotechnisch-tekenen, machine-tekenen, bouwkundig-tekenen, meubel-tekenen, scheepsbouw-wk.-tekenen.

mode-tekenen, reclame-tekenen en ontwerpen,

adspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmopérateur, bedrijfsleider-werkmeester, gezet en meester-kleermaker, enz.